Nisan 2007 - 4

RED

Sayı 7, Nisan'07, 2.5 ytl

'SOL'UN SUSURLUK'U MU?

ÖKÜZLERİ SEVİYORUZ

Akşamsefası

ISSN 1307-072X

MEDYAYI DA...

Britney gibi, Paris gibi medya solucanı meme-bacak imgelerinin aslında ne kadar özgür bireyler olduğu fikrini pompalarlar. Sonra gelsin haplar, otlar...

SERHAT ÖZCAN

İnce formüller

Yedi yıldızlı yaşamları denetlemeye 700 YTL'lik memurun gücü yeter mi? 7 Yıldız – 2 = 5... 700 ytl. + 2 yıldız = Tüm teşkilat. Açıklama: Yedi yıldızlı yaşam sürenler iki yıldızından bir anlığına vazgeçerse, geriye beş yıldız kalır. Bu beş yıldız da Dubai dahil her yerde yaşamak için elit Türk jet-setine yeter. Üstelik Zürih'deki hesaplara dokunmadan.

Şimdi: İki yıldızı alan teşkilatlar palazlanıp, palazlandıranları görmezden geleceği için, bu iki yıldız beş yıldızı kâra geçirip kısa sürede sekiz yıldız yapar ve taş atıp kolu yorulmadan bir yıldız fazladan kazanılmış olur. Bu nasıl yapılır? Önce ihracat teşvik edilir. Bunun için (şart değil ama) mümkünse bir spor kulübüne başkan olunur. Sonra Amerika'da yalandan bir şirket kurulur. Buradan çul-çaput-deri parçası ne varsa bir gemiye yüklenir ve yollanır. Malların teslim edildiğine dair belgeyle trilyonlar hesabınıza yatırılır. Bu arada kredi verecek bankalar hızla kurulmaya başlar ve çekilen krediler hemen yurt dışında gerekli adreslere yatırılır. Alan da, veren de razıdır. Ve bu işin belgesi olmaz. Olsa da sorun olmaz çünkü 'benim' memurum işini bilir. En kötü olasılıkta zaten belge dediğin şey yanabilen kağıtlardır. Hatta belgenin saklandığı bina komple yakılırsa üstüne sigortadan alacağın para, dibi tutmuş kadayıfın mercümeğidir, yumurtasıdır ve dahi kaymağıdır.

Bu arada milli gelirde eksilme olacağından hazine kasası da hızla boşalacaktır. Geliri eksilenlerse bu işten haberi olmayanlar ve bu çağ atlama hamlelerini alkışlayanlardır. Bu vatandaşlarımız da mağdur olmasın diyerekten maaşlarının en az dört katı ve daha fazlası kredi kartı olarak kendilerine tahsis edilir. Ve böylece vatandaş o televizyonlarda gördüğü ışıl ışıl kocaman mağazalardan alış veriş yaparak, her ay maaşının kat be kat fazlasını harcayarak, kimseden eksik bir şeyi olmadığını görüp sosyal statü kazanacaktır. Geri ödemeyi düşünmeye gerek yoktur. Çünkü, gerek rüyasına giren ak sakallı amca, gerek içinden bir ses, bir gün sayısalı, olmadı altılıyı, olmadı piyangoyu, olmadı İddaa'yı koyacağını söylemektedir. Vatandaş yıl sonunda yıllık maaşının altı katını ve faizi de koyduğunda on katını harcamıştır bile. Allahtan memlekette tefecilik yasaktır. İcra yoluyla anadan, babadan kalan ve kendine ait birkaç parça mala da el konularak, sekiz yıldızlı yaşamlara arsa, ev ve kredi olarak yönlendirilir.

Bu arada sabit maaşı olmayıp da dükkanı olana, esnaf denir. Onlara da yüklediğin vergi ve alış veriş yapacak zümreyi bitirdiğin için iflas kalır. Elinde kalan son malları da zararına satacağı için yıldız dokuza yükselir. Son aşama on yıldızdır. Ama asla yıldızlı on değildir...

Kasayı da doldurmak gerekir ve bunu da en iyi daha önce kasa boşaltmış bir uzman yapabilir. Bir takım iç borçları ödemeyerek ya da sallayarak bunu başarır.

Memurun nemasını, çiftçinin borcunu sallar, üretimde taban fiyatları aşağı çekerek malların üreticinin elinde patlamasını sağlar, sonrada tarım kredi kooperatiflerine ve zirai donatımlara olan borçlarının bir kısmını nakit ödeyerek ürünleri ucuza kapatır. Buradan yaratılan artı değerle de yandaş müteahhitlere borç öder, bir sonraki seçimleri garantiye alır.

Toplum patlama noktasına gelmiştir ama korkmayın. Asıl ince formüller ve emperyalizmin ince zekası burada devreye girecektir. 'Parçala ve yönet' formülü çok geniş kullanıldı bu güne kadar. İncesi yok mu bunun? Elbette var. ATOM ÇEKİRDEĞİNİ PARÇALAMAK = AİLE!..

En küçük topluluk gerek kan bağından, gerekse de sürekli birlikte yaşama zorunluluğundan ve duygusal bağımlılıktan dolayı en sağlam topluluktur. İşsiz ya da az kazanan baba aile içindeki saygınlığını hızla yitirirken, televizyonun narkoz etkisindeki anne yeni arayışlar içinde bunalımdadır. Bu durumda çocukları kucaklayacak şey, okul ve eğitimcilerdir. Ama çaresiz öğretmen, ek iş olarak özel ders vermeli ya da bir dershaneye kapak atmalıdır. Zira dershaneye gitmeyen bir çocuğun üniversite okuması mucizelere kalmıştır. İşin ticari boyutu eğitimci öğrenci ilişkisinde de devreye girince çocuk kendini ifade edecek yeni yollar arayışında olacaktır. İşte formülü devreye sokmanın tam zamanı. Önce İngilizcenin ana dillerden bile önemli olduğunu tüm topluma yayıp sonra İngilizce yayın yapan müzik kanallarını devreye sokarsın. Eminem diye bir adam çıkarır, aslında annelerin orospu, babaların pezevenk, eğitimin gereksiz ve her şeyin zırva olduğunu söyletirsin. Türkçe'mize 'DİBE VURMAK' deyimini sokar, alkol yaşını 11'e indirirsin. Böylece bir süre önce oy oy Emine'mle anlamsız bir şekilde zıplayan toplum, bu yeni Eminem'le haybeden zıplamış olmanın bedelini ödemeye başlar. Britney gibi, Paris gibi medya solucanı meme ve bacak imgelerinin aslında ne kadar özgür bireyler olduğu 'fikrini' pompalayarak cinselliği erken yaşlara çekip, bunu da okul önlerindeki tezgahlardaki ucuz hap ve otlarla cesaretlendirebilirsin. Her evde bir dram yaratarak, toplumu abuk sabuk düşüncelerinden arındırabilirsin.

İşte bu arada en sihirli formülü devreye sokarsın. İnsanın gücünün bittiği yerde maneviyat dediğimiz güç devreye girmelidir. İnsan tek başına biterse 'kader' der geçer ama toplumsal bitiş, toplumsal kader olacağından acil çözümler (sıyrılmalar) gerektirir. Önce suçluyu bulmak lazım. Suçlu toplumun ta kendisidir. İnsanlar niye satılıyor? Kadınlar, kız çocukları neden 'kötü yol'dalar? Gençlik niye uyuşturucudan medet umar? Gencecik bedenlerin üzerindeki bu iğrenç salyalar, bu gevrek gülüşler niye? Dünya üzerindeki bu bok kokusu, barut karışımı hava ne?

Maneviyat eksikliği sevgili kardeşlerim! İmansızlıktan! Başkaldırmaktan, isyankarlıktan yani. Oysa sana ne güzel hayat sunulmuş farkında değilsin.

Sadece bunu düşün buna sarıl. Ben senin yerine düşünmüyor muyum? Sarılacağın şeyi tutturmuyor muyum? Bilmen gereken yutturmuyor mutum?

Rahat mı batıyor ey batıl?

Yok böyle devam edemeyeceğim. Sıkıldım bu mizahtan. Yalan, dolan, talan. Hep belden aşağı vuran bir düzen. Sistem, sistemin sahiplerinin koruması, hatta dokunulmazlığı...

Yılkı atından (doğada özgür başıboş bırakılmış atlar) sütçü beygiri yapamazsınız. Oysa bütün yılkı atları kabullenmiş yorgun bedenleriyle sütçü beygirliğini. Bir an önce kesim evine gidip sucuk yapılmayı bekliyorlar...

Ben sucuk olmak istemiyorum. Çektim fişi, açtım bayrağı...

I. Youtube Savaşı

Bizim kuşak Helen düşmanlığı ile büyütülmek istendi. Kıbrıs savaşı da iyicene körükledi evvelden oluşan ortamı. EOKA-B, Nikos Sampson'un komutları ile yürüttüğü provokasyonlar ve katliamlarla komşudaki faşist cuntanın adadaki uzantısı görünümündeydi. Kıbrıs Barış Harekatı! (Bir savaş barış harekatı olur mu? Müsebbibi ne olursa olsun...) ve İstanbul'daki, Ege'deki 'karartma geceleri' olayların peşi sıra geldi. Yunanistan halkı cuntayı devirerek elleri Akdeniz'e kadar uzanan generalleri hapse yolladı.

Biz ise henüz 12 Eylül'ü yaşamamış ve başka bir apolet işgaline uğramamıştık kendi ülkemizde. Daha sonra kurulacak dostluklarda Mikis Teodorakis ve Zülfü Livaneli'nin ilk imzalarını gördük. Livaneli,Teodorakis'ten 15 sene kadar sonra döndü zorunlu sürgünden yurduna. Plakları ve müziği yasaklı bir süreci yaşadıktan sonra.

Yeşil adanın dışında da mavilerle kırmızıların yıldızı bir türlü barışmadı. Kimi zaman Ege sularındaki 12 mil, kimi zamansa bir kayalığa (Kardak) papazın eşliğinde çıkan iki üç çoban ve bir bayrak 'bizimkiler'i galeyana getirmeye yetti. "Bu vatan için kurşun atan da, yiyen de şereflidir," diyerek derin devletin faşist yardakçılarını sahiplenen Çiller başbakandı o sıralar...

Anlayacağınız ilk dünya savaşından hemen sonra emperyalizmin oyununa gelen komşu, Anadolu topraklarından gittikten sonra, iki tarafta da mazur ve mağdur edebiyatı çokça yazıldı çizildi.

Cuntalar (bizde daha kronik), pan-helenik ve pan-türkist söylemler, akımlar, iki ayrı topağı paylaşan halkların uğradığı ortak mezalim gibidir. Bugün kendi içindeki tasfiyeleri daha çabuk ve olumlu gerçekleştiren Yunan halkı bizden daha sağlam ve demokratik bir zemine oturdu.

Ama boğuşan ve boğuşturulan halkların benzerliği, birbirini andıran alışkanlıkları en son sanal alemde racon kesmeye başladı. 'YouTube savaşı'na neden olan 18 yaşındaki Kostas Papafloratos ve Mustafa Kemal'le ilgili pis/çocukça videosu (daha sonra annesi bu videonun bir İngiliz tarafından yüklendiğini söyledi) birkaç gün içinde dalgalanmamıza neden oldu. Mahkeme kararıyla YouTube'un yayını Türkiye'de durduruldu, diğer ülkeler seyretti!.. Kostas için malum 301'den de dava açılması için uğraş verilmekte. YouTube'la falan pek alakadar bir adam değilim. Bizim 78 kuşağı internete bile o kadar sıcak değildir. Dünyanın öbür ucunu görme olanağı yanı başımızdaki katliam ve insan hakları ihlallerini görememe problemini de beraberinde getirdi. Sokaklardan koptukça mahalleler istenildiği şekilde paylaşıldı. Klavyeli, klavyesiz solculuk muhabbetine çok dalmadan yazar İskender Savaşır'ın son ve harika bir tespiti ile dengeyi sağlıyorum kendimce: "Dışarıda sizi barikatlar beklemiyor..." Aslında içeride ve dışarıda bizi nelerin beklediğini her gün biraz daha fark ediyor, fark ettikçe de gelecekten endişe edebiliyoruz. Sanal alemdeki kod adı Stavraetos olan bu velet, nedense ahaliye bu ülkenin çocuk pornosunda dünyada ilk üçe girmesi ile oluşan olanca garabet ve sefil bir tabloyla aşikar olan hali ahvalini unutturmakta. Hrant Dink'in katli ile ortalığa saçılan şoven, ırkçı ve faşist sürünün internet üzerinden her dakika tehdit ve sövme ile yürüttükleri bezirganlığa ne demeli?... Şoven ve pan-türkist siteleri şöyle bir dolaşın. Haklarında hiç bir işlem yapılamayan bu interaktif -neo faşistlerin dolaşımı engellenmek şöyle dursun malum cemaatçe gaz veriliyor. Ülkücü çete liderleri, mafya bozuntuları, Veli Küçükler, Kerinçsizler, Kuvvacılar, yani hem derin hem de sığ devletin kopuğu söküğü de, açtıkları sitelerle bu modernite kirliliğinde cirit atıyor.

Kostas Papafloratos benim için bir tehlike ve tehdit oluşturmaz. Alt tarafı o videoyu istemiyorsam seyretmem... Ya bizdeki öteki güruh....

Bu ülkenin geleceğini karatmak için ant içmiş bu adamlar,yaptıkları ve yapabilecekleri herzelerle ortada duruyor işte. Gidişata direnmeye çalışanlarsa, ya yoğun bir izolasyonla pasifize ediliyor, ya da halihazırda sürgündeler. Solun makus ama bir o kadar onurlu tarihinin izleri var bu coğrafyada. İçeride mahpusluklarla, dışarıda ise sürgünlerle dolu yaşam öyküleri. Hiç bir şekilde sanal olmayan bizatihi yaşatılmış olan gerçek öyküler!..

Ahmet Kaya, "Mutlu bir Türk değilim ki!" dediğinde diğerleri zıvanadan çıktı. En son 'magazin gazetecileri' denilen bir başka garabet güruhun ödül gecesinde linç olmak üzere idi. Neyse ki 10. Yıl Marşı ile ülkenin namusu kurtuldu. Kaya,16.11.2000'de sürgünde öldü...

301'lerle, ırkçı ve şovenist söylemler eşliğinde önümüze gelen bu sürüden kurtulmak o kadar mucizelere bağlı değil. Tüm yasaklara ve bu neo-faşist dalgaya demokrasiden, insanlıktan, anti-faşizmden ödün vermeden direneceğiz.

Son söz: Ülkenin ve halklarının sahip olduğu gerçek değerlerinin savunmasını yapmak henüz hergele meydanına düşmedi.

Bir son söz daha: Kostas Papafloratos'dan daha vahim adamlar dolaşmakta etrafta...

ALİŞ DİLEGE

Patronların medyası, işçilerin, emekçilerin hep, "N'olur Memedali Bey..." diye yalvarmalarını, Uğur Dündar'dan sadaka dilenmelerini istiyor. Grevlerin, direnişlerin ise hiç sözü edilmiyor...

ÜMİT DERTLİ

'Silahsız' Kuvvetler!

Geçtiğimiz ay İstanbul İkitelli'de uzun zamandır sürmekte olan bir işçi direnişi sona erdi. Dandy fabrikasında sendikaya üye oldukları için işten atılan arkadaşlarının tekrar işlerine dönmeleri ve işyerinde sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılması talepleriyle direnişe geçen işçiler iki buçuk ayı aşan bir mücadele sonunda bu taleplerini patrona kabul ettirerek eylemlerine son verdi. Gerek bu direnişin kendisi gerekse de sonunda elde edilen kazanım birkaç küçük sol, sosyalist, devrimci gazete ve dergi dışında kısaca medya dediğimiz sermaye basınında, gazetelerde, televizyonlarda birkaç satır da olsa yer bulmadı. Biz aslında işçi, emekçi ve yoksullarla ilgili böylesi haberlerin, grevlerin, işgallerin, direnişlerin, sokak eylemlerinin medyada 'cinnet geçirip karısını doğrayan adam' haberiyle 'bilmem kimin dillere destan düğününde kimin ne giydiği ve kimin elinin kimin cebinde olduğu' haberleri arasında harcanıp gitmesini çok da tercih etmeyiz. Ama mevcut durumdan çıkaracağımız kimi sonuçlar da yok değil.

Bu memlekette işçiler, ezilenler, yoksullar medya için her şeyden önce aşağılık, kaba gülünç ve zavallı oldukları ölçüde ilgi çekicidir. Onlara ya acınır, ya gülünür, ya da alay edilip aşağılanır medyada. Telefonun ucundaki kadının bir buharlı ütü ya da ekmek kızartma makinesi için "Memedali beeey..." diye küçülmesi makbuldür medya için. Ailemizin araştırmacı gazetecisi Uğur Dündar'ın, simit fırınında fare kovalamak, "Bu tavuklar güzel güvenle yeyin," diyerek sosyal sorumluluk projelerine imza atmak ve verilen paranın miktarına göre bir sahipten, bir diğer sahibin kucağına atlamak dışında kalan zamanlarında yaptığı bir televizyon programında, aslında her insanın sahip olması gereken asgari yaşam araçlarından bir kısmını, bir dandik prefabrik ev ile birkaç eşyayı sponsorlardan alıp yoksul ailelere vermesi, sanki babasının malını bağışlıyormuşçasına şişinirken bir yandan da dönüp dönüp o yoksulların çaresizliklerini, kendisi karşısında alçalmalarını, elini eteğini öpmelerini gösterirken, şu hayatta şahit olabileceğimiz en iğrenç, en sahte, vıcık vıcık şevkat ve acıma gösterilerini ekranlardan ağır, pis bir kokuyla beraber üstümüze fışkırtması, aslında gözümüzün içine baka baka bütün değerlerimize sövmek demek değil midir? Dahası, bizim ekran karşısında "Lütfen Memedali beeey..." diye küçülen kadının yalvarışına ortak olmamız, ailemizin araştırmacı gazetecisini müşfik ve büyük bir adam diye bağrımıza basmamız, üç kuruşluk menfaat için yarışma programı kapılarında sıraya girenlere tezahürat etmemiz, o iğrenç televizyon dizilerinde karikatürleştirilen yoksul, ezilen emekçi tiplerine arsızca gülen koronun çoğunluğunu oluşturmamız, haber bülteni diye Show'un, Kanal D'nin, Star'ın çadır tiyatrolarını seyretmemiz, Posta, Takvim, Hürriyet, Sabah gibi en sulusundan en ciddisine sermaye gazetelerine teveccüh göstermemiz, aslında suratımıza atılan tükürüğe allahın rahmeti diye şükretmek değil midir? Bu nasıl bir pervasızlıktır ki hem bize sabah akşam söverler, bizi kendimize sövdürürler ve hem de şükür dedirtirler?! İşte medya dediğimiz şey bir yanıyla bu iğrenç pervasızlığın adıdır, ve fakat bundan daha fazlasıdır da...

Bir diğer yanıyla medya son derece kârlı bir kapitalist yatırım alanıdır. 'Televizyonları seyretmek bedava' gibi bir kuyruklu yalanın ardında aslında dev bir ticari faaliyet ve aklımızın alamayacağı miktarda para dönmektedir. Belediye otobüsüne binerken, yakıt alırken, telefonda alo derken, bakkaldan margarin alırken kısaca harcadığımız her kuruşta bu medya denilen parazite kaynak aktardığımız gün gibi aşikar. Reklam ve tanıtım sektörü dediğimiz bir diğer asalak sektör tam bu noktada bizim cebimizdeki parayı medyanın hesabına aktaran simsar komisyoncu rolünü oynuyor.

Bir taşla bütün kuşlar...

Bir gazete de ne kadar ucuzsa ve ne kadar fazla ilan ve reklam varsa sayfalarında, bize maliyeti o kadar yüksek. Yani tek başına bile bir televizyon ya da bir gazete son derece kârlı bir iş. Bir de bunların yerli yabancı iştiraklerini, patronlarının başka sektörlere yaptıkları yatırımları, özelleştirme ihalelerini, borsa spekülasyonlarını, manipülasyon ve şantaj kudretleri sayesinde kurup, sürdürüp, kullandıkları gizli açık ilişkilerini düşünün...Bunların aklına ekonomi deyince borsa endeksi, döviz kuru, kredi notu ve özelleştirmelerin; siyaset deyince burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki kısır çekişmelerin, emperyalistlere tam teslimiyetin, neoliberalizm ve küreselleşmenin, sermayenin önündeki tüm engellerin kaldırılması gereğinin gelmesi boşuna değildir. Bir yandan bir ticari faaliyet olarak muazzam paralar kazanırken, diğer yandan da kendilerinin ve tüm sermaye sınıfının çıkarlarını vazetmeleri, hem de bunu tüm toplumun çıkarıymış gibi göstermeleri hiç de şaşırtıcı değil. Bir taşla bütün kuşları vurmak diye buna denir herhalde.

Bu yanıyla da mevcut sistemi ayakta tutan birkaç büyük kuvvetten biridir medya. Yasama, yürütme ve yargı kuvvetlerinden müteşekkil klasik egemenlik tanımı, artık lise vatandaşlık bilgisi kitapları ile, niyeti bozuk değilse, kesin mankafa olan akademi erbabının dilindeki safsatadan başka bir şey değil. Öyle yasama, yürütme, yargı ayrı olunca demokrasi falan da olmuyor. Bugün sistem esas olarak iki büyük kuvvete dayanıyor. Birincisi bastırma, hapsetme, öldürme, işkence etme, kısaca zor kullanma yetkisi ve bunun maddi araçları olan ordu, polis, faşist çeteler ve benzeri silahlı kuvvet;

Diğeri ise başta medya olmak üzere eğitim ve kültür kurumları, üniversiteler, dini kurumlar gibi bileşenlerden oluşan beyin iğfal kuvvetleri yani ideolojik kuvvetler. (Ne ilginçtir ki kimi zaman silahsız kuvvetler de diyorlar kendilerine.) Birinci kuvvet fiziksel bir zora dayanırken, silahsız kuvvetler kişiliksizleştirme, tepkisizleştirme, arsızlaştırma, onursuzlaştırma, bayağılaştırma, sürüleştirme, hayvanlaştırma gibi yöntemlerle ifa ediyor görevini. Gerek özel olarak medyanın, gerekse onun karşısında kitlelerin durumuna bakarsak da, en azından şimdilik bu görevi fazlasıyla yerine getirdiğini görebiliyoruz.

Elbette bu iki kuvvetin karşısında ve onların varlık sebebi de olan bir kuvvet daha var ki zaman zaman kıpırdansa da, ne yazık ki çok dağınık ve uyuyor hâlâ. Hayatı yaratıyor olmaktan, her şeyi üretiyor olmaktan gelen kuvvet, eskiyi yıkacak, yerine yeniyi kuracak olan bu en kudretli kuvvet, işçi sınıfının ve ezilenlerin özünde var olan kuvvet, kıpırdadığında bile beşiğini sallayan ellerin sahiplerini korkudan titreten o büyük kuvvet uyanacak bir gün...

Ve o uyandığında karşısında hiçbir kuvvet duramayacak inanın. Ölüm uykusu değil bu, sonsuza dek sürmeyecek...

Dandy Yönetimine

Bak attığın işçiler hep birlikte direndiler
Ne eve gittiler ne de pes ettiler
Sen neden anlamadın bu işçinin tutumunu,
Bunlar kararlı, sendika oldu onların gururu.
Sen sandın ki işten attım kurtuldum,
Biraz süre verdim, bak onları susturdum.
Be akılsız yönetim
Asıl sen bunlarla kendini kandırdın.
Duvar ördürdün, güvenliği artırdın,
Biz sana el uzattık, sen gözaltına aldırdın.
İşçinin duruşunu görünce neden yıldın!
O ses geçirmeyen camlar, o yüksek duvarlar
Seni korur mu sandın!

(Dandy sakız fabrikasındaki direnişe katılan bir işçinin yazdığı şiir...)

Genelkurmay'dan yayılan 'andıç', Silahlı Kuvvetler'le uygun adım yürümeye özen gösteren 'gazeteci'ler içinde yine infial yarattı...

Beni kategorize etme!..

Efendim, aramızda kalsın, Nokta dergisinin 8-14 Mart 2007 tarihli sayısının kapağını ilk gördüğümde, "Herhalde ardıç yerine yanlışlıkla andıç yazmışlar," diye düşündüm. İnsanlık hali, andıç teriminin 1998'de yakalanan PKK'lı Şemdin Sakık'ın ifadelerine, Mehmet Ali Birand, Akın Birdal ve Cengiz Çandar gibi isimlerin karıştırılması olayı ile kamuoyuna yansıdığını unutmuştum. Ve aklıma önce, filizlenmesi, meyve ve tohumlarının ardıç kuşu tarafından yenilip dışkısının toprağa bırakılması ile mümkün olan ardıç ağacı gelmişti. Derler ki, dünya kirlendikçe kuşlar daha fazla çöplerle beslendiği için, özellikle şehirlerdeki ardıç ağaçları giderek azalmaktadır:Güzel olup da sayısı artan ne kaldı ki?

Nokta dergisinin kapağından verilen ve Ahmet Şık imzasıyla beş sayfada anlatılan bu haber Genelkurmay'ın hazırlattığı basın-yayın kuruluşları hakkında bir değerlendirme raporunu konu alıyordu. Dergide raporun Genelkurmay Halkla İlişkiler Şube Müdürlüğü'nce hazırlandığı, konusunun 'Akredite Basın ve Yayın Organları Yeniden Değerlendirmesi' olduğu ve ekli belgeleri dışında 3 sayfadan oluştuğu yazıyordu. Aynı tarihli Radikal Gazetesi de bu haberi kapaktan vermiş, hatta ilginçtir Nokta dergisinde belirtilmediği halde, belgelerin toplam 9 adet olduğu ve toplam 52 sayfa 'hizmete özel' yazılardan oluştuğu Radikal'de belirtilmiştir.

Canım akreditasyonum

Bu rapora göre, 1997 yılında Genelkurmay Başkanlığı tarafından basın-yayın kuruluşlarının güvenilirlik denetimine tâbi tutulmasına başlanmış, güvenilirlik düzeyi düşük, bölücü ve yıkıcı akımlara destek veren basın-yayın kuruluşlarının TSK bünyesinde gerçekleştirilen faaliyetlere katılımı kısıtlanmıştır. Böylece güvenilir olarak değerlendirilmeyen basın-yayın kuruluşlarına akreditasyon verilmeyerek bunların kamuoyunda itibar görmemesinin sağlanması amaçlanmıştır. Burada akreditasyon, uygun görmek, icazet vermek, resmi olarak yetkilendirmek ve güvenilir bulmak anlamlarına gelirken, andıç da uyarı veya hatırlatma notu anlamında kullanılmıştır. Nokta dergisi Genelkurmay'ın, bu yeni andıç ve akreditasyon listesi ile medyayı 'TSK karşıtları' ve 'TSK yanlıları' olarak ikiye ayırdığını ifade etmiştir.

Her şeyden önce belgenin aslını görmediğimizi ve medyada yer aldığı şekliyle yorumladığımızı belirtmek isterim. Çünkü haber çıktığı gün Genelkurmay Başkanlığı sadece, "Konu ile ilgili adli soruşturma başlatılmıştır," şeklinde bir basın açıklaması yapmakla yetinmiştir. Yani haberin doğru ya da yanlış olduğu, belgelerin nasıl ortaya çıktığı, kim tarafından medyaya aktarıldığı, sahte olup olmadığı, taslak halinde veya özet bir metin ise orijinalinin nasıl olduğu gibi sorular henüz açıklığa kavuşmamıştır. Ayrıca bu belgelerin mevcut durumda akreditasyonu devam eden kişi ve kuruluşlar ile ilgili olduğu, onun dışında mesela dinci basın-yayın kuruluşlarının zaten bu değerlendirme dışında tutulduğu da unutulmamalıdır.

Ancak kesin olan bir şey var ki, 26 Kasım 2006 tarihli olduğu söylenen bu rapor ortaya çıktığı andan itibaren medyada beklediği ilgiyi fazlasıyla görmüştür. Özetle bazı kesimler konunun, milliyetçilik tartışmalarının yoğunlaştığı bir ortamda ve Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi gündeme getirilmesinin, kamuoyunu yanıltma, oyalama ve gündemi değiştirme amacı taşıdığını söylerken bazıları da tüm devletlerde askeri ve sivil bürokrasi tarafından böyle raporlar hazırlandığını, değişen koşullara göre raporların yenilendiğini ve abartılacak bir durum olmadığını belirtmişlerdir.

'Ama ben milliyetçiyim!..'

Raporun Ek-A belgesinde basın ve yayın kuruluşlarına ilişkin ayrıntılı bilgi ve değerlendirmeler yapıldıktan sonra teklifler kısmında her basın-yayın kuruluşu ile ilgili akreditasyonunun devam edip etmemesi ile ilgili yorumlara yer verilmiştir. Belgelerde toplam 20 TV kanalı, 18 gazete, 9 dergi ve 5 haber ajansının ismi geçmekte olup (bunlar içinde Doğan Grubu 6 gazete, 3 TV kanalı ve 1 haber ajansı ile en büyük paya sahiptir), söz konusu basın-yayın kuruluşlarının TSK ile ilgili yaptıkları haberler olumlu ya da olumsuz olarak değerlendirilip, hal ve gidiş bakımından artı-eksi notlar verilerek bir sınıflandırma yapılırken köşe yazarları da bundan nasibini almış ve 32 gazeteci 'TSK karşıtı', 55 gazeteci ise 'TSK yanlısı' olarak nitelendirilmiştir.

Düşünsenize vatanını seven, devletine, milletine ve ordusuna bağlı bir gazeteci, sabah uyandığında kendisini birden TSK karşıtı olarak buluveriyor. Hakikaten içler acısı bir durum. Mesela Şakir Süter, kendisini 'düşman listesi'ne alanlara "Sen kimsin kardeşim? Senin haddine mi düşmüş?" diyerek öfkesini belirtirken (10.03), Mehmet Altan, "Tam bir rezalet. Sanırım devlet içinde de bunun tam bir skandal olduğunu düşünenler var ki bu utanç verici belgeyi sızdırmışlar," yorumunu yapıyor (09.03), Hasan Celal Güzel, "Yazıklar olsun! Şayet doğruysa bu haltı işleyenler acaba benim kadar milliyetçi midir, vatansever midir?" diye sorarken (09.03) Engin Ardıç da, "Türk ordusu bana güvenmiyorsa canı sağ olsun, ben ona güveniyorum," dedikten sonra, "Suçlamayı şiddetle reddeder ve teessüflerimi bildiririm," diye ekliyordu (10.03).

TSK yanlısı gazetecilerin bir kısmı da bu durumdan oldukça memnun olduklarını gösteriyor; Serdar Turgut, "Adımın TSK yanlısı gazeteciler arasında geçmesinden onur duydum," derken (09.03), Güneri Cıvaoğlu, "Adımın sakıncalı olmayan gazeteciler arasında yer alması gerçek duruşumu ortaya koyuyor," diye övünüyor (09.03), Fatih Altaylı, "Ülkesinin silahlı kuvvetlerine karşı olan haindir," (09.03) şeklinde buyururken, bir kısım yazar da meslektaşlarına saygılarından olsa gerek konuyu gündeme getirmemeyi tercih ediyorlardı.

Yine Serdar Turgut yazısının devamında Emin Çölaşan'ın 'Sadece genel olarak TSK yanlısı' şeklinde değerlendirilmesi karşısındaki şaşkınlığını, "Herhalde o arkadaş, yazısını yazmak için asker üniforması giyip oturacak bilgisayarın başına," diyerek ifade etmiştir. Taha Kıvanç da Ahmet Hakan'ın raporda adının geçtiği, fakat olumlu veya olumsuz bir ifade olmadığı için üstüne alınmaması gerektiğinden yola çıkarak, "Ahmet Hakan'ı Vur komutanım vur! Hiç çekinme. Bir de sen vur! isyanına sürükleyecek bir durum yok," sözleriyle bu konuya açıklık getirmiştir (12.03.2007). Cüneyt Ülsever ise olumsuzlar listesinde yer aldığını yurtdışında öğrendiğini belirttikten sonra kendisine AKP'lilerin tepkisini soranlara cevap olarak, "Hepsinin askeri terimle arazi olduklarını" söylediğini yazmıştır (11.03).

Her şey bir yana, ordunun burjuva basınını bu şekilde sınıflandırması, medyada belli ki yine bir soğuk duş etkisi yaratmış. Neticede hepsi de aynı ekonomik sistemi savunan insanların, bu ekonomik sistemin bekçisi olan ordunun gözünde farklı kalıplara sokulması bir çoğunun zihninde soru işaretleri yaratmış da olabilir. Geçmişte sadece dinci ya da radikal 'sol' çevrelerin ordu nezdinde kötü imajı olduğunu sanan medya mensupları bu vesileyle kapitalizmin çelişkilerle dolu dünyasında hiçbir şeyin garantisi olmadığını da öğrenmiş oldular.

'Demoralize etme beni!'

Ayrıca raporun en can alıcı noktası, bizce en tutarsız tarafıdır da. Şöyle: 'Askeri harekatlara karşı olmak' ile 'Askerin siyasete olan müdahalesine karşı olmak' konularının aynı kaba konulması bariz bir analiz hatasıdır. Çünkü bu iki konu gerçekten de bir ve aynı değildir, hatta çoğu zaman birbirinden bağımsız değerlendirilmelidir. Birisinde askeri harekat ile kastedilen, bir başka ülkenin toprağına girmek anlamında doğrudan savaş durumudur ki, buna tüm burjuva demokratik devletlerde parlamento ya da meclis karar verir ve 'savaş ilanı' öyle basit bir seçenek değildir. Diğeri ise askeri darbe anlamına gelir ki, bu da kapitalist toplumda egemen sınıf burjuvazinin devleti tam istediği gibi yönetemediği durumlarda, bu görevi geçici bir süre orduya devretmesidir. Yani bu ikisi aslında, kapitalist toplumda burjuva devletlerin aldığı iki farklı konuma işaret eder. Fakat, Genelkurmay açısından aralarında fark yoktur ve her zaman için bu iki görüşü savunanlar ordunun karşısında, savunmayanlar ise yanında yer almaktadır.

Takdir ordudan diyelim ve bitirirken sözü Bülent Ortaçgil'e bırakalım: "Beni kategorize etme, yaftayı yapıştırıp bana isim koyma...beni demoralize etme, depolitize etme, her işten kaçar oldum, illegalize etme."

A. YAMAN SARP

Bu da RED'in 'andıç'ı!..

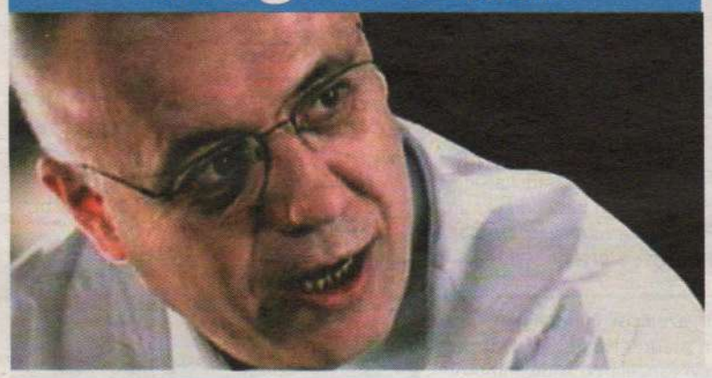
Malumunuz, geçtiğimiz ay Genelkurmay'ın büyük basındaki bazı kalemleri Türk Silahlı Kuvvetleri'ne (TSK) dair tavırlarına göre tasnif ettiğini öne süren bir 'andıç' haberi patladı. Basındaki kalemler 'Genelkurmay yanlısı' ve 'Genelkurmay karşıtı' olarak tasnif ediliyordu.

Aslında bunda tuhaf olan bir durum yok. Her kurum, basındaki genel vaziyeti değerlendirme, medyaya kimler aracılığıyla nasıl yansıtıldığını araştırma hakkına sahip olmalıdır. Ancak 'andıç' meselesinde esas sorun, gazetecilerin tavırlarına göre kendilerine akreditasyon verilip verilmeyeceğinin belirlenmesiydi.

Yani, iddiaya göre, TSK'yı eleştirenler, bu kurumun basına açık etkinliklerine davet edilmeyecek, izlemeyi talep ettikleri etkinliklere de 'akredite' olamayacaktı. Uygulama, bir 'vize' uygulamasıydı...

Aslında memleketimizde 'demokrasi' denen nesneyi herkes kafasına göre tarif ediyor ve gerçek bir tarifini bulmak pek mümkün değil. Biz bu işle hiç uğraşmayalım dedik ve çuvaldızı kendimize batırmaya karar verdik. Hakikaten, şu 'basın', şu 'yazar'lar, RED bürosuna gelmeye karar verseler, tavrımız ne olurdu? Evet efendim, bu da bizim 'andıç'ımız. Ve göreceğiniz üzere, hiç misafirperver değiliz...

Ertuğrul Özkök

Şiddetli ABD yandaşı. İsrail'i de her koşulda savunabiliyor. İsrail devletinin yerinde olsak 'fahri Siyonist' ilan ederdik. Nasıl tezkereciydi. Ona kalsa ABD için her yere asker yollamamız lazım. Ruhen yumuşakça; fiziken omurgayı aldırabilmek mümkün olsa, kuşkusuz aldırırdı. Bir zamanlar 'solcu' olduğunu iddia etse de, bu iddiasını kimse ciddiye almıyor. 1994 Mayısı'nda 'Türkeş'i öveceğim aklıma gelmezdi' diye yazı yazdı. Yüzüne baktığımızda aklımıza her ihtimal geliyor halbuki...

Aydın Doğan'ın terkisinden ayrılmıyor. Doğduğu yılı Çinliler bilse, at sineği yılı ilan ederlerdi... Son olarak, "Birtakım 'sivil fabrikasyon andıçlarda' adım 'Genelkurmay'a yakın gazeteci' olarak lanse edildiği için, herhangi bir kompleksim yok," diye yazdı.

Zaten esas mesele, karşı tarafın kompleks yapıp yapmaması. 'Genç subaylar rahatsız' diye espri yapmak geliyor içimizden... Bir bombası vardı: Radyoda Grup Yorum'dan parça dinliyormuş, müziğe hayran olmuş, "Paylaşmayı seviyorum / Eşitliği seviyorum / Düşünceyi seviyorum" sözlerini duyunca hayal kırıklığına uğramış. Ne kötü sözlermiş. "Bu kızı (solist) bulmak ve yüzüne karşı, 'Böyle güzel bir besteye bu kadar kötü sözleri nasıl yazarsın' diye bağırmak istiyorum," diye yazdı. Sözler Nazım Hikmet'indi. Paylaşma, eşitlik ve düşünce... Sevmiyor tabii... Ona acıyoruz. Zira, damadı Ercan Saatçi olan bir adam nasıl mutlu olabilir ki? RED'e gelirse, eline bir adet sahte Sharon Stone röportajı verilip gönderilecek. Küfür, tokat, kötü muamele falan yok...

Serdar Turgut

Onun için yazılabileceklerin mühim bir kısmını Perihan Mağden yazdı zaten. Şöyle:

Bu Adam, Hrant Dink öldürülünce, 'Ama kardeşim bu memleket kahraman kaynar. Konuşmayı bilmezsen onlarla adam gibi, başına da bunlar gelir tabii ki,' mealinden şeyler yazdı. Yazabildi! Yetmedi: Alaattin Çakıcı'ya Can Dündar'ı ispiyonlayıp 'Şuna bi çaksana ağbim'e lafı getirebildi! TAM DA O GÜN Çakıcı'nın tehdit mektubunu fakslatmasının akabinde, Dündar'ın evine DE bıraktırması filan bi tesadüf olamaz herhalde! Yani Küçük Ajan Provokatör (bi iç çamaşırı markası) başarıyla 'görevini' (ne halt ise artık) ifa etmekte. Orhan Pamuk için okul bahçesindeki bi şişman, şaşı, gözlüklü, sevimsiz oğlanın her nevi kompleksiyle 'Korkak! Korkak!' diye bağırabildi.

Bu arada yazılarından Surgut'un korkaklık seviyesini müşahede etmiş biri olarak, kendisine Çakıcı'dan bir uyarı/tehdit mektubu gelse kimyasının nasıl bi daha kat'a yerine oturamayacak denli altüst olup/mahkeme girişinde Surgut'a saydırttırılsa nasıl üç buçuk atarak soluğu Maçin'de filan alabileceğini ebediyen, rica ederim hatırlatıyorum."

Utanmadan kendini 'komünist' de ilan etti bu medya muteberi. Tabii, kimileri onun için 'penis yazarı' da diyor. Neyse, orası organ mafyasının sorunu. RED'e gelirse masanın üzerinde oynatırız...

Emin Çölaşan

Bu nasıl bir insan? Yani öyle dedirtiyor ister istemez. Elinde olsa, tüm dünyayı kesebilir. Erken doğmuş, 1940'ta Almanya'da olmalıymış. "Bir askeri kaçırıldığı için bölgeyi kan güne çeviren İsrail'in, koskoca Türkiye Cumhuriyeti olarak değil yüzde biri, değil binde biri, milyonda biri kadar bile olamadık, olamıyoruz. Yazık bize, yazıklar olsun bizi yönetenlere," diye yazıyor. Türkiye'nin İsrail gibi olması için nelerini vermezdi...

AKP'yle uğraştığı için kimine sempatik gelebiliyor ama o da en fazla İ. Melih kadar sevimli.

Korumasız dolaşmıyor. Korkusuzca yazdığını söyleyip hava atıyor. Ama son dönemde Aydın Doğan'ın çıkarları gereği, özel olarak Maliye Bakanı Kemal Unakıtan hakkında yazmayı kesmek zorunda kaldığı cümle alem tarafından söyleniyor.

Bir 'minik kuş'u var. Her şeyi ondan duyuyor. Bu minik kuş MİT mi, diye soranlara ise, "Yok canım, ne MİT'i... İlişkim yok, keşke olsa. Etik açıdan hiçbir sorun yoktur MİT'le ilişki kurmaya. MİT düşman devlet değil ki... Tapu Kadastro'dan ne farkı var?" diyor. Eh, Tapu Kadastro da Abdullah Çatlı'yı, Alaattin Çakıcı'yı kadastro işleri için kullanıyorsa bir diyeceğimiz olmaz tabii.

RED'e gelirse, kendisine 'minik kuş'u göstermeyi düşünüyoruz...

Fatih Altaylı

Gündemin peşinden giden değil gündemi belirleyen, siyasetçilere en zor soruları soran, hep doğruyu arayan gazeteci, köşe yazarı... Fatih Altaylı! Dum! Dum! Dum!.. Fevkalade!

Yalnız şu medya yok mu! Öyle kahpe, öyle lanet, öyle kolpa bir düzen ki işte; insanı ne hallere sokuyor.Yazık! Bir bakmışsın sövdüğün,saydığın yerden yere vurduğun gazetenin genel yayın yönetmeni olmuşsun. Hey yavrum. Ama son dönem iktidar şakşaklarının gürültüsünde; bu nedir ki? Hürriyet arşivlerinde saklı kiminin foyası...Şu incilerden birini seçelim: Nisan 2002 Show Tv'de Erdoğan'ın kasetlerinin yayınlanması üzerine Fatih Altaylı alıyor eline sazı, pardon kalemi: "Radikal İslamcı radikal dönek ...Bildik Tayyip Erdoğan. Laik cumhuriyete söven, kendinden olmayan herkesi karalayan, nifak sokucu, bozguncu, ordu aleyhtarı...Böyle bir konuşmadan dolayı daha önce zaten Tayyip Bey de, 'içeriyi görmüştü'... Tayyip Erdoğan ise dün yine 'yanıt' verdi. 'O bantlar eski. Ben eskiden öyleydim.' İşte bu inanılmaz. Ben komünistken liberal olan gördüm. Liberalken sosyalist olan gördüm.Sosyalistken, oportünist olan gördüm. Hepsiyken Makyavelist olan gördüm. Ama Tayyip Erdoğan gibisini görmedim. Ne oldu, iki kere ABD'ye gitti, iktidarın kokusunu aldı 'dinsiz' mi oldu?"

Doğrudur; görür.O boyalı yollarda bunların hepsi mevcuttur.

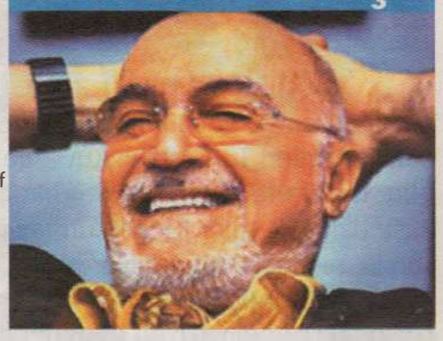
Gelgelelim bu ikili maziyi silip yeni sayfa açtılar 3 Kasım itibariyle.Artık Erdoğan da Altaylı'sından öyle memnun ki çok sevdiği kedisini Altaylı'nın kızına armağan edecek! Öyle seviyor.Vallahi biz de böylesini görmedik! Şimdi terbiyemiz müsaade ettiğince köşe yazılarına göz atalım.Bir maç olmaya görsün, o ona 'koyuyor' şu şuna 'geçiriyor'.Samimi değil mi? Halktan...Ama kimi zaman da öyle çirkin, öyle bayağı şeylerle karşılaşıyor ki insan...Sözgelimi Fatih Altaylı 'daldan dala gazeteciliğe' eleştiri getiren Ruhat Mengi'ye utanç verici hakaretlerle misilleme yapıyor üstü kapalı olarak. Bakın ne diyor: "Ne zaman adam oluruz? Başyazarla yatarak yazar olunmayacağını anladığımız zaman' Yorum size kalsın.

Arşivlerde dolaşmaya devam ediyoruz. A? 17 aylık bebeğe tecavüz edenler kınanıyor.Garip bir şey mi canım bu? Ne var yani? Sen değil miydin insan hakları savunucusu bir hanıma, "Onu ilk gördüğüm yerde cinsel tacizde bulunmazsam namerdim'diyen? Belki o sapık da 'Bab-ı Ali Yokuşu' adlı programı izliyordu? Tacizi, tecavüzü; düşüncelerinden dolayı bir kadını cezalandırma yöntemi olarak gören, açıkça tacizi meşru kılan, teşvik eden sen değil misin be adam? Program daha bir trajik.Gündem, kimi zaman Hülya Avşar'la kimi zaman Başbakanla belirleniyor. Amenna. Ama, hani sen gazetecisin; kendi çapında iyi kötü belli bir misyon yüklenmişsin. Bir başbakanı programına konuk etmişsin. Sor bakalım '4 yıldır kayıt dışı ekonomi konusunda hiç ilerleme var mı? 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 850 YTL'ye kadar çıktı mı? IMF'nin dışarıya verdiği borçların 3/2'sini sahiden biz mi alıyoruz? Makine ve Kimya Endüstirisi Kurumu stokları bitirmek için taksitle silah satılıyormuş. Bonus karta kaç taksit? Mecliste üniversiteli olup bulaşıkçı, çaycı olan kaç kişi var? Bunlar sahiden de dört yıllık bulaşıkçılık mı tercih etmiş? Okuma yazma bilmeyen kaç kişi var?...Yok. Bir müddet aklama, paklama yayınından sonra 'Fener'e ne oldu öyle keh keh'(Mehmet Ali Erbil efekti) 'Sorma ya ' diye devam eden diyaloglar. Bize dokunan bu kadar titiz, yumuşak, dikkatli olmasına, soracağı soruları önceden itinayla ezberlemesine, tabiri caiz ise 'ödevini tam yapmasına' karşın yine de azar işitmesi. 'Sana Ak parti demeyi öğretemedik!'... Ama çok pişman oldu: 'Yazarken öyle yazıyorum ama konuşurken ağzımdan kaçıyor' diye özürlerini tekrar tekrar iletti...

İbret olsun diye Altaylı'nın köşesiyle bitirelim sözlerimizi. Ne zaman adam oluruz? Hep doğruyu söylemenin doğru, her doğruyu söylemenin yanlış olduğunu anladığımız zaman.

Peki RED'e gelirse ne olur? Kol saatini verir yollarız... **(Onur Göktepe)**

Hıncal Uluç

Yemeci, yalamacı, yutmacı... Avanta gezilerde fink atıyor, en güzel yemekleri yiyor, en güzel dondurmaları yalıyor, tatlıları yutuyor... Biz demiyoruz, kendisi diyor. Bakın, Fatih Altaylı henüz başına genel yayın yönetmeni olmadan evvel ne yazıyordu: "Sevgili Fatih.. Hani birinci sınıf koltuklarda Monte Carlo'ya uçmuştuk seninle.. Kentin değil, dünyanın en büyük, en ünlü, en de luxe otelinde ağırlanmıştık. Hani sen, muhalif medyanın dillerine düşen Gucci pabuçlarını bu otelin alışveriş merkezinden almıştın.. (...) Sana o sabah bütün gün kullanman için, daha dünya üzerinde kimsenin görmediği son model bir Ferrari verdiler.. Gecesi 3 bin dolarlık oda değil, 500 bin dolarlık Ferrari.. Türkiye'de iki tane satıldı bugüne dek.. Onu kullanarak tanımadın mı?. Döndüğünde tonla yazı yazmadın mı?. (...) O gezide kimin davetlisi idik?.. Zeytinoğlu Holding'in.. Yani batık Eskişehir Bankası'nın sahibi Zeytinoğlu ailesi.. Batık banka sahibinin daveti ile Monte Carlo/ Ferrari eşli davetinin faturası sence kaç bin dolardı Sevgili Fatih!. Yani kursağından geçen hortumcu parasının?.." Mis gibi iş. Yala, yut...

Hadi Uluengin

. Modern zamanların en acayip döneği. Aslında dönek olduğu bile şüpheli. Paris'teki kenar mahalle isyanı sırasında şöyle yazdı: "Sekiz gecedir, o ruhsuz ve huzursuz 'kibrit kutusu' yapıların yükseldiği 'proleter semtler'e akşam indiği an, otomobiller, otobüsler, depolar molotofkokteyliyle kundaklanıyor. Zaptiye artık çetelesini tutamaz oldu, yakılan vasıtaların sayısı beş yüzlerle sayılıyor. Kim mi yapıyor? 'Çapulcu takımı'! Yani, Cezayirlisi ve Faslısıyla ezici çoğunluğu Müslüman ve Mağribi kökenli 'gençlerden' (!) oluşan 'Ali kıran, baş kesen' taifesi!"

Bu ısrarlı karşıdevrimcilik neticesinde kaç para maaş alır, bilinmez. İyi beslendiği kesin. RED'e uğramaya kalkarsa, akreditasyon falan vermeyeceğiz tabii. Ama şahsı tutup o çapulcu takımı dediği 'proleter semt' delikanlılarına verebiliriz...

Oktay Ekşi

Sorumlu devlet gazetecisi. En mühim yazılarından biri şudur: "Ne değişti de uzun süre kamu görevi yapanlar, o bildiğimiz 'eline, beline, dilene sahip ol' şeklindeki 'altın kuralı' yok saymaya başladı? Son olarak emekli Korgeneral Altay Tokat'ın, 'Aktüel' Dergisi'ne, Güneydoğu Anadolu'da görev yaptığı 1995-1998 yılları arasında, bazı savcılara ve yargıçlara ne büyük bir tehlike ortamında görev yaptıklarını anlatabilmek için 'evlerinin yakınlarına birkaç bomba attırdığını' söylediğine tanık olduk." Yani, "Yapın kardeşim de, niye açıklıyorsunuz?" diye kızıyordu. Eh, boşuna 'başyazar' değil. Bu rütbe kolay verilmez adama. RED'e gelmesini istemiyoruz. Mümkünse hiç görüşmeyelim...

Mehmet Y. Yılmaz

Hem Posta'yı, hem Radikal'i birlikte idare ediyordu. Sakın 'kişilik bölünmesi' tespiti yapmayın; daha hiçbir şey görmediniz. Milliyet'e yayın yönetmeni olduğunda, Ayşe Arman'la mülakat yapmış, yatarak poz vermiş, 'Marksist' olduğunu anlatmıştı. Medyadaki 'Marksist'lerin en revizyonisti olsa gerektir.

Milliyet'teki başarısız serüvenin ardından, Hürriyet'te Fatih Altaylı'dan boşalan köşede uvertür rollere çıkıyor. Şimdilerde Aydın Doğan'ın petrol tesislerinde pompa vazifesi görmeye hazırlandığını duyuyoruz.

RED'e gelirse bir bidon benzin getirmesi hoşumuza gider. Ne de olsa Aydın Bey vergi borçlarını ödemiyor; biz de vergisiz falan, parası neyse veririz...

Mehmet Barlas

'Liboş' sıfatının müsebbibi olduğu söylenir, ki bu söylenti gayet yerindedir. Her devrin adamı. Arada anlaşılamayıp 'Hadi len!' yediği de olmuştur. "Aydın Doğan Hürriyet'i aldığında benim evimde kutladık" diye öğünmüşlüğü vardır... Hacivatlardan... "Serbest dolaşım Avrupa için riskli. fakiriz, kalabalığız. Adamlar haklı! Zaten halkımız da Avrupa'ya gitmek istemiyor, ülkesinden memnun. Hem Avrupa'da yeteri kadar Türk var," görüşünü savunabilecek düzeyde bir haysiyeti var. Gerisini siz düşünün...

Kendisini RED'de görmeyi tercih etmeyiz...

Ahmet Hakan

Tatlı çocuk... Nişantaşı'nın gülü. Polemik bülbülü. İmam Hatip'te derslere kendini vermemiş, 'magazin bayan'larla nasıl atışacağını, kimin yatak hayatıyla uğraşacağını düşünüp durmuş besbelli. Ertuğrul Özkök'ün son oyuncağı. Ne güzel yazıyor, "Lerzan Mutlu'dan nefret ederim... Bu konuyu daha önce yazdığım 'Lerzan Mutlu'dan nefretimin 6 sebebi' başlıklı makalede işlediğimden ayrıntılara girmeyeceğim. Deniz Akkaya'dan da pek hazzetmem," diye... RED'e gelmesin, Lerzan Mutlu'yu göndersin...

Ruhat Mengi

Android olduğundan şüphelenilebilir. Onun yerine Tuğba Özay yazsa daha zekice ve en azından daha insani şeyler çıkacağı açık. Döktürüyor... Şöyle: "Geçen akşam 'haberler'de yeni cezaevlerini gösteriyordu, gözlerime inanamadım. Dev spor salonları, son teknolojili dil laboratuvarları, bilgisayar odaları, konferans salonları... Hani bir saten çarşaflı yatak odalarıyla buhar banyolu masaj odaları eksik. Onları da koyup Bali'den masajcı kızlar getirirlerse Antalya'nın beş yıldızlı otellerinden farkı kalmayacak..." RED'e gelirse, "Ablacım, geç içerde bi soğuk duş al, kendine gel," deriz.

Mine G. Kırıkkanat

Fransa'dan ithal askeri mühimmat. Şaka gibi bir insan. 'Kıllı' Türklerden hoşlanmıyor. Sarıgazi'de ağda-sir dükkanı açma ihtimalinden bahsediliyor. Türklerin denize girdikleri aksesuvarlardan ayrıca kıllanıyor. O aslında bu topraklara gıcık kapıyor. RED'e geldiği takdirde, kapıyı donla açan arkadaşımız, kendisini mangal muhabbetine davet edecektir. Gerisi kendisine kalmış...

Taha Akyol

Milliyetçi-mukaddesatçı Aydın Doğan turşusu. MHP'nin daimi basın kartı. Kenan Evren'i nasıl sever, bir bilseniz. Son 'eyalet' tartışmasında da, "Sayın Evren'in sözleri, tıkanmış idari reform sürecini yeniden ele almamıza yol açarsa, Türkiye doğru bir tartışma yapmış olacak," diye sırtını kaşıdı emekli diktatörün. RED'e gelmeye kalksa, yolu bulamayacağı için, ortada bir sorun görmüyoruz...

Güneri Cıvaoğlu

Devir taş devri olsa, taşlara methiye düzecek. Yalamacılardan. Paris'ten her gün dondurma getirttiği ortaya çıkmıştı. Aydın Doğan'dan aldığı onbinlerce dolarlık maaşı harcayacak yer bulamadığı söylendi. RED'e uğramaya kalkarsa, "Dondurmacı az ileride cicim," denecek...

Güler Kömürcü (3+1)

'Derin' ilişki insanı. Doğu Türkistan meselesiyle bile ötükenleşebiliyor. Ne yapsın, Sedat Peker'i salonda çok sevmiş bir kere. Üç oda bir salonda 'gazetecilik ve etik' dersleri almış, okumuş bir insan...

Mermer duruşlu 'ey okur'larıyla, Karacaahmet civarında mermer atölyesi açması bekleniyor. RED'e gelirse, salon salomanje bölümüne alınır, orada eski günleri yad etmesi sağlanır.

Deniz Gökçe

Ekonomik krizin bir gün öncesinde, "Kriz geliyor," diye bağıranlara küfrediyordu. Kapitalist ekonomiyi bile 'geri'sinden anlıyor. Futbol dahil her yorumunda çuvallıyor. Kafasıyla ilgili sorunları var. Kafa toplarına hakim değil ama eşine kafayı geçirebiliyor.

RED'e gelmeye kalktığında, kapıda kendisine, "Bi sus ya!" denecek, sakinleşmesi için bir zamanlar öve öve bitiremediği ve fakat hırsızlıktan dolayı ülkesinden sürgün edilen eski Arjantin Maliye Bakanı'nın yanına tatile gönderilecek...

Rauf Tamer (...,...$)

Hortumculuk işleri sırasında, dolar dolu çantayı rüşvet olarak aldığı ortaya çıkmıştı, "Temize çıkana kadar yazmayacağım," diye açıklama yapmıştı; temize çıkmadı ama yazıyor... Kalemine kuvvet. Dakikası en az 1 dolar eder...

RED'e geldiği takdirde, kendisinden bi gusül abdesti almasını, bir de dolarlarını dışarda bırakmasını rica edeceğiz...

Engin Ardıç

O kendini gazeteci zannediyor ama biz onu 'peçeteci' olarak biliyoruz. Sakatatçılara sorduk, ciğerine fiyat vermediler. Kedilerden görüş aldık, "Siz ona ciğer mi diyorsunuz?" diye tepki gösterdiler. Biz ondan bahsederken insanlığımızdan utandık, o utanma nedir bilmiyor. RED'e ghiç gelmesin, hayatında yazmadığı küfürlerin fransızcasını duyar...

Ahmet Şık

Bu toprağın acılarını her karışında resmetti. En tehlikeli bölgelerde gazetecilik yaptı. Ve Radikal gazetesinde çalışırken, Aydın Doğan'ı iş hukukunu ihlal ettiği gerekçesiyle dava etme cesaretini gösterdi. Davayı geri çekmesi için 'ikna' edilmeye çalışıldı. 'İkna' olmayınca, "Performansın düşük," dediler ve işten çıkardılar. Uzun süre sonra Sabah grubunda işe başladı. Başlamasıyla işten çıkarılması bir oldu. Doğan ve Ciner her ne kadar birbirleriyle düşman olsalar da, çalışanlara karşı ortak tutum alabiliyorlardı pekala. Ahmet Şık beş parasız yaşamaya çalıştı. En son Nokta'da işe başladı. 'Düşük performans'ıyla, son 'andıç' haberini patlatan gazeteci oydu. Patron gazeteciliğini bir türlü öğrenemedi...

RED'e gelirse kapımız kendisine her daim açıktır, bir çayımızı, bir acı kahvemizi içer...

Ne erotik yazarımızsın sen Ayşe Abla!..

Ayşe Arman 'detay'a giriyor, bize nasıl mastürbasyon yaptığını anlatıyor. İşte 'sorumlu gazetecilik' diye buna derler... Çaya bekleriz...

Her gün aldıkları tirajı duyunca dudaklarımızın uçuklamasına vesile olan kimi çok 'mühim' gazetelerimizin, kendileri kadar 'dudak uçuklatan kimi köşe yazarları' var. Hani, "Şu gün, şu önemli restoranda, şu kadar pahalı bir içki ile keyfime keyif kattım, sonra da evime gittim sevgilimle sabaha kadar seviştim," türünden 'akıl tutulması' yaratan yazılarla karşımıza çıkanlardan bahsediyorum.

Büyük Hürriyet'in büyük yazarı Ayşe Arman'dan başlayalım mı? Başlayalım…

Kendisi yıllardır basın dünyasında mı, yoksa kendisi gibi üç-beş 'kokoş'un (Bu ifadeyi bizzat kendisi kullanmaktadır şahsiyeti için!) seks, eğlence ve 'rahatlamak' için alışveriş yaptığı, savaşlardan, açlıklardan, yıkımlardan azade, sırf keyif çatmak için var oldukları ve bunu da 'iş' gibi pespaye bir biçimde o mühim gazetelerin köşelerinde, kendi yazıcıkları içine döşediği ve bununla da 'şehvetli' ruhlarını terbiye ettikleri apayrı bir dünyada mı yaşıyor, varın siz karar verin!

Yatak gemi gibi mübarek!

İncilerini döküyor Ayşe ablam, buyrun: "Evden çıkmıyorum bu günlerde. Ne mi yapıyorum? Bik bik bik.. Haa, unutmadan, bir de bol bol masturbasyon yapıyorum..."

"2 saat sonra Dubai uçağındaydım. 5 saat sonra da sevgilimin kollarında. Şahane bir haftasonu kaçamağıydı. Günlerden cumartesiydi. Dışarısı 47 dereceydi. Biz ne yaptık? Akıllı insanların yapacağını! Yataktan hiç çıkmadık. Bütün bir günü, gemi gibi büyük olan yatağımızda geçirdik."

Söz konusu şahsın bir yığın üstün nitelikli yazısından bir çırpıda temsili olarak seçtim bunları. Benim için anlaşılması zor bir ruh haliyle yazılmış, çözemiyorum. Gerçi yazılar ve yazıların sahibi ile ilgili derin sosyolojik ve psikolojik tahlil yapma amacında değilim, en azından bu benim işim değil. Fakat, onlarca sorun içinde beyni hallaç pamuğuna dönüşmüş yurdum insanının, Ayşe Arman'ın Boğaz Köprüsü trafiğinde masturbasyon yapmasını, çok sevdiği g-stringini, sütyeninin ebatlarını veya sevgilisinin yanına uçarken çantasına hangi seksi iç çamaşırları, jartiyerleri aldığını bilmesinin ne gibi bir anlamı ya da açıklaması olur merak ediyorum! O 'mühim' gazetelerin köşelerinden 'kamu yararına' topluma saçılan bu 'şişirilmiş hayat' patırtısını görgüsüzce toplumun ve özellikle o toplum içinde yoksulluktan kıvranan beş parasız milyonların yaşamları içine 'alın size örnek yaşam figürü' diye sokmak ve o milyonların ağzı açık bir şekilde bu ucubelere kilitlenmesine sebep olmak, belki bu topluma yapılan en büyük ihanettir! Her geçen gün daha da ağırlaşan yaşam koşulları altında inim inim inleyen, açlık ve yoksulluk sınırındaki milyonların, bu 'yiyorum-içiyorum-sevişiyorum' külliyatına ağzı açık bakmasını sağlamak, dahası böyle bir yaşam için her yolu mubah görmesini sağlamak, en çok onların sırtına sülük gibi yapışan egemenlerin işine yarıyor kuşkusuz; ve tabii günlük tadındaki bu yazılar karşılığında, binlerce dolarlık maaşı cukka eden pek trendy ve erotik 'yazar'lara…

Köşelerinden yaydıkları bir çürüme kokusunun yanında, bir grevin, bir toplu sözleşmenin, işten çıkarılan işçilerin, yok edilen tarımın, topraksız köylülerin ne gibi bir haber değeri olabilir ki?.. Ayşe ablamızın Dubai'deki evinin kaç metrekare olduğunun, gün boyu sevgilisi ile beraber olduğu yatağının ebatları, regl günlerinin, ne tip ped kullandığının, hangi marka içki içtiğinin, üzerimize kusulduğu bir 'gazetecilik' atmosferinde, Dubai'nin az ötesinde, Irak'ta, Filistin'de yaşanan katliamları ne yapalım? Yatıp kalkması, uyuması, ağlaması, seks hayatı, ortalama bir ailenin gelirinden kat be kat fazla olan eğlence harcamaları ve bunları 'siz de böyle yapın hadi' pişkinliği ile yazıcıklarına yansıtmasının anormal hiçbir yanı yoktur! "Aman ya! Acı şeylerle içimizi karartmayalım," 'teorik' gerekçesiyle, vur çatlasın pat oynasın cümbüşüne devam ederler! Sürekli allanıp pullanırlar, en 'baba' gazetelerde köşe kapmaca oynayıp en 'baba' köşelerin sahibi olurlar.

'Haykırt beni erkeğim!'

Ayşe Arman tek ve istisna değildir. Her gazete kendine böyle 'yazar'lar yaratıyor zira. Başka bir 'mühim' gazetemizde bir Ebru Drew örneği var mesela. Alemlere akıp duran bir Ayşe Arman imitasyonu! Sokak sokak –tabii sosyetik semtlerimizin sokaklarından bahsediyorum, bizim Gazi Mahallesi'nden değil- gezinen bir 'şehir rehberi' gibi! En şık, en pahalı mekanların ve içkilerin 'kalemiti ceyn'i… Hepsinin tek tek pazarlamasını yapmaktan usanmıyor! Bakın nasıl yiyor, içiyor ve pazarlıyor:

"Fiyatlara gelince... Alasıyla ucuz. Biz sekiz kişi, af edersiniz mıçıncaya kadar yiyip içtik, ne ödedik dersiniz?.. 125 YTL."

Hadi, hep beraber gidip, mıçıncaya kadar yiyelim, asgari ücretli bir ailenin aylık mutfak masrafını iki saatte! Ay inanmıyorum! "Ne ödedik dersiniz?.. 125 YTL!.." Ya, koca bir ülkeyi salt kendi cümbüşünden ibaret sayan bu ablamız da, çay ve simite talim eden milyonlara böylece 125 YTL tutarında bir içki servisi yapıyor. Belli ki, o kadar içkiden sonra kafayı bulmuş ve bizle de kafa bulmaya çalışıyor.

Bir de erotik olmazlarsa olmaz! Bu Ebru Drew şehir rehberi ya, semt semt erkek kovalıyor!.. Bakınız şöyle:

"Yeri gelmişken bir de sır vereyim mi sana?.. Bugünlerde en iyi bildiğim yer Kozyatağı!.. 'Yeni erkeğim' sayesinde gece yarılarında tepiyorum o yolları. Bakarsın bir gün bir Ümraniye delikanlısı alır aklımı, haykırtır o da… 'Gözünü sevdiğimin Ümraniyesi' diye yazarım ondan sonra…"

Vallahi şaka değil. Kendi yazısından alıntı. Bu 'kadın yazar'lar, aslında ucube bir 'modern kadın' imgesi yaratarak, kadının özgürleşmesini İstanbul semt rehberi sınırlarına hapsetmek gibi bir işlev de görüyor anlayacağınız.

Oysa bu ülkede kadınlar, bırakın semt semt erkek kovalamayı, her semtte, her sokakta tacizcilerinden ve tecavüzcülerinden kaçıyor. Her bir kadın, şiddetin öncelikli hedefi. Mallaştırılıyorlar kitleler halinde her gün. Sizin steril ortamlarınızda, 'mıçıncaya kadar yedim, içtim' dünyalarınızda ne var bilmem ama açlık ve yoksulluk var bu memlekette. Size 'ay çok banal' gelse de, her yanında ölüm var, acı var… Kadınların bebeklerini hastanelerde rehin bıraktığı bir memleketteyiz ablacıklarım… Evine beş kuruş götüremeyenlerin 'çoğunluk' olduğu bir memlekette yaşıyoruz biz… Savaşların, açlıkların, yıkımların başını alıp gittiği amansız bir dünyada yaşıyoruz..

Bırakın bir avuç azınlığın cebine ve gönlüne hitap etmeyi de, siz içerken, mıçarken, sevişirken ölen çocukların, insanların hayatları konuşsun bi de…

ALİ ERSİN KELLECİ

Bu 'Abbas'ı bağlasan durmaz!

Paşa Evren yeni bir nü çalışması yapsa, bir üniversitenin kongre salonunda, sandalyede çıplak oturan Abbas Güçlü, arka fonda ise onu ve 'paşamız'ı alkışlayan şakşakçılar olsa, çalışmanın sponsorluğunu YÖK üstlense... Darbenin sürreal bir tasviri olmaz mıydı?..

Büyük bir heyecanla bekliyoruz darbeci 'Paşa'mızı. gelecek, yıllar önce bilimi ticarileştirmek ve özgür düşünen, üreten akademisyen ve öğrencileri yok etmek için kurduğu YÖK'ümüzün biricik Muğla Üniversitesi'ne…

'Paşa'mızın bizim kuşak için ayrı bir önemi var. O da, bizim 'darbe çocuğu' olarak anılmamıza sebep olması. İki yıl önce, yeni girdiğim bir işyerinde beni işe alacak olan paşalardan biri yaşımı sordu, ben 23 dedim inatla, 82 doğumluyum dememeye çalışarak. Adamın ukalalığına bakın: "Aaa! Sen de mi darbe çocuğusun?" Bununla yetinse yine iyi, "Hangi taraftandın?" diye sormaz mı peşinden!

Evet hangi taraftan olduğunuz/olduğumuz çok önemliydi. Örneğin Abbas Güçlü. Adamın tarafı belli; YÖK'ün ve 80 sonrası liberal düzenin en sıkı savunucularından biri. Klasik olacak ama bildiğiniz düzen adamı.

Bugün medya sektörüne baktığımızda, üzerinde hemen herkesin hem fikir olduğu, Aydın Doğan'ın sağcıları, liberal solcuları ve hatta orta yolcuları bir araya getirerek medyayı ele geçirmiş olduğu gerçeği. İşte bunlardan biri de kendince gazeteci ve televizyoncu olan Abbas Güçlü. Aslında Paşa Evren'in daha bir çok imalatı var ama biz bu yazıda özellikle Abbas Güçlü denen, iki kelimeyi bir araya getirmekten aciz, cümleden ise bihaber olan eğitim simsarının üzerinde duracağız.

Efendim bu adam Aydın Doğan'ın adamı ya Evren Paşa da onun gibilerin tonton dedesi. Paşa arada cozutuyor ama olsun, yaşlandı artık, olacak o kadar. Hem 'nü' resim de yapıyor; cozutması doğal. Neyse efendim, bu Abbas Güçlü, malumunuz Aydın Doğan'ın sayısız televizyonlarından biri olan Kanal D'de Genç Bakış diye bir program yapıyor. Programda özellikle üniversite gençliğinin sorunlarına eğildiğini, gençlerin özgürce fikirlerini, düşüncelerini ve sorunlarını dile getirmesi için bu programı yaptığını iddia ediyor. Lakin, Genç Bakış aslında gençliği ve toplumun diğer kesimlerini tam da sistemin istediği şekilde manipüle eden, onları düşünmekten, sorgulamaktan uzaklaştıran ve 'saygıdeğer paşa'mız Evren'in yaptığı darbenin yıllara yayılan sonuçlarıyla zaten depolitize edilmiş olan gençliği tamamen pasifleştirmeyi hedefleyen ama her program açılışında, "Gençlik neden apolitize, neden konuşmuyor?" gibi laflar ortaya atan, aklı başında sorular sorulduğunda ise, "Sen çok konuştun," denip mikrofonu öğrencilerin elinden alan, öğrenci gençliğin yaşadığı sorunları tartışmak yerine magazin salatası yapan, ayrıca, "Parasız eğitimi destekliyoruz" deyip program başına 20 milyar istediği öne sürülen dünyadaki tek öğrenci programı…

Öte yandan bu 'küçük paşa'mız, eğitimde

özelleştirme sürecine, üniversitelerin piyasanın gereklerine göre yeniden yapılandırılmasına dair tartışmalara ön ayak olan yazılar yazmayı görev ediniyor. Programlarında ve yine Aydın Doğan'ın sayısını bilmediği gazetelerinden birindeki köşesinde paralı eğitimin ne denli önemli olduğunu dile getirirken de, ABD ve AB'yi örnek göstererek inanılmaz çaba sarf ediyor.

Tüm bu çabalarını desteklemek için programına çağırdığı konuklarını özenle seçiyor. Hatta dinleyici olarak programa alınan öğrencilerin de önceden belirlendiğini biliyoruz; tıpkı Muğla Üniversitesi'nde olduğu gibi...

Aradan sızanlar mı? Abbas Güçlü, programlarından birinde, parasız eğitim isteyen bir öğrenciye, "O zaman Küba'ya git" diyecek kadar temkinli!

Velhasıl efendim Paşa Evren'in üniversitemizi ziyaret günü gelip çattı. Bizler büyük bir sabırsızlıkla geleceğimizi elimizden alan 'paşamız'la ilk kez karşılaşmayı bekliyoruz. Ne de olsa adam o güne kadar çok sıkı korunmuş, değil soru sormak yüzünü bile sadece ekranlardan görmüşüz. Tarihte herhalde bu durumun bir başka örneği yoktur. Düşünün bir kere! Siz yüzlerce öğretim üyesini ve binlerce öğrenciyi üniversitelerden uzaklaştıracaksınız, üniversiteleri özgür bilim anlayışı ve özerklikten koparacaksınız, milyonlarca kitabı ve yayını yakacaksınız, kitap, dergi ve gazete okumayı yasaklayacaksınız, YÖK gibi bir kurum oluşturarak bilim ve eğitimi tek tipleştireceksiniz ve birçok üniversite çalışanını, öğrenciyi ağır disiplin cezaları ile baskı altına alacaksınız, yine birçok düşünürü ve aydını katledeceksiniz ve bütün bunları yapmanıza rağmen el üstünde tutulacaksınız. Helal olsun demek geliyor insanın içinden!

Bu toplum, bu paşamızı nasıl olur da asmayıp besleyebiliyor anlamış değilim. Haydi asmayı geçtim, bu diktatörü üniversitede ağırlamaya ne diyelim?

Pardon! O masa rezerve!

Evet 'paşamız' üniversitemizi, başarılı eğitim simsarı Abbas Güçlü aracılığıyla ziyarete geldi. Haber Türkiye'de yankı uyandıracak bir haber; boru mu, gençlik hesap soracak! Tabii soracağız, bizi ağabeylerimizden, babalarımızdan, annelerimizden, en önemlisi de geleceğimizden daha doğar doğmaz koparan ve milyarlarca dolar borçla yaşamamıza sebep olan bu darbeci paşamıza soracak sorularımız var. Ama gelin görün ki tarih tekerrürden ibaret. O gün düşünen, araştıran, sorgulayan gençlik, nasıl ki darbede üniversitelerden uzaklaştırıldıysa, bu sefer de programın yapılacağı alana alınmadı. Yani anlayacağınız tipik bir içerdelik-dışardalık sendromu yaşadık yine. Anlayacağınız aradan geçen 26 sene hiçbir şey değiştirmemiş: bu faşizan, statükocu ve darbeci anlayış aynen devam ediyor!

Tabi onlar da kendilerine göre cevaplarını hemen hazırlamışlardı. Efendim içerde yer yokmuş, bu nedenle bizi alamıyorlarmış. Dört senedir bu üniversitede okuyorum, bir gün bile bu alanın dolduğunu görmemiştim. Aslında adamlar doğru söylüyorlar. İçerisi tıka basa dolu. Ama gelin görün ki o ana kadar kongre merkezinin değil yerini bilmek, kongre ne diye düşünmekten aciz kim varsa içeride. Nasıl olmuş da bu kadar insan bir saatte toplanabilmiş? Aslında bu durum hiç de şaşırtıcı değildi bizim için. Tabii ki darbeyi meşrulaştıracak ve yüceltecek bir ortam hazırlanıyordu. Bunun için de ellerine tutuşturulan sorularla hazır bekleyen, tuhaf bir yığın toplandı oraya. 'Paşamız' da takır takır 12 Eylül darbesinden 'pişmanlık duymadığını', aynı koşullar olsa 'yine yapacağını' söyledi, Abbas Güçlü aracılığıyla; "Bugün Türkiye'de öyle bir ortam olsa ve ben yine Genelkurmay'ın başında olsam tereddüt etmeden bunu yine yaparım" diyebilecek kadar pişkin bir tavırla...

Böylesi bir fotoğraf Türkiye açısından da oldukça önemli şeyler söylüyor bize. Darbeci bir general ve onun eseri, belleksizleştirilen bir üniversite gençliği. Bu fotoğrafa nereden bakacağınız ise size kalmış. Darbeci bir paşayı şakşaklayanlar, elbette Amerika'yı özgürlükçü bir ülke olarak tanımlar, komünizmi dinsizlik olarak görür ve tabii her türlü cuntacı rejimi de ayakta alkışlar. Demokrasiyi ise tankların, uçakların ve silahların ucundaki mermide arar. Bunu yaparken de emperyalizme ve sömürüye karşı mücadelede ölen, öldürülen insanları da hatırlayamaz ve yok sayar...

İşte Abbas Güçlü de bu büyük paşamızın 12 eylülde yaptığı darbede üniversiteden uzaklaştırdığı değerli akademisyenlerden boşalan yere geçenlerden biri. Bu adam elbette darbeyi ve YÖK'ü övecek/yüceltecek. Bu sistem sayesinde Marmara Üniversitesi'nde öğretim üyesi olmadı mı? Abbas Güçlü ve benzeri adamlar darbeyle bu tür yerlere getirilirken, üniversitelerden uzaklaştırılan/katledilen insanların sayısı yetmemiş olacak ki, bu programdan sonra Muğla Üniversitesi Sosyoloji Bölümü öğretim üyelerinden Dilek Hattatoğlu, odasının kapısına, **"Çalıştığım üniversitenin bir darbeci generale kucak açmasından utanıyorum ve protesto ediyorum,"** diye bir yazı astığı için ceza aldı ve üniversiteden uzaklaştırma süreci başlatıldı. Üzülmeyin, nasıl olsa Abbas Güçlü gibileri bu boşalan kadroları hemen doldurur…

Aslında bir fantezim var. Paşa Evren yeni bir nü çalışması yapsa, bir üniversitenin kongre salonunda, sandalyede çıplak oturan Abbas Güçlü, arka fonda ise onu ve 'paşamız'ı alkışlayan şakşakçılar olsa, çalışmanın sponsorluğunu YÖK üstlense... Darbenin sürreal bir tasviri olmaz mıydı?..

Abbas Güçlü'nün karnesi:
Konuk Seçimi: Yıldızlı pekiyi
Düzen yalakalığı: Yıldızlı pekiyi
Konuya hakimiyet: Eh işte
İnandırıcılık: Rezalet
Vizyon: Yok
Hitabet: Sıfır
Karizma: Zayıf
Samimiyet: Lügatında yok
Akreditasyon: RED'in sokağından geçemez, geçerse arkasına teneke bağlarız...

FIRAT KAYA

Radikal ne kadar 'solcu'

Radikal'in patronu Aydın Doğan, basından sendikayı 'temizleyip' şöyle dedi: "Çaycı Ramazan'ın aldığı parayla Sami Kohen'i aynı fiyata getirdiler. Ertuğrul Özkök ile makine dairesinde çalışan aynı. Yahu, Allah dağları bile alçakta yüksekte yaratmış. Bu sendikal anlayış olmaz. Onun için sendikadan çıktık ve

İlk çıktığında reklamlarıyla fethetti kalbimizi. Umutlarımızın tükendiği bir dönemde radikal olmayı imrenilecek bir sıfat olarak sundular bize. İçimizden yineledik hepimiz: 'Biz de radikaliz'. Dışımızdan da bozulduk bu duruma, bizim gibi radikaller dururken reklam oyuncularına mı kalmıştı radikallik. Duymuş olacaklar ki, çevreden birkaç 'radikal' bulup çıkardılar reklamlara. Pek tatmin olmadık radikalliklerinden. Ama giderek çölleşen basın dünyasındaki bu seraba inanmak zorunda kaldık. Hep birlikte liberalleşip, hep birlikte milliyetçileşen onlarca gazete arasında soluk alarak okuyabileceğimiz tek gazete Radikal'di. Öncelikle bizi Radikal'e mahkum edenler utansın. Sonra bu kadar insan hep birlikte Radikal'e mahkum olmaktan utanalım...

Aydın Doğan, nakliyecilik, müteahhitlik, otomotiv gibi değişik sektörlerde ticaret yapmış. Malumunuz olduğu üzere, Koç gurubunun yardımlarıyla zengin olduğu iddia edilir hep. Rivayet odur ki, Aydın Doğan ardındaki gücün reklamını ve savunusunu yapmak üzere basın sektörüne girmek ister. Bu niyetle 1979'da Milliyet'i, o zamanki sahibi Ercüment Karacan'dan almaya çalışır. Ancak bu girişim Abdi İpekçi ve ekibi tarafından reddedilir. Abdi İpekçi'nin katledilmesinden sonra bu niyetini kolaylıkla gerçekleştirir ve Milliyet'in sahibi olur. 1980'den sonra Doğan Grubu hızla büyüyerek Türkiye'nin en büyük gruplarından biri olur. Sahibi olduğu Dışbank'ı satarak gelen parayla Petrol Ofisi'ni alır. Bir yandan da medya alanındaki yatırımlarına devam eder. Artık Doğan gurubu pek çok alanda uluslararası yatırımları olan bir sermaye gurubuna dönüşmüştür...

Radikal X.yıl

Asker, kapıkulu değil

Yaşasın AB mücadelemiz!

Kuşkusuz bu gelişme süreci Türk burjuvazisinin, 1980 darbesi sayesinde geçirdiği serpilme sürecine paraleldir. Ülke içinde sıkışıp kalmış ve devletin elindeki KİT'lere gözünü dikmiş burjuvazi, sol ve sendikal örgütlenme karşısında pek çok fırsat kaçırdığını düşünüyordu. Darbe sayesinde zapt-ı rapt altına alınan işçi sınıfı bir yandan üretmeye devam ederken, burjuvaziye aktarılan kaynakların faturasını ödemeyi de yaklaşık otuz yıldır sürdürüyor. Bu sayede Türkiye'deki ulusal burjuvazi gürbüzleşip emperyalist girişimlerde bulunabilen uluslararası bir güç haline geldi. Ardından kendisine uluslararası sermayeyle daha sıcak ilişkiler kurma olanağı sunacak projelerin peşine düştü. Bu projelerin en büyüğü Avrupa Birliği projesidir. Doğan gurubu içerisinde bu projeyi her fırsatta tüm ayrıntıları ile destekleyen gazete de Radikal'dir. Bu projeden en çok beklentisi olan Koç, Sabancı ve Doğan grupları bu projeyi desteklemekte yarış içindendir. Doğan Grubu'na da bu projenin basın sözcülüğünü yapmak düşmüş demek ki...

Devrim mi? Geçelim...

Yine bu yıllarda Türkiye'de bir kısım sol aydının artık devrim falan olmayacağı kanaatleri, içine sığacak bir kap bulmaya başladı. Genel hatlarıyla ana fikirleri, kapitalizmin vahşi doğasını sivil toplum örgütleri aracılığıyla 'ehlileştirmek'ti. Toplumun çeşitli kesimlerinin ortak mücadele hedefleri çerçevesinde bir araya gelerek, yasal zeminde mücadele etmesini öneriyorlardı. Böylece kapitalizmin zararlı yanları törpülenecek ve dünya daha yaşanabilir bir duruma gelecekti. Bu model Avrupa'nın burjuva demokrasisine oldukça uygundu. Ancak kazanımları da -en iyi olasılıkla- burjuva demokrasisi kadar olmuştur. Bu fikirleri Türkiye'de Murat Belge ve Birikim dergisi kadrosu ağırlıkla benimsedi. Hatta Murat Belge, Yeni Gündem dergisini çıkarmak için Necmettin Erbakan ile görüştü. Bir süre Birikim dergisinde Ali Bulaç, Abdurrahman Dilipak gibi 'selametçi' yazarların yazıları yayımlandı. Uzunca bir süredir Murat Belge ve sivil toplumcu aydınlar Radikal gazetesinde yazıyor.

Çaycı Ramazan'ın maaşı

Kısaca durumu özetleyelim. Aydın Doğan uluslararası sermaye ile eklemlenmek amacındaki ulusal sermayenin sözcüsü olarak liberalizmi savunmaktadır. Bu çerçevede sosyal ve ekonomik dönüşümlerin Avrupa Birliği çerçevesinde gerçekleştirilmesini istemektedir. Sivil toplumcu yazarlar da bu projeye entelektüel birikimleri, edebi yetenekleri ile destek olmaktadırlar. Buraya kadar her şeyi anlayıp kabul ediyoruz. Ancak bu işlerin yapıldığı Radikal gazetesinin solcu bir gazete olduğunu ve sol fikirleri barındırdığını bir türlü anlayamıyor ve itiraz ediyoruz.

Aydın Doğan Milliyet ve Hürriyetten sendikayı çıkardıktan sonra TBMM Medya Sorunlarını Araştırma Komisyonu'nun 12 Haziran 2002 tarihli birleşiminde yaptıklarını şöyle anlatır:

"(Çaycı) Ramazan'ın aldığı parayla Sami Kohen'i aynı fiyata getirdiler. (...) Ertuğrul Özkök ile makine dairesinde çalışan aynı. Yahu, Allah, dağları bile alçakta yüksekte yaratmış. Bu olmaz, bu sendikal anlayış olmaz. Onun için, sendikadan çıktık ve gazeteciler isteyerek çıktı. Ben elimden geldiği kadar tekrar sendikaya girmem; ama, girerlerse girerler. Bir şey daha söyleyeyim: Bugün ücret alanlar, bizim gazetecilerimiz daha memnunlar. O günkünden daha memnunlar."

Biz solcular olarak Çaycı Ramazan ve makine dairesinde çalışanların Ertuğrul Özkök'ten daha kıymetli olduğunu ve daha fazla kazanmaları gerektiğini düşünüyoruz. Yine sendikadan isteyerek çıkan Özkök'ün, neden isteyerek çıktığını açıklamaya gerek bile duymuyoruz.

Murat Belge geçen günlerde kendisi ile yapılan söyleşilere dayanılarak çıkarılan bir kitapta 'liberal demokrat' olduğunu söylüyor. Murat Belge'nin kendisi hakkındaki fikrine katılıyoruz. Murat Belge'den ve Birikim dergisinden pek çok şey öğrendik. Ancak Radikal aracılığıyla yaratılan kafa karışıklığına açıklık kazandırmak zorundayız.

Radikal gazetesi içinde radikal demokratları, liberalleri barındırıyor. Hep birlikte bir projenin peşinden gidiyorlar. Belki yakın belki uzak bir zamanda proje işlevini yitirince bu birliktelik de, bu gazete de ortadan kalkar veya kimlik değiştirir. Ancak Radikal solcu bir gazete değildir, solda bir gazete de değildir. Sol, hayata işçi sınıfı perspektifi ile bakar, sermaye sınıfı perspektifi ile değil.

Kapitalizm ne zaman karşısında tehlikeli bir düşman görse, önce acemice devlet ve polisi kullanarak üzerine çullanır. Eğer bu düşman kapitalizmin sandığından daha zayıf ise devlet ve polis baskısı ile eriyip gider. Eğer kapitalizm yanılmışsa, bu düşman kitleler içinde salgın gibi yayılır. İşte tam bu sırada kapitalizm düşmanla uzlaşmaya çalışır.

Ancak bu uzlaşma yalnızca bir manevradan ibarettir. Düşman olabildiğince çabuk yumuşatılarak inandırıcılığı ve ciddiyeti kitleler nezdinde yok edilir. Böylece düşman zaman zaman itiraz eden, devrimci özünü yitirmiş uysal bir muhalife döner. Artık kitlelerin umudu olma vasfını da yitirir. İşte Aydın Doğan'ın sola yapmaya çalıştığı budur. Türkiye'nin sola, sınıf perspektifine en çok ihtiyaç duyduğu zamanda liberalizmi solculuk gibi göstererek solu zayıflatmaktadır.

ÖZGÜR GÜNAY

Uyuyan Hasan Celal Güzel istemiyoruz!

Cemal Süreya onun için, "Kısa vadede dirençsiz uzun vadede dirençsiz bile değil", "varsayımlar çocuğu", "kaypak değil ama kaygan" demiş. 1995 genel seçimlerinde '30 bin kişiyi tek tek öpmesine' rağmen, uğur böcekli partisiyle yaya kalan da o...

Arada sırada Radikal'e göz gezdiriyorsanız, arazinin en genişine dalmış, teorinin, bilimin, kültürün topunu atan, derinliğiyle kendine adeta hayran bıraktıran masum gülücüklü Hasan Celal Güzel'i hemen fark edersiniz. Ortalama üç yazısından birinin konusu Turgut Özal'dır, geriye kalanlar da ya emperyal veraset, ya kompleksli aydınımız, ya da Kuzey Irak'a girmemiz gerektiği üzerinedir. "Peki bu HCG'yi Radikal'de kim okuyor?" demeyin çünkü kendisi Radikal okurlarının çoğunun solcu olmadığını düşünüyor. Haklı, zira Radikal, solun bulanık suda oluşmuş kötü bir yansımasından başka bir şey değil.

HCG için boş alanlar dolsun diye öne sürdüğü tezleri savunmak çok kolaydır: " ...Irak'a, Suriye'ye, İsrail'e girmeliyiz çünkü bu toprakların emperyal varisiyiz", "...aydınlarımızın çoğu kompleksli çünkü hayal dünyaları geniş değil", "...Yaşar Kemal 'şişirilmiş' bir yazar çünkü kendisine 'Kürt' diyor" vs... Ne kadar derin değil mi? Kurtlar Vadisi yayından kaldırılınca da HCG öyle sansüre karşı olduğundan falan değil, düpedüz dizinin gerçekleri anlattığını düşündüğü için, arazisinde taşın üzerine çıkıp 'kükreyiverdi'. Madem derdimiz gerçeklik -şiddetten geçtik artık-, Kanlı Pazar'ı, Gazi Olayları'nı, işkenceyi, açlığı, yoksulluğu 'dizi'leştirelim demeyin çünkü hemen 'dış mihrak', 'milli verasetten nasibini almamış' türünden suçlamalarla karşı karşıya kalabilirsiniz. İşte bu, o masum gülücüğün temsil ettiği burjuva demokrasisinin ta kendisidir.

Lafı hiç uzatmadan taa 1989'da Cemal Süreya HCG için ne demiş bakalım: "Kısa vadede dirençsiz uzun vadede dirençsiz bile değil", "varsayımlar çocuğu", "kaypak değil ama kaygan"... 1995 genel seçimlerinde '30 bin kişiyi tek tek öpmesine' rağmen, uğur böcekli partisiyle iktidar hedeflerken yüzde 3 oy alan HCG adeta Cemal Süreya'nın -kendisini de böylece saygıyla anmış olalım- sezgi gücünü kanıtlamıştır.

Ne diyelim, sayın Güzel'i okuyunca hayaller alemine dalıp kendimizi 1930'larda yazılmış fantastik Türk romanlarındaki hayalperest kahramanlar veya tek başına koca Bizans ordusunu yenen Kara Murat gibi hissediyor, bazen de intihar etmeyi düşünüyoruz.

Fakat nasıl ki her masalda bir gerçeklik payı varsa, bu Güzel masaldaki gerçeklik de Radikal'in hiç de radikal olmadığı ve olamayacağıdır. France 2 TV kanalında 1994 yılında yayınlanan ve gençler düşüncelerini açıklayacakları için belli bir inandırıcılığa sahip olması amacıyla genç, 'solcu', meşhur gazeteci Michel Field'ın sunduğu program, dönemin Fransız hükümeti tarafından tepki çekince, kanalın haber müdürü durumu hükümete şöyle özetlemişti: "Kaynama başladığında iki tür çözüm vardır; ya tencerenin kapağını açarsınız ve yüzünüze biraz buhar çarparsınız, ya da kapağı açmaz ve tencerenin patlamasına yol açarsınız. Şüphesiz biz emniyet subabı görevi gördük." İşte bu yüzden Radikal, Avrupa basınında pek çok benzerinin bir taklidi olarak, solun emniyet subabı işlevini görmekle yükümlüdür.

Yine de her kötünün içinde bir iyi vardır. HCG'nin haftanın üç günü Radikal'de muhteşem kompozisyon örnekleri sıralaması demek, köşe yazısıyla kompozisyonun farkını anlamayacak kadar Turgut Özal (Red Kit okuyan - başbakan-cumhurbaşkanı) döneminde büyümüş gençlere o kadar az ulaşması demektir; maazallah elde yalın kılıç Afrika'yı falan fethetmeye kadar yolu var...

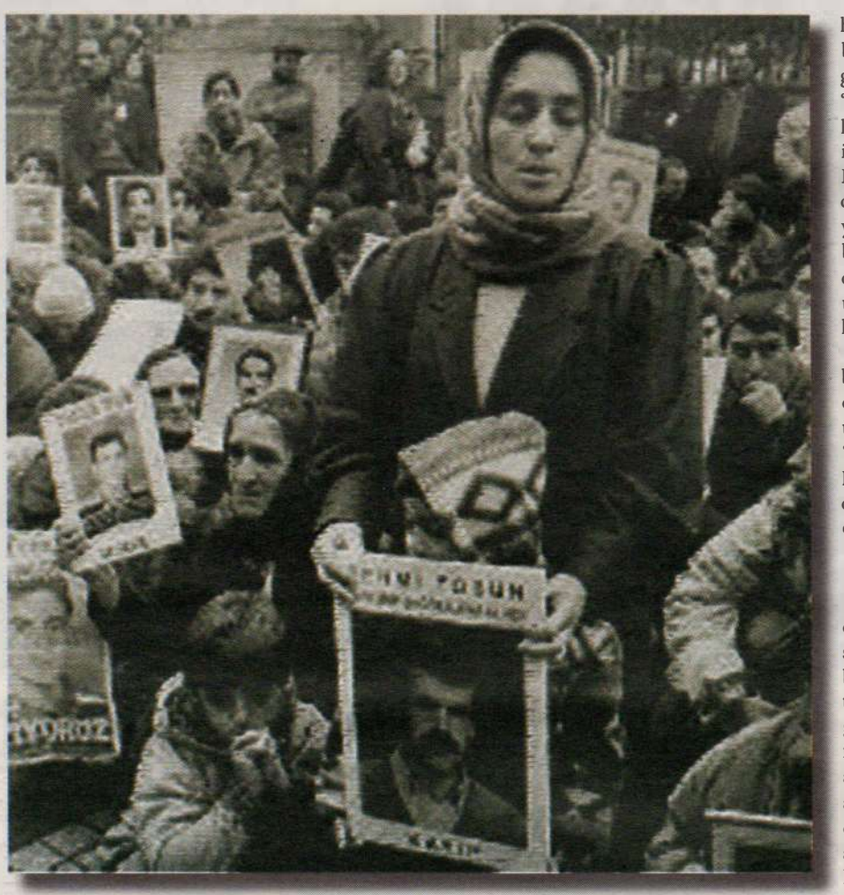
İNAN AYRIBAŞ

'Büyük' medyanın 'kayıp' yüzü

Mehmet Ağar, "Hiçbir ananın gözyaşı toprağa gitmemelidir. Hiçbir gencin hayatı feda olmamalıdır," diye bir açıklama yaptı; bu açıklama yüzünden, "Analaların feryadını duyduğunu söylüyor. Herhalde cumartesi annelerinin feryadını kastediyor," diye kendisine 'imalı' bir 'fırça' geldi ardından. Biz medyada bu konuda pek bir yoruma rastlayamadık. Ya siz?.. Kastedilen neydi?..

Büyük medya'nın her televizyonu ve gazetesinde daima aynı tavır: Nerede yaşam hakkının savunulması, onur, barış, adalet, emek, eşitlik yanında boy göstermek gerekse; manşetleri, ekranları ve 'usta kalem'leriyle onlar ya bir kokteylde-davette ya da namlusu en büyük silah kiminse onun bakımı ve yağlanıp parlatılması işinde…

'Toplumsal sorun' deyince anladıkları ve bıkmadan anlattıkları tek olay ise cinciler, muskacılar, büyücüler, üfürükçüler (ve sosyal nedenlerine hiç değinmeden sadece 'lanet okuyarak' geçtikleri gasplar, kapkaçlar vs.). 'Objektif'lerini dikip 'Haber Özel'leriyle saatlerce ekran karşısında bunları 'halkın yararına' 'Deşifre' ederler. Bizler gözümüzün içine sokulanların şokunu henüz atlatmışızdır ki, ardından 'sır kapısı-dördüncü boyut-büyük buluşma-dosta doğru' salvoları başlar. Sosyal adalet dengesinin böylesine yerle bir olduğu bu ülkede hak arama, eşitlik, adalet diye 'aklı karışanların' hesabı böylece yine cinlere, perilere, gizli güçlere, öbür dünyaya, ilahi kudrete havale edilir. Mesaj gayet net ve açıktır; her kötülüğün hesabı sorulur, her iyiliğin karşılığı alınır! Fakat, yoksul ve güçsüz, karın tokluğuna yaşayıp giderken bu dünyada 'suyu bulandırmanın' alemi yoktur, nasılsa hesap günü ödeşilir, ölene kadar sabır!

Bir sis perdesinin ardında binlerce kayıp var. Hiç iz yok onlardan. Ey medya! Bu haber değil mi?

Yok sayılan ölümler

Peki tam da bu noktada ölümü, öldürülmeyi nasıl sunar 'büyük medya', ne söyler bu konuda? Gazetede üçüncü sayfa haberi olarak anlatacaksa, büyük puntolarla 'vahşet, barbarlık, katliam, terör' diye bağırır, haberin yanına koca koca kanlı fotoğraflar yerleştirip. Televizyonda ise iş dramatik-duygusal bir fon müziğinin bulunmasıyla başlar. Ardından gözü yaşlı insanların çığlıkları dakikalarca çeşitli kamera açıları ve kurgu teknikleri yardımıyla üzerimize salınır. Her şey, ücreti reyting olarak tahsil edilen ticari bir üründür. Kan, gözyaşı, acı, insani hiçbir duyarlık taşımayanların gazeteleri ve televizyonlarında bir meta olarak dolaşımdadır artık. Ve sahne ertesi gün yine buluşmak üzere, 'hayatı paylaşmak için' 'aman ha kimselere randevu vermeyin' telkiniyle terk edilir, dalga geçer gibi…

Fakat, bu 'büyük medya'nın 'popülerleştirmediği', adını bile anmadığı, yok ve hiç yaşanmamış saydığı bir ölüm vardır ki, o da, bizim gündemimizden hiç çıkmayan ve bugünlerde de bir gelişmeyle tekrar dünya kamuoyunun dikkatini çeken 'gözaltında kaybetme/katletmedir'.

Dünya, ilk olarak 7 Aralık 1941 tarihinde Nazi Generali Wilhelm Keitel'in 'Gece ve sis' adını verdiği bir 'operasyon'la bu 'yöntem'le tanıştı. İşgal altındaki Fransa`da, bu katilin emriyle bir gece içinde yüzlerce direnişçi toplandı ve aynı gece yok edildi. 'Operasyon'un adı da rasgele seçilmemişti; 'gece' operasyonun yapıldığı zamanı, 'sis' ise belirsizliği ifade ediyordu.

'Buharlaştıralım onları…'

Nazilere göre, 'halkın gözü önünde ve bilgisi dahilinde muhalifleri idam etmek' onları birer kahraman yapıyordu. Bu nedenle de 'Gece ve Sis' adı verilen bir genelge uyarınca, artık tüm anti-faşistler, direnişçiler ve bütün diğer muhalifler 'buharlaştırılıp' yok edilerek ortadan kaldırılmalı, onlardan geriye ne bir iz, ne bir ses, ne de bir soluk bırakılmalıydı.

Nazilerden devralınan bu yöntem, 60`lı yıllarda Guatemala ve Brezilya`da, 73`te askeri cunta sonrası Şili`de, 76`da Arjantin`de, 80 ve 90'lı yıllarda ise Türkiye'de işletilmeye başladı. Kayıplar listesinin en üst sıralarında da, 38 bin insanın kaybedildiği Guatemela, 35 bin 500 kayıpla Sri Lanka, 30 bin kayıpla Arjantin bulunuyordu. Tüm dünyada, özellikle de az gelişmiş ülkelerde, kayıp insan sayısının bir milyondan fazla olduğuna dair veriler mevcut…

'Gözaltında kayıp' ya da 'zorla kaçırıp kaybetme' uygulaması, bizim memlekette 1980 cuntası ve sonrasında uygulanan şiddetin en önemli araçlarından biri haline geldi. Kaybedilen kişilerin sayısı, 1980'den 17 Mayıs 2006'ya kadar Kayıplara Karşı Uluslararası Komite'ye yapılan başvurular kapsamında 1250 olarak kaydedildi. Ancak saptanamayan binlerce isim daha var.

Terörist anneleri

'Asmayalım da besleyelim mi! Yok, asalım! Fakat, asınca da kahraman oluyorlar, bu işi gizlice yapalım!' akıl yürütmesinin sahipleri ve uygulayıcılarına karşı, ülkede, 90'lı yılların ikinci yarısından itibaren kaybedilenlerin akıbetinin öğrenilmesi ve kaybedenlerden hesap sorulması amacıyla bir dizi eylem başlatıldı. 'Büyük medya'nın görmezden gelemeyince -üstüne basa basa- 'terörist anneleri' vurgusunu kullanarak kamuoyuna gösterdiği Cumartesi Anneleri işte bu süreçte İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemleri düzenleyerek meşru bir hak arama zemini yaratmaya çalışmıştı. Fakat 'büyük medya' bu konu çerçevesinde başlatılan diğer bir dizi girişimi kamuoyunun gündeminden uzak tutma işini başarıyla yerine getirdi ve halen de getiriyor.

İlki 17-19 Mayıs 1996'da İstanbul'da, beşincisi 16 Mayıs 2006'da Diyarbakır'da düzenlenen ve dünyanın çeşitli ülkelerinden kayıp yakınlarının katıldığı, 'Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı', 'büyük medya'nın özenle dikkate almadığı bu girişimlerin en önemlilerindendi.

Beyaz Renoların efendisi

"Bunun gibi 1000 operasyon yaptık," diyerek gözaltında kayıpların siyasi sorumluluğunu üstlenen 'uzun antenli beyaz reno 12 torosların efendisi'nin tam da, "Hiçbir ananın gözyaşı toprağa gitmemelidir. Hiçbir gencin hayatı feda olmamalıdır," şeklindeki son açıklamalarının üzerine yaşanan –ki bu açıklama yüzünden "Analaların feryadını duyduğunu söylüyor. Herhalde cumartesi annelerinin feryadını kastediyor" diye kendisine bir 'fırça' da atılmıştır bildiğiniz gibi!- bir gelişmeyle yazıyı noktalamak istiyorum izninizle…

'20 Aralık 2006'da B M Genel Kurulu tarafından onaylanan, insanları zorla kaybetme eylemini yasaklayan, devletlerin iç hukukunda bunu suç saymasını zorunlu kılan, ailelerinin kaybedilenlerle ilgili gerçeği öğrenmesine olanak sağlayan, yaygın/sistematik kaybetmeyi insanlığa karşı suç sayan 'Bütün Kişileri Zorla Kaybedilmeden Korumak İçin Uluslararası Sözleşme', 6 Şubat 2007'de Paris'te imzaya açıldı. Sözleşme'yi aralarında Arjantin, Fransa, Cezayir, Hindistan, Bolivya, Şili, Finlandiya ve Vanuatu'nun da bulunduğu 57 ülke imzaladı. Türkiye sözleşmeyi imzalayan ülkeler arasında henüz yer almıyor'.

BM'nin ne olduğu, ne iş yaptığı, kimin düdüğünü çaldığı malum, fakat bir 'iyi niyet' belirtisi olarak bile, Türkiye imzacılar arasında henüz yer almıyor! 'Büyük medya' mı dediniz? Onların henüz haberi yok! Seçimlere az kaldı, şimdi onlar daha bir iştahla yeni yeni ihaleler kovalıyor…

V. NAMİR ÜKÜNÇ

Milliyetçilik, insan ağzını tıkasa burnundan, burnunu tıkasa kulağından beyne sızmaya çalışıyor...

KEREM KABADAYI

Cumhuriyet ve 'yurtseverlik'

Ocak, şubat, mart diye geçen ayları saymakla uğraşırken, etrafta olup biten onca şeye laf yetiştirmenin, "Şu şudur, bu ise budur," demenin bile çok zor olmaya başladığını herhalde herkes fark etmiştir. RED'in milliyetçilik ile ilgili sayısına yazı yetiştiremeyince, anlatacak o kadar çok şey birikmiş ki, nasıl toparlasam bilemiyorum. Hrant Dink'in katledilmesinin ardından eski defterlerin açıldığı ama aynı zamanda son yıllarda dipten derinden örgütlenen cuntacı yavrusu ırkçıların dört bir koldan farklı suretlerle, toprak üstüne fışkırıverdikleri bir dönemde yuvarlanıp gidiyoruz. Yerin altından kafasını uzatan her faşist kurukafa, farklı bir şapka takmış, ancak beyinlerde dönen kirli çarklar hep aynı.

Açtıkça içinden oluk oluk kan akan eski ülkücü – yeşil turancı defterler, zaten bildiğimiz yollarında ulumaya devam ediyor. Devletten yuttukları paralarla etrafa fasikül fasikül pislik saçan 'Türk Solu' adlı güruh ise aynen devam ediyor saldırgan ırkçı yayınlarına. Dink'in katledilişinin ardından, "Türkiye bir düşmanını kaybetti," yazacak kadar insanlıktan çıkmış bu güruhtan bazıları, ırkçı mücadelelerini bilinçsiz orta sınıflara iyice yayma peşinde. Bir ufak örnek olsun, mesela 'Milli Mücadele Derneği' adıyla 26 Mart tarihinde, Çanakkale'de yapılan mitingde atılan "Hepimiz Türküz!" naraları... Türk Solu'ndan Hüseyin Adıgüzel'in ırkçı damarı öyle kabarmış ki, kalkıp bir de bu derneği kurmuş, başına da geçivermiş. Tuncay Özkan'ın içi bomboş, 'cumhuriyete sahip çıkma' mitinglerini andıran sahneler; insanların ellerine tutuşturulmuş bayraklar, herkes KanalTürk'ün canlı yayınında belki de bir saniyeliğine görünürüm diye kameraya el sallayıp duruyor. Milliyetçiliğin ezberi öyle ince ki, insan ağzını tıkasa burnundan, burnunu tıkasa kulağından beyne sızmaya çalışıyor. Daha geçen gün milli maç sonucuna niye sevinmediğim sorusuna karşılık, "Sevinmem için bir tane somut sebep söyle, ben de niye hiç bir şey hissetmediğimi söyleyeyim," demek durumunda kaldım.

Aylardır şaşkınlıkla izliyorum; sınıf mücadelesinden, devrimden ve sosyalizmden bahsetmesi gerekenlerin bazısı da mis gibi milliyetçilerle çiftetelli pozisyonuna geçmiş; esas numara zaten bu plastik-pvc kaplamalı 'Yurtsever Cephe' gençlerinde anlaşılan. Parti pankartlarını açabildikleri yere kadar gidip, oradan sonrasına tu-kaka demekle sınırlı bir 'devrimcilik'. Hrant Dink'i uğurlama yürüyüşüne pankart açıp slogan atamayacakları için katılmayan 'yurtsever'lerimiz, yürüyüşün ardından da etrafa çamur atmakta gecikmiyor. 100 bin insanı birden AB'ci, liberal, 'yurtsever olmayan' bir eyleme katılmakla suçluyorlar... Pek yakışıyor...

Ulusalcı etiketiyle gezen ikinci el milliyetçilerimiz ise kendi yayın organlarında boy boy rezilliklere imza attılar geçtiğimiz aylarda. Kendi televizyonundan "Türk'üm, Atatürk'çüyüm, elhamdülillah müslümanım!" diye bas bas bağıran Tuncay Özkan'ın yanında beşlik simit gibi oturan Cüneyt Arcayürek'in, kendi çalışanlarının verdiği ilandaki 'Hepimiz Ermeniyiz!' sloganını sansürleten İlhan Selçuk'un, "Ulusalcılığı nasıl bir kılıfa soksam da aradan yırtsam" diye köşesinde aylardır dört dönen Hikmet Çetinkaya'nın kapkara gazetesi Cumhuriyet'le biraz uğraşmanın zamanıdır artık...

Uzun süredir çeşitli dokundurmalarla, 'Tehlikenin farkında mısınız?' diye hepimizi delice kıllandıran Cumhuriyet'in bizzat oluşturduğu tehlikenin farkında olmamak için gerçekten de yerin altında yaşıyor olmak lazım. Cumhuriyet'le ilgili, geçmişindeki Nazi şakşakçılığını, her fırsatta orduyu cilalama alışkanlığını ve Kemalizmin suyunu sıkarcasına damıttıkları, kendini aydın-okumuş sanan orta sınıf kesimlere yönelik milliyetçi propagandalarını, uzun uzun teşhir etmeye gerek yok. Hikmet Çetinkaya ne de güzel atıp tutuyor köşesinden, "Gözü dönmüş faşist katillerle ulusalcılar aynı kefeye konulamaz," diye. Çetinkaya'ya göre ulusalcılar sütten çıkma ak kaşık, giderek yükseltilen ırkçı-milliyetçi çorbada hiç tuzları yok. Cumhuriyet'in yayın politikası çerçevesinden bakılınca, 'tehlikenin farkında' olmayan herkes, bu ülkenin yok edilmesi için çalışıyor; 'tehlikenin farkında' olanlar için ise tek adres CHP ve CHP de seçimlere gümbür gümbür hazırlanıyor. İnanan için çok hoş temenniler bunlar elbette, ancak Onur Öymen değil miydi Hrant Dink'in ölü bedeni daha hala soğumamışken televizyonlara çıkıp da, "Hepimiz Ermeniyiz diye bağıranlar hiç Türk şehit cenazesine gitmiş midir?" diye soran. İşte memleketin 'aleni milliyetçi'lerinin eline en çok yakışan lolipop da bu 'cenazesi hesabı'dır. Herkes yeri geldiğinde, en kirli kartı oynamaya karar verince, karşısındakiyle 'şehit cenazesi' muhasebesine girişir. Bir de bakarsınız ki, hayatında kendisi de hiç şehit cenazesine katılmamış koca koca insanlar, başkalarından cenaze hesabı sormaya başlamışlar. Milliyetçilik, beyni kemiren bir virüs ise, beynin iflas ettiği nokta, Baykal ve Öymen gibi cunta hayranı zevat ile Cumhuriyet Gazetesi taifesinin ulusalcı laf cambazlarının öpüşüp koklaştığı yerdir. Baykal'ın CEHEPE'siyle 'yurtsever' PEVECE'ler ne kadar da yakışıyor birbirlerine. Topu birden Irak'ta sürüp giden katliamdan bile, anti-emperyalizm kılıfı altında Türkiye için daha fazla milliyetçilik, daha fazla azınlık ve Kürt düşmanlığı, daha da saldırgan ve silahlı bir dış politika süzmeye çalışmıyorlar mı?

Faşist dediğin de ne ola ki?!

Bir kamyon dolusu lafın ardından, ben de Murat Bardakçıoğlu gibi bir ufak 'Tarihte Bugün' denemesi yapmaya karar verdim. İlber Ortaylı'dan Murat Bardakçıoğlu'na kadar onca kelli felli adamı gördükçe içimden bir fotoğraf çektirip arkaya da, "Tarihin öznesi emektir, gericilere terk edilemez!" gibi bir slogan attırasım geliyor.

Tarihten ders almak, ya da tarihi yeniden yorumlamak gibi klişe manevralara girişmeden, kısa bir karşılaştırma yaparak 'Tarihte Bugün' 'formatına' bir RED ayarı çekelim bakalım...

İtalyan Faşist Partisi'nin örgütlenmesi, ideolojisi ve kitlesiyle ilgili bolca kaynağa ulamak mümkün; bu sebeple kalkıp da burada Faşist Parti ya da Mussolini hakkında sayfalarca bilgi vermeye hiç gerek yok. Esas amacım, Faşist Parti'nin milis hareketi olan Squadrissimo ile ilgili bir kaç noktaya değinmek.

Harc-ı alem basının diline pelesenk olmuş, milliyetçilerin de pek hoşuna giden bir söylem sürekli dolanıp duruyor gazetelerde, tartışmalarda. Hrant Dink'i öldüren zihniyetin, tribünlerde ırkçı bayraklar açan güruhların ulusalcılık ya da 'Atatürk milliyetçiliği' ile hiç bir alakası olmadığı savunuluyor. Bunu savunan milliyetçi-ulusalcıların da kendilerine göre bir faşist tanımı var elbet. Onlara göre, bu gözü dönmüş faşistler, sokaklarda boş boş gezen, işsiz, güçsüz, gelecekten umudu olmayan 'yaratık'lar. Eh, ben de bilirim 'Eğitim şart' demesini ama işler esasen pek de CHP'nin ya da Cumhuriyet'in iddia ettiği gibi değil.

Roberta Suzzi Valli'nin kaleme aldığı Faşist Rejimde Squadrismo Efsanes" başlıklı makalede, Mussolini'nin Faşist Partisinin milis kuvvetleri hakkında ilgi çekici bilgiler verilmiş. Ahlaki bir değer olarak şiddete adeta tapınan, faşizmin iktidarını sürekli şiddetin tesis edilmesi olarak gören ve faşizm projesinin ideali olarak her İtalyan vatandaşının bir savaşçıya dönüşmesini savunan bu gönüllü-silahlı çetelerin üyeleriyle ilgili elde edilen bilgiler, bugüne dair bazı ipuçları taşıyor olabilir.

90'lı yılların neredeyse sonuna kadar, Squadrismo hareketine katılanların, tabiri caizse 'it-kopuk' olduğuna dair yaygın bir inanış vardı. Türkiye'de ırkçı-milliyetçi zihin yapısının, toplumun her sınıfına ama özellikle orta sınıflara nasıl yayılmış olduğunu örtbas etmek isteyenler ne kadar yırtınsa da, İtalyan faşizminin orta sınıflardan edindiği destek, bugün Türkiye'de gerek Atatürk milliyetçiliği, gerek ulusalcılık, gerekse yurtseverlik adı altında yürütülen milliyetçilik propagandalarının esasen gayet 'normal', işinde gücünde insalardan birer canavar yaratma süreci, birbiriyle benzerlik taşıyan olgular. Suzzi Valli'nin yaptığı araştırmadan çıkan sonuç, sendikalı işçilere, çiftçilere, sosyalistlere ve anarşistlere elde silahlarla saldıran İtalyan faşistlerinin büyük bölümünün eğitimli, meslek sahibi gençlerden oluştuğunu gösteriyor. Aslında bu sonuca varmak için İtalya'ya uzanmaya da pek gerek yoktu; 'uygun görülmeyen' bir davranış karşısında 'emniyet' güçleri tarafından dev ekranda linç keyfine davet edilen vatandaşların hepsi mi işsiz güçsüz, eğitimsiz, kara kuru insanlar? Cumhuriyet gazetesini okuyan pek 'aydın' kesimin acaba ne kadarı Dink'in katledilmesinin ardından, "Ama o da fazla olmuştu" dememiştir? İlhan Selçuk, kendi gazetesinin çalışanlarının verdiği ilandaki 'Hepimiz Ermeniyiz' ifadesini sansürlediğine göre, Cumhuriyet Gazetesi bizzat, "Ama bu da fazla oldu" demiş gibi duruyor.

Bir cinayetin ardından, 'ama' ile başlayan her cümle suçu onaylamanın ötesinde, suça iştiraktir. Hele ki söz konusu olan siyasi bir suikast ise, kelimelere karşılık sıkılan kurşunları haklı görmek, katilin yanında saf tutmak anlamına gelir. 301. maddenin arkasında sapasağlam durarak bunun adına ulusalcılık, yurtseverlik ya da 'Atatürk milliyetçiliği' diyenler, katillerin hukukunda yarın öbür gün hak arar duruma düştüklerinde başlarına geleceklerden bihaber, üniversitelerinde, evlerinde, alışveriş merkezlerinde ve işyerlerinde gündelik milliyetçilikleriyle övünüp durmaya devam ediyor. Esas korkutucu olan da zaten, elinde palayla solcu öğrenci avına çıkan it-kopuk sürüsü değil, milliyetçiliği yükselten orta sınıfların, eli kalem, kağıt, klavye tutan eğitimli faşistleri...

'Pezevenkleşme'nin medya hali

İstatistiği 'don lastiği'ne benzetenlere katılır mısınız bilmem ama bazılarının kaba bulduğu bu benzetme, doğruluğunu bir kez daha kanıtlıyor. Kanıtları da Türkiye basınının 'vicdanını sezaryenle aldırmış' kalemlerinin yazdıklarıyla vücut buluyor...

Hakan Gülseven, RED'in Şubat 2007 tarihli beşinci sayısında 'orospulaşma' başlıklı yazısıyla toplumdaki çürümeye dikkat çekmişti. Gülseven 'orospulaşma' ifadesini de, çürümeyi, tüm değerlerin satılık hale gelmesini eleştirmek için kullanmıştı. Ve yine yazıda 'çürümeyle orospulaşma arasındaki ölçüsel bağlantı'ya vurgu yapılmıştı. RED'in Mart sayısında 'Jineps' imzasıyla yayınlanan satırlarda da belirtildiği gibi 'kadının cinselliğini satmasının aşağılık bir şey' olduğunu belirten 'cinsiyet ayrımcı' bu sözcük yerine, 'pezevenkleşme' diyelim. Lütfedip bu satırlar üzerinde göz gezdirmeye devam eden okurlar için başlık ve üstündeki spota da yansıyan öfkenin sebebini detaylandırmadan, meramımızı ortaya koymadan önce başlangıçtaki 'kaba/komik' benzetmelere biraz açıklık getirelim.

Rakamsal verilerle yapılan haberleri anlatan bir gazeteci 'abi'miz, "İstatistik don lastiği gibidir. Nereye çekersen oraya gider. Yani rakamları neresinden görürsen öyle şekillendirebilirsin haberini," demişti. Belki bu anlatım, başkalarının 'bardağın neresinden baktığına bağlı olarak dolu veya boş olduğunun söylenebileceğini' dile getirmesiyle aynı içerikte. Ama 'meslek büyüğü abi'nin biraz daha 'avam'a çalan bu tanımlaması, beni diğerinden daha fazla cezbediyor...

Şimdi, vaat ettiğimiz gibi meramımızı ortaya sermeye, öfkeli benzetmelerimizin sebebini açıklamaya koyulursak... Mart ayı içinde gazetelerde yayımlanan bazı haberler, medyaya hakim olan anlayışın ne derece çürüdüğünü, ne büyük bir aymazlık içinde hareket edildiğini ortaya koydu.

Geçmişten beri sergilenen bir tutumun sürdürülmesi şaşırtıcı olmayabilir. Ancak memlekette yaşanan onca acıtıcı/kahredici gerçeğe rağmen, sermaye ve siyasetin yalanlarına bu kadar itibar edilmesi, bu yalanların allanıp pullanarak insanların önüne konulması artık vicdanları kanatır hale geldi. Sadece iki örnek haber üstünden giderek konuyu açalım.

9 Mart'tan itibaren hemen hemen bütün gazeteler, birkaç gün süreyle bir haberi birinci sayfalarından anons edip ekonomi sayfalarında manşetlere taşıdı. Haber, ABDli forbes dergisi'nin her yıl yayınladığı 'dolar milyarderleri' listesiyle ilgiliydi. Ve haberler, bu yıl listeye beş Türk'ün daha girdiğini 'müjdeliyordu'; bir önceki listeye 20 milyarder sokabilen Türkiye'nin, bu sayıyı listeye KKTC'den giren Suat Günsel'le birlikte 26'ya çıkardığı, 'herkesin mutluluktan uçmasını gerektiriyormuşcasına' haberleştiriliyordu. Eski Hazine Müsteşarı, iktisatçı Mahfi Eğilmez'in bile 'kapitalizmin bir dünya sistemi olarak egemen olması' şeklinde tanımladığı 'küreselleşme'yi yeni tanrısı yapan Türkiye medyası, yeni ultra zenginlerimizle küresel pazarda Japonya'yı bile geride bırakacak kadar güçlendiğimizi söylüyordu. Forbes dergisi İcra Kurulu Başkanı Steve Forbes'un ağzından cümlelerle de 'Ortadoğu'da en fazla zengini olan ülkeyiz' naraları atılıyordu. Hatta bölgeyi zenginliğimizle domine ettiğimiz, yeni dolar milyarderlerimizle birlikte önemimizin artacağı haykırılıyordu....

25 kişi 14 milyona bedel

Gelelim haberin öfkemizi kabartan, bam telimize dokunan yanına, ya da yalanlarına. Evet, listeye yeni 'zenginlerimiz' girmiştir. Yalan olan bu değildir. Başka gerçeklerin gizlenmesi yoluyla yalana dönüşen nokta, listeye Türkiye'den yeni isimlerin girmesinin, memleketteki yoksulluk gerçeğini değiştiremediğinin, gelir dağılımı adaletsizliğini gidermediğinin haberlerde yer bulamamasıdır. Liste ve milyarderlerle ilgili bilgileri manşetlere taşıyan aynı gazeteler, 25 Türk zenginininin toplam varlıklarının 38.8 milyar dolar olmasını hayranlıkla sunuyor. Ancak Türkiye İstatistik Kurumu'nun açıkladığı son gelir dağılımı araştırmasına göre Türkiye'nin toplam gelirinin yüzde 2.5'una denk düşen bu tutarın sadece 25 kişinin elinde olmasına 'parazit' ayarında bile ses çıkarmıyor. Nüfusun en yoksul kesimini oluşturan 14 milyon insanın toplam gelirinin ancak bu zenginlerinki kadar olduğuna değinmiyor. 'Güce ve paraya tapar' medyamız, bir avuç zenginin 14 milyon yoksul insana eşit olduğu gerçeğini dillendirmiyor. Bu tutumla da bu gerçeği gizliyor. Aynı gazeteler, devletin, bizzat başbakanlık koordinasyonunda yaptırdığı, tüm Türkiye'yi kapsayan bir araştırmadaki çarpıcı sonuçları ise görmezden geliyor, haber olarak sayfalarında yer vermiyor. 'Güvenlik nedeniyle' diye açıklanan ancak gerçekte boşaltılan köylerden yaşanan göçü yansıtan sayının 1 milyon 201 bine ulaştığını ortaya koyan 'Türkiye göç ve yerinden olmuş nüfus araştırması'dır sözünü ettiğim. 25 dolar milyarderimizle övünen gazetelerin vicdanını uyandırmayı başaramayız ama araştırmanın bulgularını paylaşalım:

Araştırma sonuçlarına göre Türkiye'de nüfusun sadece yüzde 2.6'sı maddi durumunu 'oldukça yeterli' olarak belirtiyor. 'kıt kanaat geçinenler' şeklinde tanımlayabileceğimiz, gelirini 'ancak yeterli' diye tarif edenlerin oranı yüzde 37.3 olarak bulunurken, geliri 'yetersiz' olan yani borç harçla geçinenlerin oranı yüzde 36.5. Gelirini 'yetersiz' olarak belirtenler Güneydoğu Anadolu bölgesinde yüzde 57.5'e ulaşıyor. Evlerin yüzde 5.1'inde buzdolabı, yüzde 24.1'inde telefon, yüzde 3.6'sında da televizyon yok.

Şimdi daha çarpıcı bir veriyi paylaşalım; nüfusun yüzde 0.6'sına denk düşen yaklaşık 400 bin kişinin evinde ise hiçbir şey yok. Yani orta büyüklükteki bir kentin nüfusu kadar insan 'bir yorgan bir döşek'le geçiriyor hayatını.

Altı kişiyle birlikte yatmak

Türkiye nüfusunun yüzde 27.5'i uyumak için üç veya dört kişiyle aynı odayı kullanıyor. Yüzde 4.1'i de beş veya altı kişiyle birlikte uyuyor. Rakamların anlatamadığını İstanbul'un göbeğinde, Tarlabaşı'nda yaşanan sefaleti yansıtan cümlelerle göstermeye çalışalım: 20 metrekarelik bir evde 8 kişiyle yaşamaya çalışan bir aile, 'günlerdir açız' diyor. Açlığın nedenini anlatırken söyledikleri, tok yattıkları günlerdeki 'lüks'lerinin boyutunu da sergiliyor: "Ekmek bitti!.."

Yukarıdaki haberle aynı günlerde gazeteler, bu kez de siyasetin yalanlarını sorgusuz sualsiz metne döktükleri bir habere yer veriyordu. Bu haberde de Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın açıklamalarına değinilerek, 'BMW X5'i olan adam bile yeşil kart almış' deniyordu. 500 milyardan fazla parası olan adamın bile yeşil kart sahibi olduğunu anlatan Unakıtan'ın sözleri, hiçbir sosyal güvencesi olmayan yoksullar için geliştirilmiş ve öyle çalışması gereken yeşil kart sistemini tuzu kuru yurttaşların gözünde 'tu-kaka' ilan edecek bir şekilde veriliyordu. Haber, yurttaşlık sorumluluğunu sadece 'vergi vererek' yerine getirdiğine inanan birçok insanın, 'Benim vergilerimle üçkağıtçılara kıyak yapılıyor. Kaldırılsın bu yeşil kart' tepkisi vermesine çanak tutuyordu. Oysa Unakıtan'ın açıklamalarını haberleştiren hiçbir muhabir, gazete, sözü edilen çarpıklığın sorumluluğunun yeşil kart sistemini yöneten siyaset ve bürokraside olduğuna değinmiyordu. Sanki sistemin kurallarını geliştirme, uygulamayı yürütme ve denetimi sağlama, ilgili resmi kuruluşların görevi değilmiş gibi sistemin bütününü olumsuzlayan bir yaklaşım hakimdi haberlere. Şimdi yine yukarıda sözünü ettiğimiz araştırmanın bulgularına dönelim... Dönelim ve gazetelere bırakın BMW X5 sahibi yeşil kartlıları, yeşil kartı bile olmayan yurttaşların varlığını anımsatalım. Araştırmaya göre Türkiye'de nüfusun yüzde 26.1'inin hiçbir sağlık güvencesi yok. Özel sağlık sigortasına sahip olma ayrıcalığı, nüfusun sadece yüzde 0.5'inin elinde. Her 10 çocuktan üçünün sağlık güvencesi bulunmuyor. 5-14 yaş grubundaki nüfusun yüzde 29.9'u da aynı durumda.

İki haberle ilgili farklı bir noktadan ilinti kurabilmeye faydası olması açısından bir veri daha sunalım; hükümetin 2007 bütçesinde yeşil kartlılar için ayırdığı toplam kaynak, sadece 2 milyar 607 milyon YTL. Yani yaklaşık 1.8 milyar dolar. Dolar milyarderleri listesine girebilmenin ön koşulu, 1 milyar doların üstünde bir kişisel servete sahip olmaktı!..

Aslında rakamlar, her şeyi tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Ama dedik ya, istatistik 'don lastiği' gibidir. Hala bu rakamlar üstünden başka gerçekler çıkarabilecek, olmazsa başka rakamları dikkate alarak ortalığı pembeye boyayacak akıllar çıkabilir. Ama vicdan sahibi herkesin görebileceği bir gerçek de aslında aynı günlerde gazetelere yansıyan başka bir haberde gizli.

Haberleri üst üste koyduğunuzda gerçek tüm acıtıcılığıyla ortaya çıkıyor: 'Dolar milyarderi' işadamları listesine girebilmenin bedeli, rögar kapağıyla ilgilenmekten bile kaçınarak 'Dilara'ların ölmesiyle ödeniyor. Ve 2-3 lira günlük yevmiyeyle çalıştırılan 14-15 yaşındaki Ceylanpınarlı çocukların, bataklıktan kurtarılıp yola dönüştürülmeyen iş yollarında ölmesiyle...

Medyanın 'orospulaşması'na kanıt sayılabilecek şekilde aslında her biri ayrı birer yazının konusu olabilecek başka örnekler de yaşandı son aylarda. Faşizmin, ayrımcılığın ne kadar içselleştirildiğini, akıllara ve dile ne kadar egemen olduğunu görmek açısından önemli örnekler olduğundan kısaca değinelim; Hrant Dink cinayetinin ardından Agos gazetesi önünden canlı yayın yapan bir muhabir şöyle bir cümle kuruyordu: "Gazetenin önüne çok sayıda Ermeni ve normal vatandaş gelmeye başladı..." Yine aynı gün bir başka televizyondaki yayın sırasında sunucu, Taksim'de iki kişinin Dink cinayetiyle ilgili olarak gözaltına alındığını belirtiyor ve birinin 'Şırnak' nüfusuna kayıtlı olduğunu özellikle ve ayrıca vurguluyordu.

ÖZGÜR DENİZ DUMAN

'E yuh artık' listesi

Forbes'ın tek işi zaten en zengin, en genç 40 zengin, en zengin kadınlar vs... gibi listeler hazırlamak! Evet! Son listede Türkiye, gelişmiş birçok ülkeyi geride bırakarak 26 dolar milyarderiyle gurur tablosu oluşturdu.

Gazetecilikten tek anladıkları işadamlarının önüne teyp koyup söylediklerini yazmak olan ekonomi basını, bu malzemenin hakkını verdi, günlerce haber yapıldı, köşelere malzeme çıktı... Gerçi arada bir- iki çatlak ses de oldu ama önemli olan bu gurur tablosunu halkımızla gerektiği gibi paylaşmak, ezilmişliğimizi bir parça da olsa gidermekti. Adını çok sık duymadığımız, gazete ve TV'lerde görüşlerine pek itibar edilmeyen bazı akademisyenler bu durumu 'vahşi kapitalizmin sıkıntıları' olarak nitelediyse de allahtan çok dikkate değer bulunmadı. Ne de olsa, "Türkiye'de iyi şeyler oluyor," demek 'dördüncü kuvvet'in en önemli görevi. Yıllardır geri kalmışlıktan boynu bükük olan insanımız aslında AKP ve bilumum hükümetlerin ne kadar başarılı bir ekonomi politikası olduğunu böylece bir kez daha gördü!

Kolay mı, listeye 26 milyar dolar zenginiyle giren Türkiye, dünyanın ikinci büyük ekonomisi olan Japonya'yı, İngiltere'yi, Kanada'yı, İtalya'yı, İsviçre'yi bile sollamıştı. Hatta artan petrol fiyatlarıyla servetlerine servet katan Arap sermayesi bile çok gerimizdeydi. 'Komşumuz Yunanistan'ın sadece bir kişiyle bu tabloda yer alması bizi ayrıca sevindirdi. Oysa 2004'te sadece altı dolar milyarderimiz vardı!.. Her ne kadar ülkenin borcu üçe-dörde katlansa, işsizlik oranı tarihin en yüksek rakamlarına ulaşsa da, Zimbabwe borsasındaki düşüş Türkiye'nin ekonomik göstergeleri ni o ülkeden daha fazla etkilese de yine başarmıştık...

Forbes'ın listesinde dikkatleri çeken bir diğer nokta da şu: Dünya ekonomisinin mali olarak belkemiği oluşturan ülkelerin zenginlerinin sayısı aynı kalırken Türkiye, Rusya gibi ülkeler habire zengin yetiştiriyor. Hele Rusya, birkaç yıl sonra ABD'yi bile geride bırakacak!..

Oysa ortada çok ciddi bir sorun var. 70 milyonun yaşadığı, çalıştığı bir ülkede 10 milyonu aşkın insan açlık, bir o kadarı da yoksulluk sınırında yaşıyor. Bu 25 kişinin serveti, Türkiye milli gelirinin yüzde 9.3'ünü oluşturuyor. Oysa Japonya'da bu rakam yalnızca yüzde 1.4, İngiltere'de yüzde 3.4, İtalya'da yüzde 3.3 Bir başka ifadeyle 390 milyar dolara ulaşması beklenen Türk ekonomisinde 25 milyarderin 36.4 milyar dolarlık serveti milli gelirinin neredeyse yüzde 10'u.

Biliyoruz ki serveti ortaya çıkaran şey üretimdir. Yani birileri üretecek ki bu para ortaya çıksın. Birileri üretiyor, bir diğeri onu satıyor ve bir yılda 'milyar dolarcı'lar (bir diğer ifadeyle utanmazlar) listesine giriyor. Sırtından para kazandığı işçi, asgari ücretle ay sonunu getirmeye çalışıyor, bir diğeri başkasının emeğinin üzerinden milyar dolar kazanıyor. Bu sistemin yanlışlığını, insanlığa aykırı olduğunu görmek için sosyalizmi bilmeye, kitaplar hatmetmeye gerek yok. Rakamlara, insanların hayatlarına bakmak yeterli; bu 'insanın doğası'na aykırı.

Eee tabi, bu tablonun bile halkı sokaklara inmeye yeteceğini gören hayatını AKP'yi savunma adamış bir köşe yazarı bakmış nasıl kıvırıyor: (AKP'yi ve ekonomi yönetimini öven uzun bir girişin ardından) "Ancak, yine de varsıllar ile yoksullar arasındaki mesafenin kısalmadığı, birçok bakımdan daha da açıldığı bir sosyal ve ekonomik yapıya sahip olduğumuz da açık. Evet, 26 dolar milyarderimiz var ama, ne kadar çalışırsa çalışsın iki yakasını biraraya getiremeyen, ay sonunu bulmakta zorlananlarımızın sayısı da milyonlarla ifade ediliyor. Dolar milyarderleri listesi hükümeti ekonomik program üzerinde yeniden düşünmeye sevk etmeli" demek zorunda hissediyor.

Bir diğeri, "Demek ki, sadece ekonominin büyüklüğü, üretim gücü, şirket ve banka büyüklüğü değil, şans, kader, kısmet gibi başka faktörler de milyarder olmada etkili oluyor. Bizim halkımız iş ve aş yaratan işadamının parasını kıskanmaz. Önemli olan servetin alın terinin ürünü olması, üretime dayanmasıdır. Yeter ki ülkede üretim, istihdam ve gelir artmazken dolar milyarderlerinin sayısı anormal şekilde artmasın."

Yüzyıllardır sanayi üretimi yapan kapitalist bir ülkede zengin sayısının çok olması bir şekilde mantık çerçevesinde açıklanabilir. Türkiye gibi üretime ancak 50-60 yıl önce başlamış bir ülkede nasıl açıklanacak? Sadece şans mı? En zengin Türk olan Hüsnü Özyeğin örneğin; bir bankanın genel müdürüyken -ailesinden gelen bir serveti yok- nasıl oldu da bu kadar parayı kazandı? Denizli'de küçük bir dokuma atölyesi olan Ahmet Nazif Zorlu'yu kim zengin etti? 10 yıl öncesine kadar adını kimsenin duymadığı Turgay Ciner'in marifeti nedir? Karamehmetler, Sabancılar, Koçlar onların hikayesini zaten biliyoruz; kimi 2. Dünya Savaşı yıllarında karaborsacılık yaptı, kimi Kurtuluş Savaşı'nda Fransız askerlerine malzeme sattı vs... Yazarken sinirlerim bozuldu...

ESİN ZEYNEP

Medya bu Newroz'da çok üzüldü...

A. KADİR KONUKSEVER

Tüh! Olay yok!..

Diyarbakır havaalanının pistine ayak koyan uçakların neredeyse tamamından gazeteciler, televizyoncular, uluslararası ajansların temsilcileri ve ecnebiler dökülünce müşteri kapma hevesindeki taksicilerin yorumu, "Bu kadar çok gasteci geliyorsa kesin bi şey olur abe" şeklinde gelişti. Tevekkeli değil emekli Başer paşa benzer şeyleri zikretmiş, kenti mütemadiyen ziyaret eden kuvvetli komutanlar yine aynı görünmez gerginliğin altını çizmişlerdi. Hani bunlara çok itibar edilmemişti ama taksiciler de aynı şeyleri söylediyse iş tamamdı!.. Patlamalı çatlamalı bir Newroz kente akın eden yaklaşık 300 'gasteci'nin egolarını tatmin edecekti.

Büyük haber spikerlerinin gölgesinde yeşermeye çalışan yavru 'anchorman'lerden tutun da salt podyum kenarlarında görmeye alıştığımız tipler ve bir şekilde köşe kapma mahareti gösterebilmiş sonradan yazarlar da patronları tarafından takviye kuvvet olarak gönderilmişti Diyarbakır'a. Esmer yurttaşların arasında kasımpatı gibi açmış beyaz tenli ama içi belli olmayan güruh gece geç saatlere kadar bir ucundan diğer ucuna yol ettiler kara taşlı ak yürekli kenti. Lakin çabalar sonuç vermedi. Patlamalı çatlamalı Newroz bir gece öncesinden belli olur genelde. Ama kiralık araçlarıyla en ücra ve karanlık sokaklara girenler gece boyunca yakılmış lastik veya odun ateşi arayıp durdular boşu boşuna. Gerginlikten bahsedenlerin aksine ateşlerle, taşlamalarla, dayaklarla ilgili tek bir• olayı haber merkezlerine geçemeyen medyacılar otellerine üzgün ama ertesi gün için umutlu döndüler!

Newroz günü sabahı kentte hareketlilik erken başladı. Newroz programının 10:00'da başlayacak olmasına karşın sabahın altısında insanlar sokaklara dökülmeye başladılar. Demokratik Toplum Partisi'nin organizasyonuyla belirli noktalarda bekleyen otobüs, kamyon ve hatta traktörlerle insanlar Elazığ yolu üzerindeki Newroz alanına taşındı. Araç bulamayanlar yaklaşık 11 kilometreyi yürüyerek ve polis kontrolünden geçtikten sonra alana girebildi. Araç trafiğinin yanı sıra, önemli oranda insan trafiği de kentin her bölgesinde dikkatlerden kaçmadı.

Newroz'larda alışıldığı üzere polisin yoğun güvenlik önlemleri, önemli ve stratejik noktalarda kendisini gösterdi. Kent içinde ikişerli üçerli devriye gezen polis araçlarının yanı sıra Bağlar, Fatihpaşa, Gaziler ve Şehitlik semtlerinde çevik kuvvet polisleri fiber kalkanları ile pozisyon aldı. Söz konusu yerleşim birimleri yukarıda bahsettiğimiz patlamalı çatlamalı günlerde olayların en çok gerçekleştiği yerler. Karada gayet teyakkuzlu önlemlere havadan helikopterler destek verdi. Kentin üzerinde sürekli uçan ve şöyle bir Newroz alanının civarında da sorti yapan helikopterlerin sayısı zaman zaman beşe ulaştı.

Kent merkezinde yoğun önlemlerin daha fazlası Newroz alanına uzanan yol boyunca ve alanda göze çarptı. Robocop polisler gün içinde sürekli kameralara ve fotoğraf makinelerine poz vermek durumunda kaldı. Ancak katılımcıların üzerlerini aramakla yetinen güvenlik güçleri bir müdahalede bulunmadı. Yeşilli, kırmızılı ve sarılı renklerin hakim olduğu Newroz kutlamaları böylece gerginlikten uzak başladı.

Kutlamalar tam saatinde başladı. Şenlik ateşi DTP Genel Başkanı Ahmet Türk, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir ve eski DEP Milletvekili Leyla Zana tarafından yakıldı. Ardından davetli sanatçıların ezgileri yüksek volümle alanın tamamına hakim oldu.

Bir ara polisle katılımcılar arasında kısa süreli bir hır gür çıksa da bu kameralara, fotoğraf makinelerine çalınan bir parmak bal olmanın ötesine gitmedi. Helikopterler uçuyor, robocoplar ordan oraya geziniyorlardı ama olay falan yoktu . işte. Saatler ilerledikçe de olacağı yönündeki emareler (!) gitgide azalıyordu.

Canlı yayın kameralarının önüne geçen haberciler program boyunca "Eeeee beklenenlerin aksine... Eeeee herhangi bir gerginlik yok" deyip durdular.

Tahmin edilenlerin ve beklentilerin aksine Newroz olaysız sona erdi. Akşamı da sessiz geçiren kent ertesi gün doğal seyrine yelken açarken taa İstanbullardan, Ankaralardan gelen medyacılar bir kez daha odaklandıklarının dışına çıkamadıkları için, bir şeyi anlamadan döndüler memleketlerine; bu kentin bu bölgenin istediği şey huzurdan başka bir şey değildi ki...

Biri bizi işletiyo

YAVUZ ALOGAN

yalogan@hotmail.com

Ülkeyi kuranlar, yönetenler, servetine sahip olanlar, hepsi Sabetayist. Sırlar artık işçi-patron, yön ayırımlarda değil; sırlar ortak, o hem beyaz Türklerin, hem de beyaz Müslümanların 'büyük' sırrı izleyen, sisler içinde kaybolmuş ve birbirinden kopmuş halk kitleleri kalıyor. Beyaz Türkler ve be

Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte gizliliğin cazibesi iyice artarak dayanılmaz bir hal aldı. Geçmişin iki kampa ayrılmış o sıkıcı dünyasında, casusluk faaliyetleri, devletlerin gizli operasyonları ve devrimci örgütlerin akıl almaz maceraları blokların sınırları içinde sıkışıp kalmıştı. Oysa küreselleşen dünyada bütün bunlar bambaşka bir lezzet ve rayiha ile hayal gücünün sınırlarını zorlamaya başladı. Dünyanın bütün medya kuruluşları, film yapımcıları, avantür roman yazarları, içinde yaşamakta olduğumuz dünyada hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını, her öküzün altında bir buzağı, her taşın altında ölümcül bir sır yattığını, tv ve sinema izleyicisinin ve çok satan kitap okurunun kafasının içine iyice yerleştirmek için hep birlikte harekete geçti.

Bu trendin Türkiye'de de 'in' olması kaçınılmazdı. Nitekim burada da artık ekranlardan seyircinin üzerine, kan, kin, nefret, şehvet, komplolar, pusular, tuzaklar, casus faaliyetleri, gizli ajanlar falan saçılıyor. Yüz yıllık tarihsel gerçeklerin aslında öyle değil de başka türlü olduğunu anlatmayı amaçlayan kitaplar 70 baskı yaparak uyanık yazarlarını zengin ediyor. 'Prime Time'da ekranda silahların patlamadığı, ailevi ya da devletler arası komploların katran kıvamında zihninize sıvaşmadığı tek bir dizi film seyretme imkânınız yok (Pardon: *İkinci Bahar* ve *Hatırla Sevgili* dizilerini tenzih ederim!)

Sınırsız iştah

Aslında yazının sonuna doğru söylemek daha doğru olur ama, biz peşinen kendi kanaatimizi ortaya koyalım: Bunca kurgusal gizlilik, komplo ve entrika, aslında gerçek gizliliği, komplo ve entrikayı örtbas etmeyi, insanların dikkatini sahici olandan sahte olana çekmeyi amaçlıyor. Cambaza öyle bir baktırıyorlar ki, etrafınızda fırıl fırıl dönen ve sizin kaderinizi belirleyen olayların farkına bile varamıyorsunuz.

Aslında bu benim şahsi fikrim sayılmaz. *Perilous Power* başlığıyla yayımlanan ve Noam Chomsky ile Gilbert Achcar'ın uzun diyaloglarından oluşan kitabın (*Paradigm . Publishers*, 2007) bir yerinde, Chomsky bizim sorunumuzu da aydınlatan enteresan bir öykü anlatıyor. 13 Şubat 1998'de ABD Savunma Bakanlığı, kullanım süresi geçmiş bazı gizli dokümanların yayımlanmasına karar verir. Ancak bu 'gizliliği kaldırma' harekâtını belirli bir strateji dahinde yapmak gerekir. 'Saptırma' başlığı altında belirlenen stratejide, ABD Savunma Bakanlığı önce bir saptamada bulunur: Halk 'gizli işlere sınırsız bir iştah' duymaktadır. Bu iştahı doyurmak için onlara inandırıcı, fakat saptırıcı malzeme sağlamak gerekir. 'Gizliliği kaldırılan dokümanlar' bu amaçla kullanılacaktır. Mesela memlekette Albay North ve Kontra skandalı mı yaşanıyor; hemen Kennedy cinayetinin bilinmeyen verilerini dosyalardan çıkarıp ortalığa saçıyorsunuz; medya ve Hollywood bu işin üstüne atlıyor, diziler, filmler, romanlar, belgeseller birbirini izliyor. Gerçek olay perdelenirken, halkın merak duygusu tatmin edilmiş oluyor. Güncel gerçeği gözden kaybetmek için, çarpıtılmış tarihsel verileri medyanın eline veriyorsunuz. Müthiş bir ifşaat dalgası ortalığa yayılıyor. Birileri anayasal suç işlerken, vatandaş merhum Kennedy'nin kafatasında bulunan ve farklı bir balistik gerçeği ortaya koyan yeni bir mermi deliğine ilişkin yeni belgelere kafayı takmış olarak kendinden geçiyor.

Paranoya

Türkiye'de de aynı yöntemin bilinçli biçimde ya da taklit yoluyla uygulanmakta olduğunu iddia etmek paranoya mıdır acaba?

Memlekette hükümet devletin 80 yıllık iktisadi varlıklarını sürekli satarak borçlarını ödüyor; burjuvazi 'ortaklık' adı altında kendi varlıklarını satışa çıkarmış; ülkede ulusal, hatta sermayesi tamamen yerli banka kalmamış. İnsanımızın demokrasiyi, insan haklarını, gıda güvenliğini, daha yüksek bir hayat standardını uygulayacak kabiliyete sahip olmadığı; erkekse bıyık bırakıp, yerlere tükürüp, karısını dövdüğü; kadınsa cahil ve aciz olduğu, dünya âlem tarafından kabul edilmiş ve bütün içtimai sorunlar AB standartlarına havale edilmiş. İşçi sınıfı siyaseten silahsızlandırılmış; hızla üye kaybeden sendikalar 'verimliliği artırmak' için burjuvaziyle işbirliği yaparak, sendikacılık dışında her işle uğraşmaya ve kendi yöneticilerinin cebini doldurmaya başlamış. Borsa coştukça işsizlik artıyor; para değer kazandıkça iflaslar çoğalıyor. Memleketin tarımı çökmüş. Halkımız Granny Smith elmaları ve Amerikan buğdayı yiyor, Dakota çekirdeği çitliyor. Devlet FBI ve CIA yöneticileriyle resmi ziyaret adı altında gizli toplantılar yapıyor. İsrail komandoları Bolu dağlarında kontrgerilla eğitimi, Konya ovasında ve İran sınırında F-35'lerle uçuş talimleri yapıyor.

Bütün bunlar olurken, vatandaşın dikkati *Kurtlar Vadisi*, *Sağır Oda* gibi fantastik/siyasal dizilerle dağıtılıyor ya da tarihin prizmasına farklı ışıklar gönderilerek insanların kendi geçmişlerine ilişkin hayali fikirlerle oyalanmaları sağlanıyor. *Kurtlar Vadisi Irak* filmi mesela, istenmeyen gerçekliğin yerine arzulara hitap eden bir hayali ikame ederek topluca orgazm sağlayan bir mastürbasyondan başka nedir?

'Konsept danışmanı'

Bu saptırıcı medyatik ürünlerin her birinin bir de 'Konsept Danışmanı' var. Konsept fazla alengirli olunca, danışman tutmak kaçınılmaz oluyor. Mesela *Kurtlar Vadisi*'nin nasıl bir konsept danışmanı olmalı sizce? Bence, haraç nasıl toplanır, racon nasıl kesilir, mano nasıl dağıtılır, silah zulada nasıl taşınır, hasım topuğundan nasıl vurulur, edeple nasıl oturulup kalkılır, bir darbede dalak ve karaciğer nasıl şişlenir gibi uzmanlık gerektiren mevzulara vâkıf bir şahsiyet olması gerekir. Akla Sedat Peker ya da Alaaddin Çakıcı geliyor ister istemez. *Sağır Oda* için de aynısı geçerli. Böyle bir konsept için danışılacak kişinin, emekli bir MİT mensubu, bir komando albayı, en azından eski bir 1. Şube polisi; haydi o da olmadı, bu işlerle alakalı bir hariciyeci olmasını beklemez misiniz? Bu kişi Mossad ajanlarının bir villada nasıl arama yapacaklarını, tam iş üzerindeyken Türk istihbaratı orayı bastığında aralarında nasıl konuşmalar geçeceğini, sivil kontrgerilla timlerinin hangi silahları taşıyacaklarını, yabancı istihbarat örgütlerinin iş dünyasının parlak yıldızlarıyla nasıl münasebet-i hususi teessüs edeceklerini falan gayet iyi bilen biri olmalı. Bu alanda da akla, Veli Küçük, Mahir Kaynak, Aytunç Altındal, Nuri Gündeş gibi isimler geliyor.

Fakat bir de bakıyorsunuz, her iki dizinin de 'Konsept Danışmanı', hatta *Sağır Oda*'nın -Cüneyt Özdemir'le birlikte- yapımcısı, bir zamanlar *Aydınlık*'ta çalışan Soner Yalçın!.. Neden işin gerçek uzmanları değil de Soner Yalçın? Kendisi bütün bu konseptleri nereden öğrenmiş olabilir? *Aydınlık* için kendisine mülakat verdikten bir süre sonra Ankara dışında kurşuna dizilen emekli Binbaşı Cem Ersever'den öğrenmiş olabilir mi? Yoksa CNN'den yoldaşı Cüneyt Özdemir 'embedded journalist' (iliştirilmiş gazeteci) olarak ABD birlikleriyle Irak'ı işgal ederken, Hammer ciplerinde CIA ajanlarıyla... İnsanın aklına kötü şeyler geliyor... Herkesi iliştirmezler; herkesi Guantanamo'ya sokmazlar. Fakat sizce de Soner Yalçın'ın bütün bu konseptleri bir yerden öğrenmiş olması gerekmiyor mu? Kitaplardan öğrenilemez. Adı üstünde: 'Konsept' bu; yani ortamı bileceksiniz, ayrıntıları görüp havasını teneffüs edeceksiniz ki, danışılabilesiniz.

Meğer her şey yalan imiş!

Aynı Soner Yalçın, *Efendi* adlı kitabında beyaz Türklerin ve beyaz Müslümanların büyük sırrını ifşa ediyor. Yukarıda değindiğimiz ve işlevini açıklamaya çalıştığımız 'inandırıcı fakat saptırıcı malzeme'nin bu kitaptan daha iyi bir örneği bulunamaz. Bin küsur sayfalık kitap boyunca hayret ve dehşet içinde sürüklenip gidiyorsunuz. Kitap son yüz yıl içinde Türkiye'nin kaderini belirleyen bütün siyasal seçkinlerin alternatif tarihini, Evliyazade ve Uşakizade ailelerinin soyağacı üzerinden yazıyor. Kitabı okuyup bitirdiğiniz zaman kendi ülkenizin tarihine ilişkin kafanızda yer etmiş paradigmanın dağıldığını, en azından vidalarının gevşediğini fark ediyorsunuz. Meğer her şey yalan imiş! Bütün o Hürriyet Kahramanları, Talat Paşa, Doktor Nazım, Kuşçubaşı Eşref ve bütün İttihad-ı Terakki aslında kripto-Yahudi imiş. Sadece onlar mı? Kurtuluş Savaşı'nı gerçekleştiren bütün asker ve sivil kadrolar, Mustafa Kemal, İsmet İnönü, Fevzi Çakmak, Dr. Tevfik Rüştü Aras ve diğerleri de aynı yolun yolcusu. Hepsi gizlice Sabetayist! Kendi aralarında izdivaç eyleyen kapalı bir tarikatın üyeleri!..

Bu durumda bütün bu kadroların neden bir 'Sabetay Cumhuriyeti' değil de, Türkiye Cumhuriyeti kurmuş olduklarını sormak gerekmez mi? Devlet onların elinde, İslamî görünen çok güçlü tarikatlar aracılığıyla halkın içine sızmış, hatta halkı örgütlemiş durumdalar. Üstelik devamlılık da var. Bayar, Menderes, daha sonrakiler de, ya bizzat Sabetayist ya da onların oyuncağı. Zincir neredeyse günümüze kadar uzanıyor, Meclis Başkanı Bülent Arınç'a kadar geliyor.

Soner Yalçın'ın bu kitabı 'neden' yazdığı kadar, 'nasıl' yazdığı da önemli. Müslümanlarda

or...

**neten-yönetilen, laik-şeriatçı, asker-sivil, liberal-komünist gibi
ı! Geriye ne kalıyor? Geriye, bütün bu olup bitenleri hayretle
eyaz Müslümanlar meğer yıllarca onları işletip durmuşlar...**

soyağacı çıkarma geleneğinin olmadığı biliniyor. Bu daha ziyade Hıristiyan ve Musevi geleneklerinde yer alan bir adet. Dolayısıyla aileniz ne kadar köklü olursa olsun, eğer özel kayıtlar yoksa, söz gelimi anneannenizin erkek kardeşinin evlendiği kadının adını ve onların kız çocuklarının evlendiği adamın erkek kardeşinin ne iş yaptığını falan bilemezsiniz. Bu bilgileri size birilerinin vermesi gerekir. Aksi halde Mustafa Kemal ile Adnan Menderes'i, ikincisinin halasının kocası olan Ahmet Hamdi Efendi'nin Uşakîzade Hacı Ali Efendi'nin kızının çocuğu olduğunu belirterek akraba çıkaramazsınız. Bilgileri birileri vermiş. Ortaya atılan tezin neredeyse omuriliğini oluşturan akrabalık bağlarına, kitabın sonunda verilen Kaynakça'dan ulaşmak imkânsız. Birileri yıllarca bu ilişkiler üzerinde çalışmış, bilgi toplamış ve bunları kayıtlara geçirmiş.

Soner Yalçın, Konsept Danışmanı...

25 Şubat 2007 tarihli *Aydınlık* dergisine bakacak olursak, bu bilgileri Soner Yalçın'a MİT vermiş. Peki MİT'e kim vermiş, diye sorabiliriz; çünkü MİT'in bu kadar ayrıntılı tarihsel soyağaçları çıkarmış olma ihtimali zayıftır. Daha ziyade ifadelere/raporlara dayalı arşivlere sahip olsa gerektir. MOSSAD ya da Türkiye'deki Yahudi cemaati vermiş olamaz mı mesela? Bilemiyoruz.

Neden?..

Kitabın 'neden' yazıldığına gelince. Her kitap insanlara bir şey düşündürmek/söyletmek için yazılır. Bizim gibi sıradan insanların ne diyeceğini yukarıda yazdık (heyhat, demek her şey yalan imiş!). Peki iktidarı ele geçirmek ve Cumhuriyet'in rövanşını almak isteyen İslamcı kesimler ne diyecekler? Şöyle diyebilirler mesela: "Cumhuriyeti kuran asker ve sivil kadrolar Yahudi dönmesidir; bunların laikliği de Yahudilikten başka bir şey değildir..." Gerçek Sabetayistler de şöyle diyebilirler: "Amma da güçlüymüşüz, memleketin bütün kilit noktalarında sadece biz varmışız; Ben'i İzrael'i bu topraklarda kurmuşuz da farkında değilmişiz.."

İnsanın aklına tuhaf şeyler, korkunç düşünceler geliyor. Gözlerimi kapıyor ve kıyıda köşede kıs kıs gülen ihtiyar Musevi vatandaşlar hayal ediyorum. Şöyle diyorlar: "Şu Moiz Kohen'i, Tekin Alp takma adıyla Türklerin arasına sokup Türk Milliyetçiliği'ni onlara nasıl da öğrettik ama!" Giora Feidman'ın klarnetinden yayılan o kıvrak müzik eşliğinde böyle bir sahne hayal edebiliyor musunuz? Sıradan normal vatandaş, bunca reklâmı yapılan kitabı okuduktan sonra neye inanabilir böyle bir dünyada, hangi kimliğe sarılabilir? Ülkeyi kuranlar, yönetenler, servetine sahip olanlar, hepsi Sabetayist. Sırlar artık işçi-patron, yöneten-yönetilen, laik-şeriatçı, asker-sivil, liberal-komünist gibi ayırımlarda değil; sırlar ortak, o hem beyaz Türklerin, hem de beyaz Müslümanların 'büyük' sırrı! Geriye ne kalıyor? Geriye, bütün bu olup bitenleri hayretle izleyen, sisler içinde kaybolmuş ve birbirinden kopmuş halk kitleleri kalıyor. Beyaz Türkler ve beyaz Müslümanlar meğer yıllarca onları işletip durmuşlar.

Bu saptırma/yanıltma/oyalama sorununu, bir yanda 'psikolojik savaş'a, öte yanda post-modernizme bağlamak da mümkün. Aslında sorunun esası, ideolojilerin, yerleşik kavramların, tarihsel bilgilerin parçalanması (yoksa 'yapısökümü' mü demek lazım?), birbiriyle bağlantısız ve anlamsız parçacıklar halinde abese indirgenmesi olarak da açıklanabilir. 'Büyük anlatı'lar yok artık. O halde geçmişten gelen büyük anlatıları parçalamak gerekir. Bu gereklilik yerine getirilirken ortaya çıkan saçmalıkları birilerinin işlevselleştirerek farklı amaçlar için kullanmalarında şaşılacak ne olabilir?

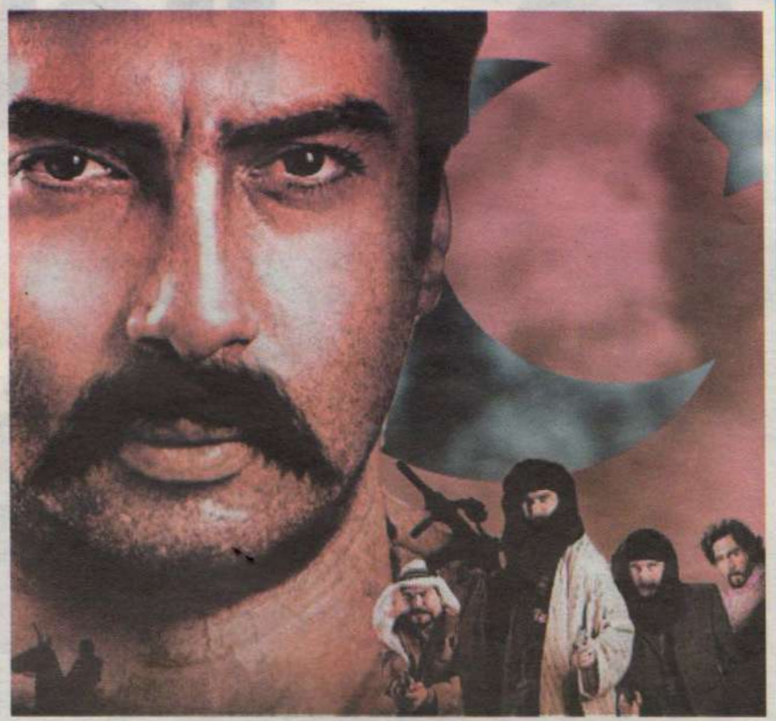

Cüneyt Özdemir, İlişkilendirilmiş Gazeteci...

Berlin Duvarı yıkılırken kente hâkim bir yere ışıklı bir Marx panosu yerleştirmişler. Doğulu kitleler daha fazla tüketmek ve mutlu olmak için kendilerini batı kapitalizminin caddelerine atarlarken, ışıklı panodaki Marx bakışlarını kalabalığa dikmiş göz kırpıyor ve sürekli gülüyormuş. Altında da şuna benzer bir yazı varmış: "Kusura bakmayın çocuklar. Öylesine bir fikirdi işte!" Kapitalizmin yaptığı şu adiliğe bakar mısınız? O uzun ve zahmetli tarihin olanca uğultusunu kendi benliğinde hisseden biri için ne acı bir tablo! Kime neyi anlatacaksınız? Ya da nereden başlayacaksınız? Vatandaş çikita muz ve konserve et yemek, Hollywood filmleri seyretmek için birbirini ve hiç olmazsa onların karınlarını doyuran, barınmalarını sağlayan kendi yozlaşmış bürokrasilerini çiğneyerek vahşi kapitalizmin yabani ormanlarına doğru koşup dağılıyor...

Netice olarak, kesinlikle söylenebilecek tek bir şey var: Birileri bizi işletiyor!

Mahalledeki çocuklar

Dünyayı işine geldiği gibi değil olduğu gibi görmek kimileri için çok zor. Onlar mutlu ve güvende olamadıkları halde, sevdiklerine kanaat getirdikleri sanal bir dünyadalar. Ne gençken ne yaşlandıklarında, kötü-eksik-iyi-zararlı niteliklerinin ayırdına varamayıp, eleme veya yararlanma yoluna gidemedikleri için kendilerinde vehmettikleri 'değer'ler ya da 'doğrudur' diye öğretilenler, nesnel dünya gerçeğine tosladığında, suçu atacak birilerine yöneliyor tüm dikkatleri. Neden az kazandıklarını, devlet dairesinde neden insan yerine konmadıklarını bilmiyorlar. Evde, okulda, askerde dayak yemeyi normal karşılıyorlar. Her tür dolduruşa hazırlar, yeter ki heyecan olsun; borçlanıp cep telefonu alıyorlar, toplaşıp birilerini yakıyor veya dövüyorlar. Televizyonda sürekli göbek atıp eğlenenlerin bile neşe fazından öfke fazına atlayabilme hızları baş döndürüyor.

Sokakta karşılaştıkları kılıksız esmerlere, mini etekli sarışınlara, ada vapurundaki gayrimüslimlere, kol kola girmiş dolaşan travestilere uzaylı gibi bakıyorlar. Kimseyi tanımıyorlar, tanımak da istemiyorlar, hiçbir şeyi merak etmiyorlar. Müslümantürk veya Türkmüslüman doğmak tesadüfi bir durum değil onlara göre, Allahın alınlarına yazdığı kaderleri. Ötekilere bu şanslı yazı yazılmamış. E onlar da insan ama eşit olamazlar eşyanın tabiatı gereği.

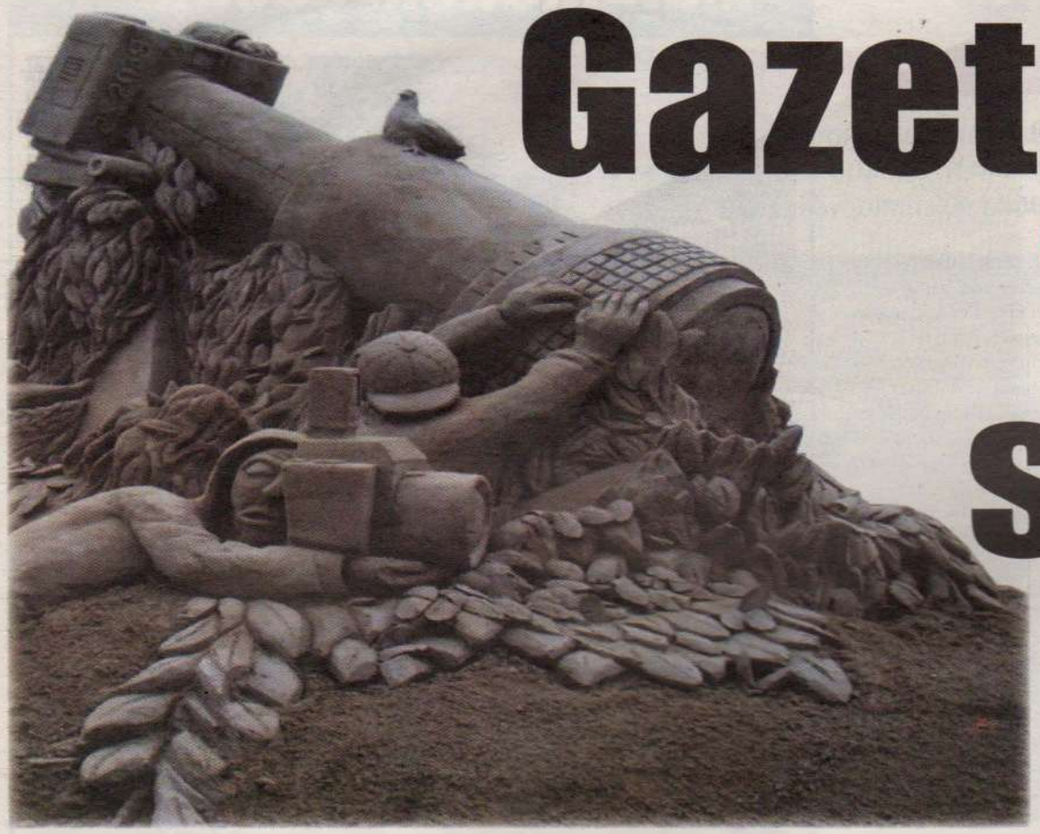
Gerçeklere yüz vermeyip yüceltmelerden medet uman bir dünya yarattıkları için, onların gözünde can değer taşımıyor, yani başkalarının canı. Anlık öfkeler, şiddetli istekler, coşkun sevgiler etik bariyerine çarpmadan, akıl süzgecinden geçmeden, beynin bir köşeciğinde birikmesi gereken bilgi dağarcığının hiç oluşamamış olmasını fırsat bilerek son hızla misyonunu yerine getiriyor ve sıradan insanları katillere, linççilere dönüştürüyor. Şiddetle haşır neşir olmayanlar, yolun başındakiler, belki suçun ağırlığını duyabiliyor. Bu yolda pişenlerinse hiçbir tereddüdü, kaygısı yok.

Bugün vatana sevgi ve sadakati kanıtlamanın en yaygın yolu, bazı objeleri her yerde her zaman sergilemek ve bazı kalıp sözleri anlamsızlaştırma pahasına tekrarlamak. Yeni eklenen her kalıp söz hemen benimsenerek milliyetçi terminolojinin sürekli genişleyen dağarına ekleniyor. Kavramlar ağdalı tanımlamaların arkasında giderek uhrevileşiyor, ulaşılmaz, dokunulmaz kılınıyor. Bazı isim veya kavramları önlerinde olumlu/olumsuz sıfatlar olmadan kullanmak suç sayılıyor. Bu eğilimin nihai hedefi var mıdır, birbirlerini bile beğenmeyen milliyetçilerin ürettikleri soru işaretlerinden kurtulmak mümkün müdür? Her tetikçinin arkasında MOSSAD veya CIA desteği aranıyorsa, cinayetten 'fayda' görenlerin listesi neredeyse maktule kadar uzatılıyorsa, herhalde arayışlarının belli bir hedefi yok ve yarın sadakati nasıl ölçeceklerini onlar da bilmiyor.

Ortada görünmeyenler ve sesi duyulmayanlar, marjinal olmayan ama alışkanlıkları gereği muhafazakarlığımızı vurgulayan istatistiksel verilerin bir tarafına sıkışabilecek, suça bulaşmadığı için haber değeri taşımayan, linççilerin arasına karışmayan, sessiz sedasız yaşayan insanlar, mahallenin asıl halkı.

Anlaşılması hiç de zor olmayan bu çocukların estirdikleri havayı solumak istemeyen aklıselim sahibi insanlar, bu akla ziyan mahallenin binlerce sokağına yayılmış milyonlarca evin içinde, televizyonlarının başında kurtlu dizinin yayından kaldırılma olasılığı bulunmayan versiyonunu seyrediyorlar...

NERMİN KETENCİ

Gazetecinin 'bakış' sorunu

Basit bir olaydan, naylon skandallar yaratıp, çok önemli bir haberi kısa keserek, ya da vermeyerek, üstünü örtebilirsiniz. Bugün tartışmamız gereken asıl önemli konu da bu. Bazı olayları, haber değeri olmasına rağmen sansürlüyoruz, yani 'görmüyoruz'!..

Fakültedeki sevgili hocamız Nurdoğan Rigel'in derslerinde sık sık üzerinde durduğu bir nokta vardı. Bizler o zamanlar bu hassasiyetin pek de ciddiyetinde değildik. Ancak meslek hayatımıza atıldığımızdan beri hocamın sözleri her geçen gün daha anlamlı ve anlaşılır hale geldi. Onu şimdi daha iyi anlıyor ve anıyorum. Sevgili hocam kısaca şunu diyordu: "İletişim araçlarının haber olarak neyi ele aldıklarından çok, haberi nasıl verdikleri önemlidir!"

Basit bir olaydan, naylon skandallar yaratabilirsiniz. Öte yandan çok önemli bir haberi kısa ve düz bir şekilde vererek, ya da vermeyerek, üstünü örtebilirsiniz. Bugün tartışmamız gereken asıl önemli konu da bu bence. Bazı olayları, haber değeri olmasına rağmen gördüğümüz için sansür uyguluyoruz, yani 'görmüyoruz'! Yine bazı haberleri abartarak veriyoruz. Bunu yapmakla da kalmıyor, habere 'sos' niteliğinde süsler katarak albenili kılıyoruz. Yani haberin içine ediyoruz kısaca. Örneğin, gündeme 'bomba gibi düşmek' deyimi ne demek? Nedir bu 'bomba gibi' düşmek? Bir yere bir bomba düşerse orada bir hasar oluşur, bir kargaşa, bir telaş, bir tartışma, hatta bir infial meydana gelir. O halde sormak lazım, bombanın düştüğü gündem neden özel bir çabayla sürekli saptırılıyor? 'Bomba'ya kaynaklık eden olayların içindeki insanlara bakıyorsunuz, olayın sorumluları en fazla koltuğundan oluyor. Bazı makamseverler inatla koltuklarına sarılsa da... Ancak koltuk duruyor! Her ne hikmetse, bomba kuruma değil, makama tesir ediyor. Bir süre sonra da olay, ya başka bir 'bomba haber'le rafa kaldırılıyor, ya da unutuluyor.

Yani, sürekli halkın bilincine naylon bombalar gönderip duruyoruz. Unuttuğumuz ya da unutturmak istediğimiz asıl bombaları erteleme küstahlığını da yaparak!

Haber başlıklarında sıkça rastladığımız 'büyük boy' kelimelere dikkat çekmek gerek: "Bu sözler çok tartışılır", "Haddini aşan sözler", "Bomba açıklamalar", "Bomba transfer", "Skandal" vb... Bu başlıkların altındaki haberin özüne indiğinizde, haberi sonuna kadar okuduğunuzda, gizil ve alışık bir hayal kırıklığının mükemmel bir kurbanı olduğunuzu anlıyorsunuz.

Ya da hakikaten anlıyor musunuz?..

Dikkat çekilmesi gereken bir diğer nokta, haberi okutayım derken gazetecinin içine düştüğü duygusuzluk durumu. Eğer gazeteci, mesleğinden önce insan olduğunu unutmuyorsa, satırlarını insani duygularını koruyarak yazıyorsa, haberinde okunma kaygısı taşıyarak sahteci olmamalıdır. Bu, kanunlaştırılmamış evrensel bir değer, bir kuraldır. Bu hiç değişmeyecek evrensel kurala gazetecilerin çoğunluğu uymamakta nedense ısrarlı.

Halkın gündemi sıkıcı!

Her zaman değişmeyen, aslında değiştirilmek istenen fakat kurulduğu haber tahtından inmeyen gündem maddelerimiz vardır: Kürt sorunu, laiklik tartışmaları, yoksulluk, Filistin-İsrail çatışması, küresel işgaller, küresel direnişler... Dikkat etmişsinizdir, hiçbir zaman Türkiye'de çok satan gazetelerin manşetlerinde bu maddelere ilişkin -özellikle de Kürt sorunu ve laiklik tartışmalarında- ciddi ve gerçeklere dayanan bir çözüm önerisi gelmemiştir. Çözüm önerileri gelmediği gibi, bu konuda önerilerde bulunanların başı her zaman belaya girmiştir. Medyanın son kurbanı 12 Eylül cuntasının bir numaralı komutanı Kenan Evren... Evren'den önce Diyarbakır DTP İl Başkanı Hilmi Aydoğdu'ydu. Onlardan çok önce Hrant Dink'ti. Hrant Dink öldürüldü. Aydoğdu tutuklandı, Evren hakkında da soruşturma açılıp açılmayacağına, sözlerinin incelenmesinden sonra karar verilecek.

Laiklik ve Kürt sorununa ilişkin çözüm önerilerinde, devlete ya da Türk egemenliğine taraf olan anlayışın ön plana çıkarılması ve bunun savunulması gazetecilik midir? Yoksa borazancılık mıdır? Hiç kuşkusuz ikincisidir. Gazetecilik, muhabirliğe yeni başladığım dönemlerde kendisinden ders alma şansına sahip olduğum Ragıp Duran'ın dediğiydi: Gazeteci, PKK'li bir gerilla ile ordu mensubu bir askere eşit uzaklıkta ve yakınlıkta durandır. Evet, budur gazetecilik. Objektif ve iki taraflı çözüm önerilerini tartıştıran, ciddiye alandır. Ama ne yazık ki, ülkemizin büyük gazeteleri, kurumsal sözcülük alışkanlığından bir türlü sıyrılamıyor. Mesleğin etik değerlerine sarılanlarsa, bu büyük gazetelerin saldırılarına maruz kalıyor.

Peki, kendilerine 'büyük' payelerini layık gören gazetelerin, vatan hassasiyetiyle haber diline sarılmaları neyin sonucu? Genelkurmay'ın bilinen ikinci rutin 'andıç'ında da anlaşılacağı gibi gazetecilerin bazıları sarı apoletli. Bu utanç verici bir durum. Hem gazeteciler, hem de askerler için rezillik. Hatırlanacaktır, andıç mevzuunun ortaya çıktığı günlerde, 'Almanya'dan belgeli bakire manken' Şebnem Schaffer DYP'de siyasi hayatına adım atmıştı. Gazeteler bu basit olayı birinci sayfadan ve büyük puntolarla görmüştü. Sormak lazım, Şebnem Schaffer'in DYP'ye kaydını yaptırması halkı ne kadar ilgilendiriyor? Yine, meslektaşına podyumdan cevap veren ülkücü Kürşat Yılmaz'ın eski sevgilisi 'solcu' Tuğba Özay'ın cümleleriyle ne kadar ilgili olabilir ki halk?..

Hayır, bunlar halkın gerçek gündemi değil. Halkın asıl gündemi, editörlerin özel bir çabayla teğet geçtikleri Kürt sorunudur, yoksulluktur, işsizliktir, laiklik tartışmalarıdır. Zira, eğer halkın asıl gündemine bomba düşüren 'beyaz' gazetecilerin naylon haberleriyse, dışarıdan bakıldığında bu ülkenin pek huzurlu olduğu sanılabilir. Sanki bizler her sorunumuzu çözmüşüz de artık 'geyik' yapıyoruz. Bu tamamen bir yanılsamadır.

Gazetecinin asıl gündemi, halkın gerçek sorunları olmalıdır. Bu konular her ne kadar sıkıcı da olsa, çözüme ve tartışmaya yönelik haberler sürekli verilmeli ve bu alanda konuşanların önü kesilmemelidir. Af buyurun, halk sizin divalarınızla, uzaylılarınızla, bar önlerinde yakalanan sahte aşıklarınızla ilgilenmiyor. Hakikaten ilgilenmiyor; bunu zorla halkın burnuna sokmayın. Böyle yapan gazetecilerin, ya kulaklarında bir sorun var, ya da hor gördükleri halkın gözlerinde bir hasar. Şayet toptan bir halk kör değilse, gazetecinin şapkasını önüne koyup düşünmesi gerekir. Ama nafile! Özel arabasıyla işine giden, iş çıkışında aynı ortamlarda zaman geçiren, sosyal gerçeklere uzaktan yorumlarla katılan, rutin yaşayan gazetecinin toplum mühendisliğine soyunması tehlikeli boyutlara varmaya başladı. Sanmıyorum, eminim bundan, gazetecilerin check-up'tan geçirilmesi gerekiyor. En başta da o büyük gazetelerin tepelerinde oturanların...

ROGER MAVİ

Yugoslavya'da da fiili işgalden önce beyin işgaliyle başlamıştı saldırılar. İlk önce televizyonlar özelleştirildi. Güney Amerika'dan pempe dizi satın alınıyordu. Köylüler Maria Mercedes'i izlerken reklam-haber aralarında 'demokrasi-etnik özgürlük' propagandası dinliyordu. Sonrasında olanlar malum; Yugoslavya bir etnik cehenneme döndü. Düne kadar barış içinde bir arada yaşayan insanlar sokaklarda birbirini doğramaya başladı...

Hayat pembe dizi değil...

Marks'a göre, "Maddi üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf, bunun sonucunda zihinsel üretim araçlarını da kontrol eder." Böylelikle zihinsel üretim araçlarını kontrol edenler, ezilen sınıfın zihninde sürekli bir illüzyon gösterisi yaratarak, kişilerin bilinçlerini köreltir; kendi hak ve özgürlüklerinin farkında olmayan bir sürü yaratır. Üniversiteler, dini kurumlar, medya, burjuva devlet bu sürünün kanından ve terinden yararlanabilmek için bir tür küresel ağ oluşturmuştur.

Kitle iletişim araçları kâr odaklı çalışıyor. Medya holdinglerinin birçok medya türüne sahip olmaları dışında, diğer alanlarda da önemli yatırımları var. Böylece şirketleri finansal piyasalarda da boy gösteriyor. Hisse senetleri borsada işlem görüyor. Reklam şirketlerinin de yüreğinin ferah tutulması gerekiyor. Paralel olarak medya çalışanları da –haberciler, editörler, vs.- kariyer hayallerinin suya düşmemesi için bir takım ayrıntıları gözden kaçırmak, kalemlerini 'törpülemek', bir şekilde sistemle bütünleşmek durumunda. Yani tekeli elinde bulunduran işadamının finansal olarak bizzat kendini tehlikeye atacağı düşünülürse objektif olması beklenemez. Biraz fantezi yapıp olduğunu varsayarsak, bu sefer de oto sansür devreye girer. Sansür de bir şekilde burjuva devletin çıkarları doğrultusunda şekillenecektir.

Afedersiniz ama... Çüş!

Türkiye'de bu tekelin başrolü, bizzat Vehbi Koç tarafından Aydın Doğan'a verildi.. Doğan Holding, pek çok radyo, televizyon, gazete, dergi, sinema, matbaa... sahibi olmanın yanı sıra; sigortacılık, bankacılık, otomotiv, tekstil, enerji... gibi sektörlerde de boy gösteriyor. Doğan 'ödül'lü yarışmaları, holding hisseleri, Erdoğan'la Petrol Ofisi'ne kesilen vergi cezalarının ortadan kaldırılması için girilen 'kanka' durumları... Saymak tam olarak pek mümkün değil ama galiba beş televizyon, sekiz gazete, iki radyo kanalı, 12 basın-yayın şirketi, iki dağıtım şirketi, sekiz reklam pazarlama şirketi, 40 kadar dergi... ile piyasanın yüzde 80'ine sahip bu adamın, "Ben medya tekeli değilim," açıklamaları kalbe zarar değil mi? Pes doğrusu!

Günde 8-9 gazeteden afiş harfleriyle verilen; yanlış-eksik-skandal haberler, politik görüşünü bu afişlerle göre belirleyenlerin beynini işgal ederken, bir yandan da sözgelimi Irak'ın işgali gibi kimi 'önemsiz' haberleri gözlerden uzak tutmayı başarır.

Dünya'da işçi sınıfının sesi 19. yüzyılın ikinci yarısında ABD'de kısılmaya başlandı. Sendika yanlısı Daily Herald'ın kurduğu işçi basını, kitle medyasına sahip olmak için gereken yatırım-işletme maliyeti kat be kat artırılarak zor duruma sokuldu ve neticede kapanması sağlandı.Reklam kuruluşlarının da, medya kapılarının işçilere kapatılmasında büyük payı oldu. Bununla birlikte yerini kocaman bir tekele devretmiştir basın-yayın.

Bunlardan biri; ampul üretimi dışında nükleer güç ve silah üretimi alanında yoğun bir şekilde bulunan General Electric adlı şirkettir.' ABD'nin dev medya organlarından NBC (Irak direnişi karşısında ABD'nin başarısızlığını dile getiren muhabiri işten çıkaran kanal) ve Microsoft'la ortak MSNBC kablolu ve internet haber sitesinin sahibidir.

Bir diğer dev tekel, Viacom şirketi. MTV Networks (MTV, VH1, Nickelodeon, Nick at Nite, Comedy Central, Country Music Television, Spike TV, TV Land, vs.), BET, Paramount Pictures, Paramount Home Entertainment and Famous Music yayınları bulunuyor. CBS şirketine dahil olan yayın grubunda ise CBS Television Network, Infinity Broadcasting, Viacom Outdoor, Viacom Television Stations Group, Paramount Television, King World, Showtime gibi ünlü isimler mevcut.

Viacom'un ana şirketi olan National Amusements Inc. ABD, İngiltere ve Güney Afrika'da yaklaşık 1400 sinema salonu var.Bunun dışında radyo birimi Infinity Broadcasting 185 radyo istasyonuna sahiptir.Ve dikkat M. Redstone sinyal veriyor: "Türkiye bizim için genç nüfusu fazla olan çok iyi bir Pazar.Türkiye için büyük umutlarımız var..."

Bir diğeri, Aol Time Warner gurubu. 'Time' ile birlikte 100'den fazla dergi çıkarmasının yanı sıra, sahibi olduğu en büyük sinema-film şirketlerinden Warner Bros'da Amerikan rüyasında filmler sunarken, CNN adlı televizyon kanalından- operasyonları tehlikeye atmamak adına makasladığını açıkça söyleyerek- haber sunmakta ve 'özgürlük neferi' Amerikan askerlerinin ısrarla propagandasını yapıp başarısızlıklarını saklamaya devam etmektedir.

'Hayatınızı foxlayacağız!'

Bir diğer tehlikeli tekel Bush'un amcaoğlu, Blair'in kız kardeşi sanılan Rupert Murdoch'un News şirketi ve yayın kolu Fox Tv (Şu, TGRT'yi satın alıp hayatımızı 'foxlayacağını' açık açık dillendiren kanal): 11 Eylül saldırılarının akabinde ırkçı-militarist Amerikan yanlısı propagandalarıyla CNN'i sollayan 'Amerika Amerikalılarındır' -tanıdık geldi mi?- sloganıyla emperyalist ajitasyonu had safhaya ulaştırmış, askerler ve halk için gerekli 'gaz'ın üreticisi kanal.

Murdoch'un Irak savaşı başlamadan önce, "Bundan dünya ekonomisi için çıkacak en iyi sonuç, petrolün varilinin 20 dolara gerilemesi. Ülkedeki her türlü vergi kesintisinden iyidir. Irak bizim arkamızda oldukça, ucuz petrol her şeyden daha büyük bir uyarıcı olacak ve bütün dünya bundan yararlanacak," diye yaptığı açıklama emrindeki 150'ye yakın gazete-derginin nasıl tehlike olduğunu gözler önüne seriyor.

Irak savaşında ölü veya yaralı sayısı bilinmezken, ilk önce 'Terörün dini olmaz' sloganıyla direnişin kırılması hedeflenmişse de başarılı olunamadı. Sonrasında bir veledi oynattıkları tuhaf reklam filmi devreye girdi. Bu velet, "Benim babam polis, sadrazamın sol kulağı, Süpermen," gibi replikler söylettiler; o arkadaşına artislik yaparken arka planda polis baba türlü uzak doğu sporlarıyla 'terörist'leri dize getiriyordu.

Yugoslavya'da da fiili işgalden önce beyin işgaliyle başlamıştı saldırılar. Halkın büyük bölümü 'etnik özgürlük' masallarına kulak asmıyordu. Bunun üzerine ilk önce televizyonlar özelleştirildi. Ne var ki, halk televizyon da seyretmiyordu. Bunun için Güney Amerika'dan pempe dizi satın alınıyor ve gösterilmeye başlanıyordu. Köylüler Maria Mercedes'i izlerken reklam-haber aralarında demokrasi-etnik özgürlük propagandası başlıyordu. Sonrasında olanlar malum; Yugoslavya bir etnik cehenneme döndü. Düne kadar barış içinde bir arada yaşayan insanlar sokaklarda birbirini doğramaya başladı...

Velhasıl o kalabalık kağıt yığınlarını çoktan dolara endekslendi. Siyasi partiler ve holdinglerin riyakar yalan müsveddeleri, o paçavralar... Ve CNN–FOX gibi günlük haber kanalları, MTV gibi gençlerin kanalları, 'Amerikan rüyası'nın hamburger-kola tadındaki filmleriyle burnumuzun dibine geldi, her nefesimizi belirlemeye başladı. Hükümet üyelerinin, patron partilerinin basın toplantılarından günlük haber üretimi sağlanırken, karşılığında bunların yolsuzlukları gizleniyor. Körler, sağırlar birbirini ağırlıyor...

Patron gazeteleriyle cam silebilir, böcek öldürebilir, mankenlere bakıp iç geçirebilir, adi çeyiz eşyası biriktirebilirsiniz sadece. - Yaşar Kurt'un söylediği, dinleyince insanın içini ürperten bir şarkısı var ya... Kapat televizyonunu anne seni de kandırıyorlar. Oyuna gelme anne. Oyunu verme...

ONUR GÖKTEPE

Neşeli Hayatlar TV

özgür yıldız
taramaucu@hotmail.com

08:00 Sabah Haberleri

10:00 Nefsiye ile 'Kadının Nesi'

12:00 Sanatlı Dakikalar

14:00 Flaş Magazin

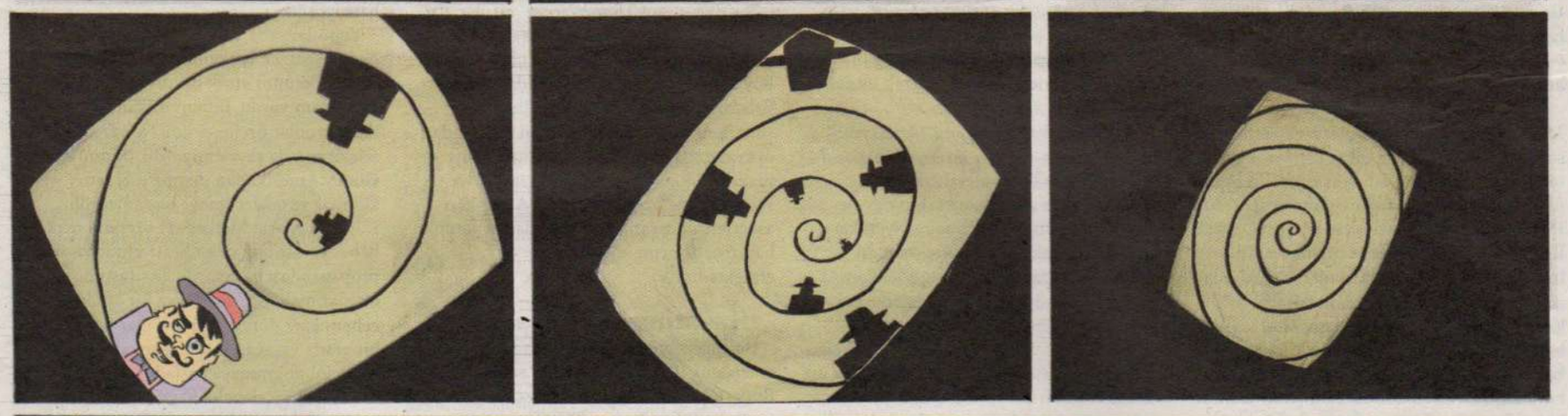

16:00 Adnan Güçlü ile 'Genç Takış'

19:00 Çaylak Cadı

'Biz'im Susurluk'umuz olabilir mi? Anlı şanlı isimleriyle 'sol' partiler bir aynaya baksa mı?..'

Evet, hatırladım, ben servet düşmanıyım!

SELİM EVREN

Çirkin Kral'ın aziz anısına saygıyla...

Hatırıma önce Nazım'ın dizeleri düştü: "Kim bilir ne harikuladedir 160 km'de giderken öpüşmesi..." Sonra Ahmet Kaya kulağıma fısıldadı: "Hep sonradan gelir aklım başına, hep sonradan..." Kimin dizesiydi, gecenin bu saatinde unutmuşum... Ali Çınar?

Bugünün haberlerinde, bir yaralanan erkek ve umutlarıyla, gelecek özlemleriyle birlikte hayatına erkenden son veren bir kadın var. Gelenektir, yaralanana içten acil şifa, gidene, daha da içten -varsa eğer- öteki dünyada hayallerine kavuşması, kalanlara da sabır dilenir. Gayet samimi, diliyorum. Bilirim, kalanlar için acı çok ama çok büyüktür.

Elbet cesaret edemem ama birbirini seven iki gencin, 160 km'de giderken öpüşmesini anlarım. Saygı duyar, hatta imrenirim. Herhangi bir sıfat yakıştırmaya değmeyecek magazin haberciliğinin iğrençlikleriyle de işim olmaz; onlara itibar edeceklerle de... Yok alkollüymüş, yok çok sürat yapmış, yok... Yok, efendiler yok! İlla o dille konuşacaksak, ben de bulurum iki söz: "İstanbul'u harabeye çeviren molla takımı, kentin yollarını ilk yağmurda çamur deryasına döner hale sokmuşlar ve sevdalı iki gencin katili olmuşlardır" derim. İkisi de gerçek değildir. Mesele, kapitalizmdir. Haberin kalanı son derece insanidir: Sevdadır, iki gencin önünde ancak saygıyla eğilinir...

Bu gençlerin mülkiyet ilişkilerini ve onun tüm sonuçlarını sorgulayamayacak yetenekte yetişmesinin müsebbibi öncelikle kapitalizm, sonra da elbette 'biz'iz. Biz kim miyiz? Gürbüz Çapan'ı yaratan 'sol' diyeyim kısaca. Herkes kendini bilir. Ben içinde değilim ya, haksızlık olmasın, saygı sınırı aşılmasın diye, n'olacak, bu trajediden büyük olmaz ya, kendimi de harcadım!

Yaşayanlar

Ama ben, yaşayanlarla, onlara iki çift laf edecek kadar ilgiliyim. Haber Hürriyet'ten: "Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül hastaneye gelerek Çapanlar'a 'Geçmiş olsun' dedi. Gürbüz Çapan'ın Kartal Cezaevi'den arkadaşı olan ve halen polis tarafından aranan Hayyam Garipoğlu, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile eski Milletvekili Rıdvan Budak da aileyi ziyaret etti." Ben ne savcıyım, ne de ahlak masası komiseri... Acı, paylaşılır, onu bilirim.

Ancak dürüst olmak gerekir, onu da bilirim. Şimdi biz, biz kimiz, solcular, ya da işte yukarda yazdım ya, belli türden solcular, Mehmet Ağar'a neler demedik, düğün resimleri yüzünden? Şimdi taziyeler yayınlanacak... Nerede? Gazete ismi veremem ama biliyorsunuz işte. Ne denir; acı, yayılır. Yitiren yitirdiğine yanar, ben de, hem ona, hem de taziye ilanlarının yayınlandığı yerlere bakar bakar, 'biz'e acırım.

Ve acı bir bahis açacağım.

Abdullah Öcalan'a kızıyorlar. Kenan Evren'e 'askeri deha' dedi diye. Kızılmayacak gibi değil, kızanlar haklıdır. Ama bu 'deha olmayan' Kenan Evren'in bir savaşı kazandığı açık olmalıdır. Bazı hâlâ 'deha' olduğunu sananların da bir savaşı kaybettiği!..

Bu Kenan Evren, Gürbüz Çapan'dan Esenyurt Belediye Başkanı yapmıştır. Kenan Evren'in temsil ettiği sermaye güçlerine karşı savaşmak üzere kurulmuş Ana Gerilla Birliği'ni, -yaptığı başka değerli işlerle kendini elbette anacağımız- Taner Akçam dağıtmıştır. Sonra bu Taner Akçam, bu Gürbüz Çapan'ın koluna şu ya da bu vesileyle girmiş girmiş çıkmıştır. Gürbüz Çapan, haberden belli ki, Hayyam Garipoğlu'nun koluna giriyor. Hayyam da biliniyor, o çok kızdığımız resimlere girip girip çıkmıştır.

Kim hatırlar bilinmez ya, 'biz'im hatıramız yerinde olmalıdır, Sarp Kuray da TurkInvest patronunun koluna girmişti. Diğer ayrıntıları -daha fazla utanmamak ve utandırmamak için- geçiyorum; ama gençken kızdığım Hayri Kozanoğlu'nu anlıyorum. O zamanlar popüler sol yayın Express'te 'bir kapitalist komünist' diye, Lenin'i finanse ettiği rivayet edilen bir burjuvayı yazmıştı, kızmıştım. Sonra dersimi çalışıp rivayetin rivayet bile olmayacak kadar saçmalık olduğunu öğrendiğimde kızgınlığım artmıştı ama artık hak veriyorum. Meğer, 'biz'den söz ediyormuş. Meğer sermayeye teslim olan bu 'biz'i bu rivayetlerle terbiye etmeye çalışıyormuş.

E şimdi dürüstlük vakti, Kenan Evren, deha değil idiyse de hepinizi, pardon, yaşım yetmese bile kendimi de harcadım ya, hepimizi terbiye etti.

Gerçek terbiyeci

Muhakkak ki, Kenan Evren deha değildi. Sermaye dünya tarihsel hareketine Türkiye'de de devam ediyordu ve yenmesi gereken bir düşmanı vardı: 'Türkiye Devrimi'. 1979'da İran'ı Fransa'da beslediği Humeyni ile kontrolüne almıştı, sıra Türkiye'deydi. Türkiye devrimini de ezdi geçti.

Gerçek terbiyecinin sermaye olduğundan hiç şüphe etmedim ya; sanıyordum ki, 'biz'imkiler teslim olmadılar. Sadece yenildiler. 17 yaşında dinleyebilirdim ama dinlemedim, şimdi de çalıyorlar. 17 yaşında bana tuhaf geliyordu, şimdi onu da anlıyorum. 'Bizimkiler' o kadar fena yenilmişlerdi ki, öyle teslim olmuşlardı ki, müziği iyidir kötüdür, sadece ağlıyordu. Ölmeden önce yaptıklarını anlamaya çalışırken fark ettim; neye tutunacaktı? Sermaye 'biz'i öyle teslim almıştı ki, kendi dilinde direniş türküsü söyleyene selam gönderdi. Saygı duymak gerekir; "hep sonradan aklımıza gelir".

12 Eylül sonrasında direnenlerin mezarı -elbette, cezaevlerinde ölenleri unutmadık, unutmayız- ya dağlarda, ya da Fransa'dadır. Fransa'da Komünarların yanına gömülmüşlerdir. Yılmaz Güney oradadır; Ahmet Kaya oradadır. 'Bizimkiler' burada, parlamento önünde tören yaparak Behice Boran'ı uğurladılar. Deniz'imizi elimizden almaya başlamaları da aşağı yukarı aynı tarihtir.

Ben devletin çıplak şiddetiyle o sıralarda yüzleşmiştim. Dağıttığım bildiride "Kürt Halkı bir gerçektir, inkâr edilemez!" yazıyordu; 'bizimkiler'in bildirisiydi, papaz polis, "Yirmibeşbin kişi bile değilsiniz" dediydi, "Sen, okulunu bitir, kansere çare bulursun belki, insanlığa faydan olur!"

O okulu bitirmedim. Yirmibeşbin kişiydik ya yeterdi. Hâlâ da öyle düşünüyorum. İyi bir tesadüf saymak gerekir, o yirmibeşbinden biri, Çirkin Kral'ın bir konuşmasını vermişti; "Kazanacağız!" diyordu. O zamanlar, kimdir biliyordum ya hiç filmini görmemiştim ama söyleyişini sevmiştim: "Kazanacağız!" Hâlâ inanıyorum; beş kişi kalsak da kazanacağız!

Sadece bir kaza mı?

Size öyle gelebilir; sadece bir kaza sayabilirsiniz. Değildir. At izi ile it izinin ayrışacağı zamanın geldiğini göstermiştir. DİSK'in kırkıncı yıl kutlamasını Kanal Türk vermiştir. Yan yana oturanlara görüntü yönetmeni özel ilgi göstermiştir. Yanlarında olmayan bir Hayyam Garipoğlu'dur. Utançtır. Sahnedekiler umarım, bu yol ayrımında hâlâ 'biz'imle kalır. Olmaları istenir, değillerse de kayıp değildir. En çoğu, 12 Eylül'de kaybettiklerimizin yanında yerlerini alırlar.

Bu zamanda, Halkevciyim diye pankart asan, 30 Mart'ta Mahir Çayan'ı anan genç, önce bu Halkevlerinin genel yönetiminde kimler var diye soracaktır. Sorunca, ondan fazla CHP'li milletvekilini görecektir.

Bu zamanda, "Hrant Dink cenazesine katılanlar emperyalistlerin uşağıdır," diye saçmalayanlara uyup devrimci arkadaşlarını bıçaklayan genç, Nurullah Ankut'a "Büyük derleniş, devrimci arkadaşımı bıçaklamak mıdır?" diye soracaktır.

Bu zamanda, koca koca örgüt isimleri taşıyanlar, diğerlerine soracaktır: "Ne yapıyor 'bizimkiler'?"

Soranlar, hep birlikte, işçi sınıfına ve bağlaşıklarına soracaklardır; "Razı mıyız?"

Biz'imkilerin Susurluk'u

Artık ne saklanacak delik kalmıştır, ne de tren sallayacak zaman. Hasan Bülent Kahraman'dan Levent Köker'e, hatta Hasan Cemal'e, "Tehlikeyi görüyoruz," denmektedir. Tehlike faşizmdir; bizim dilde bu, sıkışan kapitalizm demektir. Cumhuriyet Gazetesi, sıkışan kapitalizme "Misyonum var" demiştir, gösterdiği tarih '1881'dir. Leyla Zana cevaben konuşmuştur; artık, 'biz'den değildir.

Her şey ortadadır.

Elbette sadece kaza değildir ve 'bizimkiler' kendi Susurluk'unu görmelidir. Bunda utanılacak hiçbir şey yoktur: İki sevdalı genç, öpüşmüştür. Bizim Susurluk'umuz bile, öyküsü yazılası, ağıdı yakılasıdır. Biz'im Susurluk'umuz, teslimiyetimizden çıkışımızı örgütlemek için, gerçeği birbirimize fısıldamak için acı bir fırsattır.

Ya sermayeye köleliğe devam edilecektir ya da 'bizimkiler', yeniden tarih sahnesine çıkacaktır.

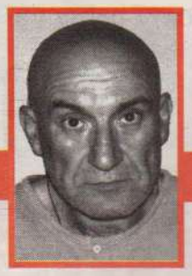
Geçersizleşen eleştiri

Tam da şimdi 'fazladan' söylemem gerekenler var. Elbet öznel ve ilginizi çekmeyebilir ama yapmalıyım. Bilen bilir; ben sanıyordum ki, 12 Eylül oldu, sol yenildi, sonra bazıları çıktı, fırsat bildiler, her yenilgi döneminde olduğu gibi, solu 'yenilenmek gerekir' diye -niyetleri iyi de olsa- sermaye hegemonyasına sokacak -kimilerinin sivil toplumculuk, kimlerinin sol liberalizm dediği- ideolojiyi yaydılar. Değilmiş, onlar, hiçbir şey yapmamış, hatta, bu anlamda, sandığımın aksine direnmişler. Meğer, yenilenler o kadar kötü, o kadar rezil, o kadar savunulamaz şekilde yenilmişler ki; onlar, bunlara, "Ayıptır ya hala solcu kalabiliriz, bunun için bizde yeni sözler var, bakın yeni reçete de burada" demekte imişler. Onlara yönelik eleştirilerimin bu kısmı geçersizmiş, söylemem gereken budur. Diğerleri ise saklıdır ve bu söylediğim, o eleştirileri elbet geçersiz kılmaz.

Geçersiz kılmaz, zira, 12 Eylül yenilgisinden sonra, dünyada yayılan ve kısaca siyasetin maddi ve tarihsel bir temelinin olmadığını, siyasal öznelerin ideolojiler (söylemler) içinde kurulduğunu, o halde meselenin işçi sınıfının siyasal hareketini oluşturmak değil, sol siyasal söylemin kuracağı toplumsal hareketler inşa etmek olduğunu söyleyen akımı Türkiye'de de epeyce taraftar sahibi yapan bu 'yenilikçi baylar'dı. Bu sevda kazası bir kez daha gösterdi ki, sömürüden, sınıf ilişkilerinden, kapitalizmden söz etmeyen bir alternatif mümkün değildir. Mümkün değildir, bunlardan söz etmezseniz, geleceği bunları aşacak şekilde tasavvur etmezseniz; başka deyişle, açık açık devrimci ve Marksist olmazsanız, işte çocuklarınız sevdalarını Ferrari'ye gömmeye mahkum olurlar.

Ben, 'yüz altmış kilometre ile giderken öpüşen sevdalılar'a saygımı belirtirken, bizim tarafta kalıp yaşayanlara da, evet ben hâlâ 'devrimci' ve hâlâ 'Marksist'im demekten, sermaye uşaklarının -oldukça cahilane şekilde- bize yakıştırdığı 'servet düşmanları' yaftasını üstlenmekten korkmamak gerektiğini, eskiden, yaşayan geçmişten gelerek hatırlatmayı görev sayıyorum: Çocuklarınıza Ferrari de gerçek eşitliği, özgürlüğü, mutluluğu ve sevdayı veremez! Sosyalizm trenimizde size de hâlâ yer vardır; elbette, ayakta kalmayı da göze alacaksanız.

Malum, biz, 'servet düşmanı'yız. Ve biliyorum ki, hâlâ, varız ve bu yol ayrımından kazanarak çıkacağız.

Efendilerimizin, seçkinlerimizin, silahlarla dolu bir masada bağlılık yemini edenlerin, faşist mafya babalarının, tetikçilerin şiddetle sevdiği 'yurtluklar' bizim sevebileceğimiz türden yerler değildir. Kapıdaki 'gardiyanların' hallerine bir bakın, onların 'vatan' dediği yerin daha çok bir hapishaneye, toplama kampına, kimi zaman da bir kumarhaneye veya oto galerisine, yani daha çok mafya jargonundaki 'mekân'a benzediğini görürsünüz...

HAKKI YÜKSELEN (BABA HAKKI)

Vatan... Mekan!..

Albayım, üzerinde bayrak, silah ve Kuran bulunan bir masanın başında topladığı bir grup insana yemin ettiriyor. Öyle böyle değil, mermi gibi bir yemin. "Kutsal Kuranımız, bayrağımız ve silahlarımız üzerine! Türk anadan, Türk babadan doğmuş, soyunda dönme olmayan Türk oğlu Türküm ben..." diye başlıyor, "Ölmekten ve öldürmekten..." diye devam ediyor...

Ekrandaki haberci bütün bunların ne anlama geldiğini soruyor. Ancak yağma yok, sorgu tersine dönüyor, tarihteki büyük siyasi ve milli davalarda olduğu gibi. 'Savunma saldırıyor!' Belli ki karşımızda, ekranda çapraz sorguya alınmış ve, "Söyle, bakalım, ne demek istediniz?" sorusu karşısında ecel terleri döken bir Kürt yok. Derin resmiyetin, derindeki düşüncelerini temsil ettiğini bilen Albayım, 'Vatan millet mevzubahisse soruları ben sorarım!' edasıyla haberciyi sorguluyor. Habercinin küçük bir hatası, dil sürçmesi, teşkilatın 13 bin 500 kişilik 'hainler listesi'ne girmesine yetecek. Bu nedenle alttan alarak bir şeyler sormaya çalışıyor yemin töreni üzerine. Yasalardan falan söz etmeye çalışıyor ama boşuna. Albayımı durdurmak mümkün değil, esip gürlüyor. Memleketin 'manzarayı umumi'sini kısaca hülasa ettikten sonra, kendini toparlamaya çalışan haberciye, soruları karşısında hayrete düştüğünü belli eden gururlu fakat biraz da kırgın bir ifadeyle asıl can alıcı soruyu soruyor: "Vatanı sevmek suç mu?"

Aslında Albayım soru bile sormuyor, eğer Türk oğlu Türksen, vereceğin cevap da belli. Yoksa en iyi ihtimalle 'dönme'sin. Haberci

ne desin, elbette beklenen cevabı veriyor: "Tabii ki değil, efendim!"

'Yahudi'nin dedikleri

Asıl mesele de burada. Albayımgiller, temsil ettikleri gücün onayından ve alacakları cevaptan öylesine eminler ki, teferruata ilişkin sorulara cevap vermeyi küçüklük sayıyorlar

Elbette hiçbir cevap Albayımı yolundan döndüremez ama biraz daha kızdırıp daha 'açık seçik' konuşmasını sağlayabilir; listedeki hainlerin cezalarını nasıl çekeceklerini anlatırken, öyle yasalara falan takılmadan, devletin, vatanın ve milletin menfaatleri neyi gerektiriyorsa, Allah ne verdiyse!..

Albayıma karşı çıkanların çoğu, asıl tehlikenin onun sözlerinden ve eylemlerinden kaynaklandığını düşünüyor. Oysa asıl tehlike verilen cevapta. Çünkü bu cevap, Albayım gibilerinin özgüvenlerini perçinliyor.

Peki Albayımın sorusunun başka bir cevabı olabilir mi? Elbette olabilir.

Mesela, Türk ırkçılığının ağababalarından Nihal Atsız'ın 'Vicdanını Yahudi Marx'a satmış olan vatansız serseriler' olarak tanımladığı komünistlerden biri kalkıp o Yahudi'nin, Albayımın o dönemdeki yokluğundan istifade ederek, Engels ile birlikte söylediği şu sözü tekrarlayabilir: "İşçilerin vatanı yoktur!.."

Nasıl yani?

Şöyle:

"Komünistler ayrıca vatanı ve milliyeti ortadan kaldırmakla suçlanmışlardır. İşçilerin kendi vatanı yoktur ki. Kendilerinde olmayan bir şey ellerinden alınamaz. Her ülkenin proletaryası, her şeyden önce, politik iktidarı ele geçirmek, kendisini ulusun yönetici sınıfı durumuna yükseltmek, kendisi bizzat ulus olmak zorunda olduğuna göre, proletarya esasen millidir; ama sözcüğün burjuva anlamında değil." Zaten burjuva anlamında olsaydı, Manifesto, "Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır. Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" diye sona ermezdi.

Faşizmin dini: Vatan

İçine doğduğumuz Türklük, Müslümanlık gibi haller siyasi ve ideolojik kimlikler haline geldiğinde, vatan ve millet de 'kutsal emanetler'e dönüşüyor, haliyle. Oysa 'vatan' da, 'millet' de bize Batı'dan geldi. 'Gâvur işi' demeyelim, bize yakışmaz, ama tam burjuva işi kavramlar. Burjuvazinin bütün işleri gibi son derece dünyevi. Ziya Gökalp, Fransız sosyolog Tarde'ın 'milliyet fikrinin

301'lik Ali Bey

Kulaklarıma inanamadım. Demek ki Ali Bey o kadar sinirlenmiş. Onca yıldır içinde sakladıklarını dışa vuruyor. Konu Evren'in son açıklamaları. Kürtler ve eyalet meselesi üzerine. Aslında sadece Ali Bey değil, birkaç istisnayla hemen herkes yüklendi mütekait diktatöre. Ama Ali Bey bir başka yüklendi. Dedi ki: "Evren işbaşına geldiği zaman önüne ne konulduysa, ABD ne istediyse onu yaptı. Bugün de ABD ne istiyorsa onu söylüyor, onu savunuyor."

CHP Grup Başkan vekili Ali Topuz'dan söz ediyorum. Paşa'nın onca yaptığına değil de doksanına geldiğinde ettiği sözlere takılmak biraz tuhaf; demek ki durum epeyce vahim. Ancak solculuğun gereği olarak (!) 301'i canla başla savunanların, üstelik de 'gözbebeğimiz' silahlı kuvvetlerimize toz kondurmayanların ağızlarından çıkanı kulaklarının duyması gerekmiyor mu? Ne demek, "ABD ne istediyse yaptı?" Yani bugün hâlâ geçerli o koskoca anayasa, bütün o çalışma yasaları, sendikalar yasası, akla gelen veya gelmeyen yasalar, YÖK'ler, sıkıyönetimler, kitlesel tutuklamalar, işkenceler, mahkûmiyetler, idamlar, sürgünler, milliyetçi nutuklar, Kürtlere yapılanlar, Diyarbakır ve Mamak cezaevleri vb. hep ABD'nin istekleri miydi. (Yani, bizim büyük sermayenin hiç mi suçu yoktu?)

Ali Bey, siz sözlerinizin nereye kadar gittiğinin farkında mısınız? ABD maşası olmakla suçladığınız Paşa'nın, iktidarı öyle tesadüfen ele geçiren bir maceraperest veya diktatör olduktan sonra kendini generalliğe terfi ettiren İdi Amin türü bir çavuş olmadığını bilmiyor musunuz? Ne çabuk unuttunuz, 12 Eylül askeri darbesinin 'emir-komuta zinciri içinde ve emirle' yapılan ve silahlı kuvvetlerin tam kadro yer aldığı bir harekât olduğunu. Üstelik siz, Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya darbeden çok kısa bir süre önce ABD'ye gittiğinde hemen herkesin, "Eh, demek ki darbe yakın," dediğini de unutmuşsunuz, darbe haberinin ABD Dışişleri Türkiye Masası'na, "Sizin oğlanlar yaptı" şeklinde verildiğini de...

Yani Ali Bey, çok iyi bildiğiniz gibi bu işler tek başına Paşa'nın sorumluluğunda değildi. İşin içinde başta silahlı kuvvetler olmak üzere, neredeyse bütün kurumlarıyla devlet ve sermaye vardı. (TÜSİAD'ları, MESS'leri hatırlayın.) Ve siz kalkmış bütün suçu Paşa'nın üzerine yıkıp "ABD ne istediyse yaptı," diyorsunuz.

Şimdi kalkıp birileri, "Bütün yapılanlar, kişisel değil, kurumsaldı," dese ve hakkınızda suç duyurusunda bulunsa ne yapacaksınız? Unutmayın Ali Bey, 301 hepimiz için!..

gazeteden doğduğu' görüşünü tekrarlar. (Beynelmileliyet de kitaptan.) Yani biraz da medyanın eseri! (Şimdi olduğu gibi!) Tabii boşlukta doğmamış bu 'kökü dışarıda' kavramlar. Kendi tarihleri var. Burjuvazi, farklı çıkarları, yasaları, gümrükleri, hükümetleri olan, bağımsız bölgeleri, siyasi iktidarı merkezileştirerek tek bir hükümet, hukuk sistemi etrafında tek bir ulus olarak birleştirmiş, bu birleşik pazara da 'vatan' adını vermiş; tabii bütün kutsallığı ile! (Ortam bir pazaryeri olunca herkesin birbirini 'vatanı satmakla' suçlaması da normal!)

Burjuvazinin devrimci döneminde kitleleri özgürleştirici, üretici güçleri ve kültürü geliştirici bir rol oynayan vatan-millet fikriyatı (buna ulus-devlet de dahil) burjuvazinin gericileşmesine paralel bir çizgi izleyerek gericileşmiş ve mesela faşizm ve diğer baskı rejimlerinde (ve kimi 'normal' dönemlerde de) 'vatan-millet tapınması'na dönüşmüştür.

İtalyan faşist yazar Gorgolini, 'faşizmin dininin vatan' olduğunu söylüyor. Gentizon ise, "İtalya'da yeni bir din doğdu (...) Tanrısı vatandır" diyor. Yani aslında burjuva egemenliğinin son derece dünyevi kavramları, onun gericileşmesiyle mistik bir hâl alıyor. O yüzden de Mussolini, "Bizim mitosumuz millettir, milletin yüceliğidir" vecizesini yumurtluyor.

Sermayenin deli gömleği

Siz burjuvazinin bu derece vatan-millet düşkünü olduğuna bakmayın. Aslında vatanın sınırları sermayenin yarattığı sistemin 'deli gömleğidir'; hep üzerinden çıkarmak, onları aşmak ister. Gözü dışarıdadır. Malûm, sermaye öyle durduğu yerde duran cinsinden bir şey değil; mecburen 'âlemlere akacak', yoksa kurdeşen olur; yani öyle hiperaktif! Başka türlü de 'sermaye' olamaz. Zaten üretici güçler de beynelmilel, pazarlar da; böyle olunca, ulusal sınırlarla çelişmeye başlar. Bu çelişki de kolayına aşılmaz. 'Deli gömleği' dediğimiz bu işte. Adamlar (ve de kadınlar!) yayılmak isteyip de yayılamadıklarında dellenip dünya savaşları falan çıkarırlar.

Barışçıl teşebbüsler de bir yerinden 'zırt' eder, AB örneğinde olduğu gibi. Ekonomik olarak becerir gibi olduklarında da siyasi olarak beceremezler. Bu defa daha büyük sınırlara sıkışırlar. 'Küreselleşse' de meselelerine çözüm bulamaz sistem; çünkü açgözlü, dar kafalı, ufuksuzdur. Aklını kârla bozmuştur. Halbuki potansiyeli de vardır ama o kadar. 'Sınırları aştığını' söylediği noktada da ancak emperyalizm biçimini alır. O zaman da insanın 'Aman istemez, otur oturduğun yerde' diyesi gelir.

Sermayenin dini imanı olmadığı gibi, vatanı ve milliyeti de yoktur. Ancak yine de siyasi olarak 'egemen' olacağı bir toprağa, bir 'vatan'a ihtiyaç duyar, 'kayıtsız şartsız' güç ve sömürü imkânları bakımından... "Egemenlik kayıtsız şartsız ulusundur!" dedikleri de budur. Yani ulus, bu durumda burjuvazinin kendisidir! Bir de kendisine 'ulus' olduğu söylenen ve zapturapt altında tutulması gereken bir ahali vardır; etinden sütünden, kılından yününden istifade edilen, gerektiğinde sınıf kardeşleriyle dövüştürülen... Dolayısıyla muhkem bir dam altı ve yeterince kalın duvarlar lâzımdır. Ayrıca sermaye kıskançtır, bu nedenle kendisi orada burada ahbap çavuşlarıyla fink atsa da, evin namusu konusunda hassastır; 'vatan' ne de olsa 'çocuklarının anası.' Bir de 'bütün ülkelerin işçilerinin' kendisine karşı birleşmesinden korkar, haklı olarak. (Bir tarihte Manifesto'nun bitiş cümlesi üzerine, bir savcı sorguladığı devrimciye söylemişti: 'Yaa, birleşsinler de bizi kessinler değil mi?!) O yüzden de hem evin hem de bilincin kapılarını daima kilitli tutmak gerekir. Tabii, her zaman bir anahtar da emperyalizmde vardır, girip çıkması için. Bu durumda 'ulus', bir nevi 'emek-sermaye dayanışması(!)' anlamına gelir. Tabii bu dayanışma bildiğimiz türden bir dayanışma değil; daha çok, işin içinde kasabın da olduğu, çoban-sürü dayanışması veya celladın da yer aldığı gardiyan-mahkûm dayanışması gibidir. Yani 'bağlılık ve sevgi'nin, kısmen 'Stockholm sendromu'na dayandığı bir ilişki. (Rehinenin veya mahkûmun, rehin alana veya gardiyana aşık olma hali!) Bu durumda 'vatan' bir hapishaneye (veya tımarhaneye) dönüşürken Albayımgiller de gardiyanlığa soyunur tabiatıyla.

'Vatanın kutsallığı' ve 'vatan hainliği' üzerine kaynatılan kazanlara bakmayın. Bunlar rejim ve hegemonya kavgalarıdır. Yani iktidarla, siyasi temsille, maddi çıkarlarla, rant kaynaklarının denetimiyle, hatta daha öteye üretim tarzıyla, mülkiyet ilişkileriyle, kısacası dünya nimetleriyle ilgili şeyler. Zaten 'vatan haini' sıfatının esas kaynağı devlet ve rejim karşıtlığıdır. Çağımızda milliyetçilik de devlet dolayımlı bir 'vatan millet sevgisi'ne dayanır. Bunun ülkeye ve halka duyulan doğal sevgiyle ilgisi yoktur.

Evet suç!

Bütün bu nedenlerle Albayımın sorusuna 'ters' bir cevap vermekten sakınmamak gerekiyor. Çünkü efendilerimizin, seçkinlerimizin, silahlarla dolu bir masada bağlılık yemini edenlerin, faşist mafya babalarının, tetikçilerin şiddetle sevdiği 'yurtluklar' bizim sevebileceğimiz türden yerler değildir. Kapı önündeki 'gardiyanların' hallerine, kılık kıyafetlerine bir bakın, onların 'vatan' dediği yerin daha çok bir hapishaneye, bir toplama kampına, kimi zaman da bir kumarhaneye veya oto galerisine, yani daha çok mafya jargonundaki 'mekân'a benzediğini görürsünüz. Bir yerin nasıl bir yer olduğu, biraz da nasıl 'korunduğuna' bağlıdır. Orası, Nazım'ın 'çınarlarında kolan vurduğu', 'şarkıları ve tütünüyle' iç sıkıntısını giderdiği, hasretinden Şile bezi gömleğine ağıt yaktığı 'memleket'ine hiç benzemez. Orası, çekilen bin bir cefaya rağmen sevdiğimiz, her şeye rağmen yaşamakta direndiğimiz topraklar da değildir.

Orası ancak zebanilerle korunabilen bir yeryüzü cehennemidir.

Evet Albayım, 'vatan'ı sevmek suçtur!

Katil uşak mı?..

Bu defa kendilerini aştılar, özellikle yaratıcılık konusunda... Pişkinlik tavan yaptı!

Cemaati Mübadele'de Yunanistan'a sürülmüş olan Türk Ortodoks Kilisesi (Türk hiç Hıristiyan olur mu?) Basın Sözcüsü (Patriği de yok!) bir hanım, Sevgi Erenerol, Hrant Dink cinayetini yabancı güçlerin işlediğini öne sürüp Türk milletinin topyekûn katil durumuna düşürülmek istendiğini; kullanıldığını anlayan Dink'in, bu konuda uyarılarda bulunmaya başlaması üzerine birilerini (özellikle Kürtleri) rahatsız ettiğini ve bu yüzden öldürüldüğünü öne sürüyor.

Sözcü buradan hareketle, suikasttan yarım saat sonra bir güruhun ortaya çıktığını, bir yığın insanın olay yerine geldiğini, bunun da olayın bir tertip olduğunu gösterdiğini iddia ediyor. Sözcüye göre bir çocuğun kullanıldığı tezgâhın asıl nedeni Türkiye-Ermenistan diyalogunu sağlamak. Vallahi şeytanın aklına gelmez. Bizim hanımefendiye tavsiyemiz, bu kadar karmaşık dünya işleriyle uğraşacağına, ahret işleriyle uğraşıp cemaatini büyütmesi. Malûm, çoğunluk hâlâ Bartelomeos'tan yana.

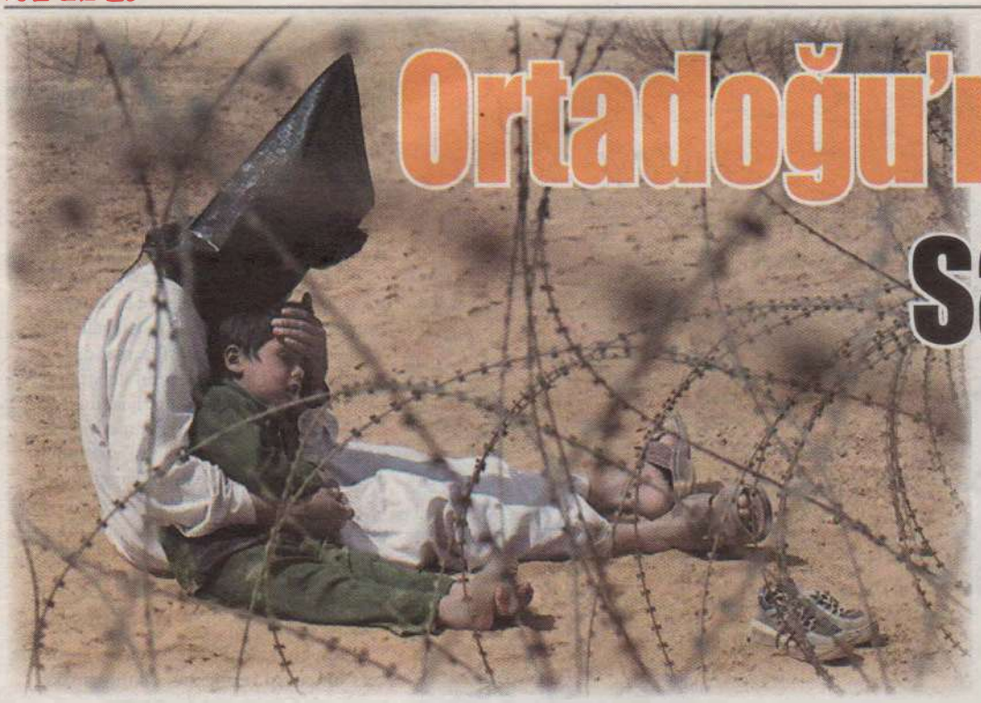
Tabii bir de kilise cemaatinin Atatürk tarafından neden gönderildiğini, kendilerinin neden cemaatleriyle birlikte gitmeyip burada kaldıklarını bir açıklasa da cumhuriyet tarihimiz konusunda biraz aydınlansak.

Bir de Trabzon meselesi var. Sahadakilerin bir kısmı tamamen 'beyaz berelilerin' oturduğu tribünlere oynuyor. Bir kısmı da bahane peşinde. Efendim, bir iddiaya göre, İsrail ve Yunanistan, Trabzon çevresinde yoğun bir faaliyet sürdürüyormuş. Ajanlar, işsiz güçsüz gençleri İsrail ve Yunanistan'a götürüp orada eğitiyorlarmış.

Dikkatinizi çekerim, bu olaylar insanların kahir bir ekseriyetinin 'vatan, millet, bayrak ve Trabzonspor' gibi konularda ileri derecede milli hassasiyetlere sahip olduğu bir bölgede geçiyor ve herkesin bundan haberi var. TAYAD'lılara göz açtırmayanların, bölgede cirit atan casuslara ses etmemesi tuhaf değil mi?

Kilise sözcüsü hanımla, Trabzon'daki durumun suçlusu olarak dış güçleri gösterenlerin söyledikleri arasında ortak bir nokta var: Dış güçler tarafından kullanılan gençler. Üstelik bu gençlerin hepsi Allahına kadar milliyetçi. Türkiye'ye zarar vermek isteyenlerin Türk milliyetçilerini kullanmaları ne kadar enteresan değil mi? Milliyetçileri kandırmak bu kadar mı kolay? Bilmiyorum... Ama olabilir de; çünkü bir zamanlar ABD ve NATO stratejileri doğrultusunda Gladio faaliyetlerinde de milliyetçiler yer almışlardı!..

Ortadoğu'nun kalbine saplı hançer

Irak'ın emperyalist işgal altında geçirdiği dört yılda 700 bin Iraklı yaşamını kaybetti. Milyonlar yerinden yurdundan oldu. Hergün ekranlara yansıyan bombalı, patlamalı haberlerin tozu-dumanı arasında belirsizleşen bu trajediyi, Irak direnişini ve bizim üzerimize düşen insanlık vazifesini bir kez daha özetlemek gerekiyor...

ALİ DEHRİ

ABD-Britanya emperyalistlerinin Irak'ı işgalinden bu yana dört yıl geçti. Dört yıl sonunda ortaya çıkan tablo, işgal öncesine kıyasla çok daha vahim, ABD-Britanya emperyalistleri adına yüz kızartıcı nitelikte. İşgalcilerin, yaklaşık 3 bin 500 can kaybına karşılık, sayıları 700 bine yaklaşan Iraklı hayatını yitirdi. Yaralananların ve sakat kalanların sayısı milyonları buluyor. İşkence ve hapishanelerdeki kötü muamele sıradan hale geldi. 2006 sonunda, 2 milyon Iraklı Irak dışına göç ederken, Irak içinde göç etmek zorunda kalan, bir başka deyişle yerinden yurdundan edilen insan sayısı, 1 milyon 700 bin. Ekonomik, toplumsal ve kültürel alanlarda, tam anlamıyla yıkım yaşanıyor. Irak'ın en büyük zenginliğini oluşturan petrol ve doğalgaz, tam bir emperyalist gangsterlikle talan ediliyor. Üretken faaliyetler bütün alanlarda (sanayi, tarım, madencilik) son derece zayıflamış, ticaret gerilemiş, başta sağlık ve eğitim olmak üzere en önemli hizmet dalları çökmüş, bütün bunlara bağlı olarak, işsizlik büyük oranda artmış durumda. Kimsenin can güvenliği yok. Irak Kürdistanı'nın bir bölümü dışında, ülkeye egemen olan, tam bir yıkım ve sefalet. Tahribatın, kültür, bilim, sanat ve spor gibi alanları da kapsadığını söylemeye gerek yok…

Yaklaşık 27 milyonluk Irak nüfusunun 6 milyonunu barındıran Bağdat'ta, insanlar pazardan alışveriş yaparken veya ibadet için camilere giderken dahi canından olma korkusunu yaşıyor. Şehre günde bir kaç saat elektrik verilebiliyor, temiz su ihtiyacı karşılanamıyor. İnsanlar beslenme sorunlarının çözümü için, bahçelerindeki hurma ağaçlarının meyvelerinden medet umacak ölçüde çaresiz. İşgalcilere direnişte hayatını yitirenlerin yanı sıra iç savaşa dönüşen mezhep çatışmalarında, her gün onlarca insan can veriyor. Kısacası, dört yıllık işgalin ülkeye getirdikleri, sefalet,ölüm,yıkım ve iç savaş...

Irak, 1963'ten 2003 işgaline kadar, büyük ölçüde Sünni Araplar'a dayanan Arap milliyetçisi Baas rejiminin tek partili diktatörlüğüyle yönetildi. Bu dönemde, Şiilere ve Kürtlere karşı kitlesel katliamlar gerçekleştirildi. Irak, 1979 sonrasında, Saddam Hüseyin'in diktatör yönetimi altında İran'la 10 yılı bulan ve milyonlarla ifade edilen insanın ölümüne yol açan bir savaş yaşadı. Bu savaşta, başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistler, Saddam'ın en önemli destekçisi oldu. Saddam rejiminin, ABD'nin yeşil ışık yakarak cesaretlendirdiği1991 Kuveyt işgali sonrasında, ABD önderliğinde Irak'a karşı girişilen savaşta, Irak ordusu yenilgiye uğratıldı ve Saddam rejimi, 36. paralelin kuzeyindeki Irak topraklarında egemenliğini yitirdi. Irak'ın Orta ve Güney bölgelerinde hakimiyetini sürdüren Saddam rejimi, emperyalist devletlerin ambargosuna maruz kalarak aralarındaki mesafenin açılmasıyla yüz yüze gelirken, hakimiyet alanındaki halkın, özellikle de Şiilerin üzerindeki baskısını sürdürerek, 2003 işgaline kadar varlığını korudu. İşgal öncesinde -1991 sonrası 36. paralelin kuzeyi hariç- Irak, Sünni Araplara dayanan 40 yıllık Baas rejiminin güçlü merkezi diktatörlüğü altında varlığını sürdürdü.

İşgalle birlikte, Saddam rejiminin çöküşü, devletin en önemli kurumlarından ordu, polis ve istihbarat örgütünün dağılması, devlet bürokrasisinin büyük ölçüde tasfiyesi sonucunu doğurdu. Bu koşullarda, bir yandan emperyalist işgale karşı ulusal direniş gelişirken, diğer yandan iç siyasal mücadele, sınıfsal olması gereken doğal ana ekseninden kaydı; -son çözümlemede sınıfsal mücadelenin kendine özgü farklı biçimleri niteliğinde olan- etnik ve dinsel çelişkiler zemininde gelişmeye başladı. İşgalin dördüncü yılında, Irak gündeminde, işgalci emperyalizme karşı ulusal savaş yanında, mezhep çatışması niteliğinde bir iç savaş yaşandı.

Nüfusun dağılımı

Irak nüfusunun, etnik ve dinsel bileşimi yönünden kesin rakamlar mevcut değil. Konuyla ilgili taraflar, nüfus bileşiminden söz ederken taraf oldukları kesiminin sayısını abartıyor. Türkiye'de Türkmenlerin oranını yüzde 14'e, sayılarını ise 4 milyona kadar yükseltenler var. Gerçeğe yakın kabul edilebilecek oranlar şöyle: Şii Araplar yüzde 55, Sünni Araplar yüzde 20, Sünni Kürtler yüzde 17, Şii ve Yezidi Kürtler yüzde 1-2, Şii Türkmenler yüzde 3, Sünni Türkmenler yüzde 2-2,5 , Süryaniler, Keldaniler ve diğer Hıristiyanlar yüzde 1,5-2 .

Irak nüfusunu oluşturan bileşenlerden Kürtlerin ulusal zemindeki mücadeleleri, Şii Kürtler ve kısmen İslamcı Sünni Kürtler dışında kalan Kürtlerin ezici çoğunluğunu kapsıyor. Şiilik ise, içindeki siyasal farklılıklara rağmen, Arap, Türkmen ve Kürt kökenli mensuplarını birleştiren kimliği oluşturuyor. Sünni Araplar, bu kimlik etrafında buluşmalarına rağmen, önemli siyasal farklılıklara sahipler. Türkmenlerin çoğunluğunu oluşturan Şiiler, Şii partilerini desteklerken, Sünni Türkmenler, Irak Türkmen Cephesi (ITC), Kürt partileri ve diğer partiler arasında bölünmüş durumda. (ITC'nin Irak seçimlerinde alabildiği 93 bin oyun açıklaması buradadır.) Bu tablonun gösterdiği gerçek, Irak'ta dinsel aidiyetin görece daha önemli bir ortak kimlik oluşturduğudur.

Direnişçiler kimler?

ABD'nin Irak'ta giderek yalnızlaştığı ve ülkeden, çıkarlarını korumasını sağlayacak uygun bir çıkış yolu bularak çekilmenin hesaplarını yaptığı, gözle görülür hal aldı. Başlangıçta Irak'ı işgal eden 'Gönüllüler Koalisyonu' 39 ülkenin -bir çoğu sembolik de olsa- asker desteğiyle oluşmuştu. Bugün, 'Koalisyon' 21 ülkeden oluşuyor. Yaz aylarında, Britanya asker sayısını 5 bine indireceğini, Danimarka ve Litvanya çekileceğini, Polonya yıl içinde çekileceğini, Güney Kore ise 2 bin 300 olan askerlerinin üçte birini çekeceğini açıkladı. Irak'ın işgaline 40 bin askerle katılan Britanya'nın asker mevcudunu 5 bine indirme kararı alması, ABD'nin içine düştüğü tecrit halini yeterince ortaya koyuyor.

ABD'nin Irak'ta bu duruma düşmesinin, dünyada ve ABD'de Irak işgaline karşı gelişen tepki ve mücadeleyle ilişkili olduğu tespit edilebilir. Ancak, bu duruma yol açan, dünya ölçüsündeki tepki ve mücadeleyi besleyen ana etkenin, Irak'taki direniş olduğu tartışmasızdır. 2003 Mayıs'ında, Irak'ta kesin zaferini ilan eden Bush'u, dört yıla varmadan çekilmenin uygun yolunu aramaya yönelten Irak direnişi belirleyici önemdedir.

Irak direnişine yakından baktığımızda, esas olarak 5-5,5 milyonluk Sünni Arap nüfusuna dayandığını ve ülkenin Sünni Arapların çoğunluğunu oluşturduğu orta kesiminde yoğunlaştığını görebiliriz. Direnişe askeri yönden katılanların sayısını tespit etmek mümkün olmamakla birlikte, 200 bini aşan sayılar veriliyor. Direniş içinde, başlıca üç farklı güç saptanıyor: Baas Partisi'ne bağlı direniş, İslamcı Irak güçlerinin direnişi, El-Kaide ile ilişkili direniş.

El-Kaide'nin önemli kadroları, büyük ölçüde Irak dışından gelmiş durumda ve tüm direnişin yaklaşık yüzde 5'i oranında bir militan güce sahip. Irak'ta İslami şeriata dayanan bir devlet kurmayı hedefleyen İslamcı direniş güçleri, ikinci önemli güç durumunda. İslamcılar ve özellikle El-Kaide, kitlesel ölümlere yol açan intihar komandosu eylemleri ve kılıçla kafa kesme

görüntüleriyle hatırlanan siyasi nitelikli rehin alma eylemlerinin düzenleyicisi. (Maddi çıkar temini amacıyla oluşturulan çeteler de, fidye temini amacıyla rehin alma ve silahlı gasp olaylarının içinde.)

Direnişin en önemli kolu, Baasçılar. İşgal öncesinde, üye ve yandaşlarının sayısının 6 milyona, direnişe fiilen katılanların sayısının 200 bine, direnişe lojistik destek sağlayıp siyasal alanda çalışanların sayısının 300 bine vardığı, Baas yöneticileri tarafından iddia ediliyor.Bu sayılarda bir parça abartma olduğunu düşünsek bile, Baasçıların direnişin ana damarını ve en örgütlü gücünü oluşturduğu gerçeğini teslim etmeliyiz.

Baas Partisi, laik kimliğiyle diğer direnişçi güçlerden ayrılıyor. Tek partiye dayanan iktidar tekeli düşüncesini terk etmiş ve geniş bir Milli Cephe oluşturarak iktidara gelmeyi hedefliyor.

Baas, direnişi örgütleyen askeri ve askeri alan dışında örgütlenen siyasi kanatlardan oluşuyor; ve tüm kanatları Irak içinde yer alıyor. Direnişi, eski Devlet Başkan Yardımcısı İbrahim İzzet el Duri'nin yönettiği belirtiliyor. İşgal sonrası bölünen Baas'ın Muhammed Yunus el Ahmed önderliğindeki bir kanadı da Suriye'de yer alıyor. El Duri, Irak içindeki gücü ve etkisi zayıf olan bu kanadı, 'Partiyi asla temsil etmeyen, meşruiyeti olmayan fırsatçılar ve tasfiyeciler' olarak niteliyor.

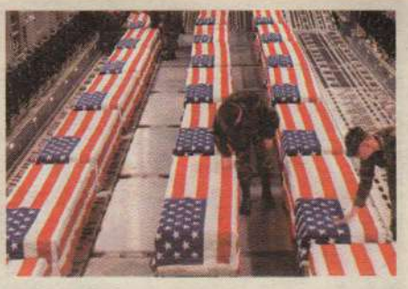
Irak direnişçileri içinde, mezhep farklılığını öne çıkararak Şiilere karşı eylemlere girişenler de El-Kaide ve İslamcı direnişçilerin bir kısmıdır. Bu yönüyle, Suudi Arabistan tarafından destek ve yardım görüyorlar. Baasçılar ise, Irak ordusunun dağılması aşamasında, ağır silahlar dışında, silah, cephane vb.'ne sahip oldu. Ordunun, eğitimli ve deneyimli subaylarının bir bölümü, direniş örgütünün bünyesinde yer alıyor.

Irak Direnişi, esas itibarıyla şehirlerde ve şehirleri birbirine bağlayan ulaşım hatları çevresinde gerçekleşiyor. Irak direnişinin gerçekleştiği coğrafi koşullar, ABD ordusunun üstün teknolojik gücü ve hava hakimiyeti nedeniyle, kırlık alanlarda üs bölgeleri oluşturup, mevcut gerilla savaşından hareketli savaşa, giderek cephe savaşına doğru bir askeri çizgi izlemeyi, güçler dengesi değişmediği sürece mümkün kılmıyor. Gerilla eylemleri ve kitlesel direnişler yoluyla ABD ordusunu çekilmeye zorlamak, bu şekilde güçler dengesini değiştirerek uygun koşullar oluştuğunda siyasi kontrolü ülkenin geniş alanlarına yaymaya hazırlanma çizgisi egemen görünüyor. İleriki günlerde ortaya çıkabilecek siyasal uzlaşmalar, sürecin farklı gelişmesi sonucunu doğurabilecektir.

Irak'ta, Sünni Araplar dışında, işgale karşı çıkan ve kesintili de olsa direnişe kendi bulundukları yerden hareketle kısmen katılan güçler de mevcut. Şii Araplar arasında Mukteda el Sadr'ın liderliğindeki milis gücü Mehdi Ordusu, bu güçlerin en önemlisi. Ancak, direnişin bütünü içinde Şii Arap güçlerin yeri zayıf ve bu güçler, mezhep çatışmasının da daha çok saldırıya uğrayan tarafı durumunda. Her durumda, işgale karşı direnişin yükünü Sünni Arapların taşıdığı tartışmasız.

ABD'nin askeri ve siyasi iflası: Olasılıklar

ABD'nin Irak politikasının iflası, açıkça ortada. Durumun farkında olan Bush yönetimi, iki ana politik seçenekle karşı karşıya. Bu seçeneklerden ilki, ABD Kongresi'nin Cumhuriyetçi ve Demokrat Partili üyelerinden oluşan Irak Çalışma Grubu'nun, dokuz ay süren çalışma sonrası 6 Aralık 2006'da yayınlanan ve Hamilton-Baker raporu olarak bilinen raporu doğrultusundaki siyasal çizgidir. ABD Kongresi'nde çoğunluğu ele geçiren Demokratların politikasına da ana hatlarıyla uygunluk gösteren Rapor, ABD'nin çatışmalara girmeyip, eğittiği Irak Güvenlik Kuvvetleri'ne destek sağlayarak güvenlik alanına doğrudan girmemesini; Irak'ta birlik ve toprak bütünlüğünün sağlanması ve petrol gelirlerinin adil paylaşımı temelinde çeşitli gruplar arasında uzlaşma sağlanmasını; İran ve Suriye dahil olmak üzere Irak'ın komşuları, önemli Bölge ülkeleri, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin beş daimi üyesi ve AB'yi içine alan ülkelerle yakın işbirliği yapılarak, Irak Uluslararası Destek Grubu oluşturulmasını ve sadece ani müdahale kuvveti bırakarak, tüm ABD güçlerinin 2008'in ilk çeyreğinde

çekilmesini öngörüyordu.

Başlangıçta, bu raporu dikkate almayarak, Rapor'un yayınlanmasından 10 gün sonra Irak'ta yeni bir saldırı stratejisi açıklayan Bush yönetimi, aradan yaklaşık 2,5 ay geçtikten sonra, mevcut saldırı politikasını terk etmeksizin, uzlaşma politikasına da kapı araladı; diğer Bölge devletleriyle birlikte İran ve Suriye'nin de katıldığı, mart başındaki Bağdat toplantısıyla bu seçeneği dikkate aldığının işaretini verdi. Nisanda, BM Güvenlik Konseyi'nin beş daimi üyesi ve G-8 ülkelerinin katılımıyla genişletilmesi öngörülen yeni toplantı, Irak'ta çıkış arayan ABD'nin uzlaşma seçeneğini elde tutmak isteğinin bir göstergesi. Ancak, Bush yönetiminin, Irak'taki özellikle petrol ve doğalgaz kaynaklarıyla ilgili ekonomik ve bölgenin bütününe yönelik askeri menfaatlerini olabildiği ölçüde güvence altına almadan, alelacele çekilmesi beklenmemelidir.Bu nedenle de, uzlaşma politikasının öne çıkması halinde bile, Rapor'da 2008'in ilk çeyreği olarak belirtilen 'çekilme' adımının tarihine pek güvenilmemelidir.

Bush yönetiminin ikinci seçeneği, Irak'taki mezhep çatışmasını yaygınlaştıracak ve Ortadoğu'da topyekun bir savaşın fitilini ateşleyebilecek, saldırının yaygınlaştırılması çizgisidir. ABD, Irak'ta savaşı sürdürürken, İran'a yönelik geniş çaplı bir hava saldırısı harekatı başlatabilir ve böyle bir ihtimal, bölgedeki bütün önemli güçleri içine çekecek bir savaş ortamı doğurabilir. Bütün dünya güçlerini taraf olmaya zorlayacak böyle bir adımın atılması kolay olmamakla birlikte, ihtimal dışı da değildir. ABD'nin bu seçeneğinin sonuçlarını öngörebilmek için bölgenin durumuna daha yakından bakmak gereklidir.

Irak, bütün Ortadoğu'nun aynasıdır

Ortadoğu'da etnik ve dini bölünmeler, yer aldıkları ülkelerde iç sorunlara zemin oluşturuyor. Yahudi İsrail devletiyle Müslümanlar, Lübnan'da Maruni Hıristiyanlarla Şii Müslümanlar ve bölgenin bir çok ülkesinde Şiilerle Sünniler arasında gerginlikler, hatta yer yer çatışmalar yaşanıyor. Türkiye, Irak, İran ve Suriye'de Kürtler, bu ülkelerle sorunlu bir ilişki içinde. Kürt sorunu dışında, bölge ülkelerini Sünni-Şii farklılığına dayalı sorunlar belirliyor.

İran'da yönetim Şiilerin elinde ve Şiiler nüfusun çoğunluğunu oluşturuyor. Irak'ta nüfusun yüzde 60'ını, Bahreyn'de yüzde 70'ini meydana getiren Şiiler çoğunlukta. Suudi Arabistan'da Körfez'e yakın petrol bölgelerinde yaşayan Şiiler nüfusun yüzde 6'sını, Kuveyt'te yüzde 30'unu, Lübnan'da yüzde 40'ını oluşturuyor. Suriye'de yönetimi elinde tutan Arap Alevileri (Nusayriler) nüfusun yüzde 11'ini oluştururken, Birleşik Arap Emirlikleri'nde de Şii azınlık mevcut.Yemen'de Şiiliğin Zeydiye koluna mensup Araplar, -Sünniliği seçtiklerini ilan etmelerine rağmen- büyük bir azınlık durumunda. İran'a yönelik bir ABD saldırısı karşısında, bir bölümü İran ve Suriye'yle yakın ilişki içindeki Şiilerin büyük bölümüyle hareketsiz kalması beklenemez. Kuşkusuz, Şiilerin bölgedeki lider ülkesi İran'dır. İran'ın taraf olacağı bir savaşta, bir Şii ekseninin oluşması kaçınılmazdır.

Ortadoğu'da bir başka önemli güç, Suudi Arabistan'ın öncülüğünde, Ürdün ve Mısır'ın desteğiyle oluşturulmaya çalışılan Sünni eksenidir. Suudi Arabistan, Şiilere karşı kışkırttığı Irak'taki Sünnilere destek

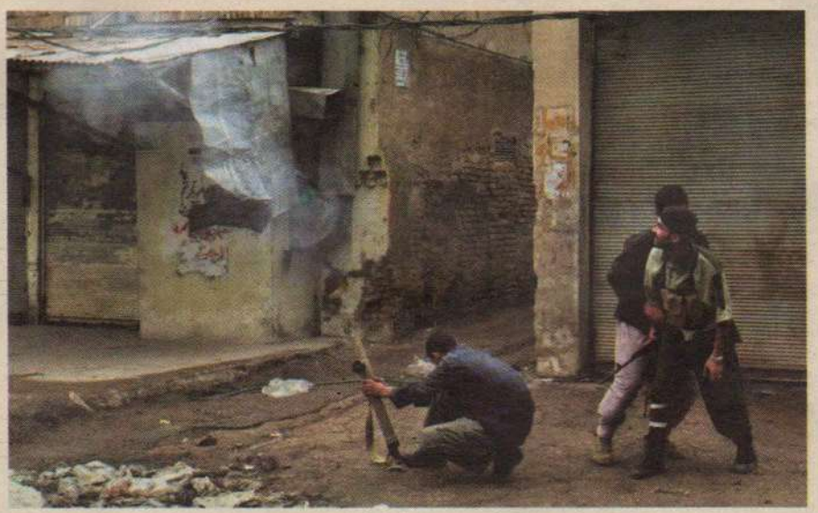

veriyor, Filistin'de Hamas'ı etkisizleştirmeye çalışıyor, Lübnan'daki Sünnileri Şiilere karşı destekliyor, el altından Suriye'deki Sünnilere ve İran'daki Arapların Sünni azınlığına oynuyor. Suudi Arabistan, İran'a yönelik politikasında, Türkiye'yi de yanına çekmeye çalışıyor. Irak'taki Sünni Arapları ABD ile uzlaştırmaya çalışan İstanbul toplantısı bu çabayla ilişkilidir.

Gerek mezhep farklılığı, gerekse de Kürt sorunu nedeniyle, Irak'ın kaderi bölge ülkelerinin geleceğiyle yakından ilişkilidir. Türkiye'nin eli Türkmenler üzerinden Irak'a yönelirken, Kürtler nedeniyle Irak da Türkiye'nin iç sorunu halindedir. İran'ın eli Şiiler üzerinden Irak'tayken, Kürtler ve Sünni Arap azınlık nedeniyle Irak İran'ın iç sorunu durumundadır. Irak, Kürtler nedeniyle Suriye'nin, Şiiler nedeniyle Kuveyt, Bahreyn, Lübnan, B.A.E. ve Suudi Arabistan'ın içindedir. Böyle bir coğrafyada, İran'a ABD saldırısıyla tetiklenebilecek bir mezhep savaşı, bölge ve müdahil olabilecek dünya güçleri dikkate alındığında vahim sonuçlar doğurabilir ve Türkiye'yi de girdabına çekebilir; bölgedeki ve dünyadaki güçlerin ayrı saflarda karşı karşıya geldikleri bir savaşa neden olabilir. Böyle bir ihtimal, zayıf da olsa vardır ve önümüzdeki bir yıllık dönem, bu yönden daha da önemlidir. Siyasi mücadelenin, toplumun bölünmesinin asli ekseni olan sınıf temelinde gerçekleşemediği koşullarda, demokratikleşemeyen Ortadoğu'da etnik ve dinsel bölünmeler, Ortadoğu halklarını kan ve ateşe sürükleyebilecek tehditler olarak var olmaya devam edecektir.

Peki, Türkiye Irak işgalinin neresinde?

Bölge'de yeni ittifaklar ve ayrıştırmalar gerçekleştirerek, yeni bir saflaşma yaratarak Ortadoğu'nun bütününü içine çekecek bir savaş gerçekleşmediği takdirde, Irak yönünden iki farklı sonuç muhtemel görünüyor. Bunlardan ilki, Irak'ın bütünlüğünü korumasıdır. Ancak, Irak'ın işgal öncesinin güçlü merkezi devlet yapısına dönmesi mümkün değil. Federal bölgeler arasında denge sağlayacak ve merkezi devletin diğer görevlerini yerine getirecek zayıf bir merkezi yönetim ile, geniş yetkilerle donanmış güçlü federal bölgeler Irak Federasyonu'nu oluşturacaktır. Kürtlerin böyle bir federasyona olumlu baktıkları, Şiilerin çözüm olarak benimseyebilecekleri, Sünni Arapların ise karşısında durdukları biliniyor.

Bu çözümün önünde, Kerkük'ün geleceği, Bağdat'ın yönetimi, başta ordu ve polis olmak üzere devletin yapısı ve örgütlenmesi, petrol gelirlerinin dağılımı gibi sorunlar engel olarak duruyor. Ancak yine de bu çözüm, işgalin fiilen olmasa bile görünüşte 'sona ermesi' koşuluyla, bölgedeki çatışma ve sancıları en aza indirecek olanıdır. Böyle bir çözümün gerçekleşmesi halinde, ABD'nin diğer bölgelerde zayıf bir güç bırakarak çekilmek, esas güçlerini Irak Kürdistanı'ndaki askeri üslerde toplamak, Ortadoğu siyasetinde önemli ölçüde bu bölgeye dayanmak ve Irak'ın petrol gelirlerinden aslan payını kapmak hesabını yapması beklenebilir. Türkiye'nin 'en az zararlı' kabul ettiği çözüm de budur. (Kerkük'ün dahil olduğu bölge ve yönetimi sorununun dış politikasına uygun sonuçlanması halinde...)

Irak'la ilgili ikinci önemli ihtimal, Irak'ın üç ayrı devlete bölünmesidir. Böyle bir sonuç, özellikle Araplar için kabul edilemez niteliktedir. Kürt sorununda, inkarcı ve zorla asimilasyoncu çizgisini biraz incelterek sürdüren ve sorunu çözmeye yanaşmayan Türkiye için de korkutucu ihtimal budur. Kurulabilecek Kürt devletinin, ABD emperyalizminin himayesinde oluşacağı ve ona askeri üs görevi yapacağı kesin gözüküyor. ABD'ye ekonomik ve askeri bakımdan bağımlı durumda olan Türkiye'nin, böyle bir gelişmeyi engelleyecek gücü yok. Dolayısıyla, ABD ile ilişkilerini kopartmayı göze almadan askeri bir müdahaleyi göze alamaz. Böyle bir kopuş ise, büyük burjuvazinin tamamı, ordu ve bürokrasinin üst mevkilerdeki büyük çoğunluğu arasında destek bulma şansına sahip değil. Bu durumu dikkate alan burjuva siyasetçilerinin ve devlet görevlilerinin bir bölümü, farklı bir siyaseti ürkek bir biçimde de olsa ileri sürüyor. Mehmet Ağar'ın, "Düz ovada siyaset yapsınlar," ve "Ben Diyarbakır'ı vermeye değil, Musul'u almaya çalışıyorum," sözleri bu politik yaklaşımın ifadesidir. Bu siyaset, Kürt sorununda sınırlı adımlar atarak ve PKK'lilerin evlerine dönmelerini sağlayarak, en azından bölgede veya Avrupa'da bireysel özgürlüklerinin ve can güvenliklerinin koşullarını yaratarak, Kürtlerin siyasal faaliyetleri ve siyasal temsillerine ortam hazırlayarak sorunun siyasal basıncını azaltmayı, Kürtlerin yüzlerinin Irak Kürdistanı'na dönmesinin önüne geçmeyi hedefliyor. Sonrasında ise, Irak Kürdistanı'nı ekonomik ve siyasal yönden Türkiye'nin kontrolünde tutmayı başarma hesabına dayanıyor. Bu yönüyle de, Türk milliyetçiliğinin Ortadoğu'da oynamaya çalıştığı etkin rolün, bölgedeki hegemonya hesaplarının yeni bir politik versiyonunu temsil ediyor. Irak'ın bölünmesi, bölgedeki sorunları ağırlaştıracak ve yeni koşullarda çatışan güçler arasındaki mücadele sürecektir.

İmkansızı iste!..

Sosyalistler yönünden, etnik ve dinsel sorunların çözümü, iki ayrı yönden ele alınabilir. Bunlardan ilki, ulusların ve dillerin tam eşitliğine, dinler ve inanç grupları üzerindeki baskıyı ortadan kaldırmaya ve devletin buna uygun bir biçimde şekillendirilmesine dayanır. Devletin bütün dinlere ve inanç gruplarına eşit mesafede durduğu, devlet yönetiminde dinin etkisinin bulunmadığı, devletin din ve din eğitimiyle ilişkisinin sadece cemaatlerin faaliyetinin ekonomik sömürüye ve siyasal alana kaymasına engel olan bir denetimle sınırlandığı, dinlerin ve din görevlilerinin giderlerinin cemaatler tarafından karşılanarak devlet üzerinde yük olmadığı laik devlet yapısı çözümün anahtarıdır. Aynı şekilde, bütün ulusların hak eşitliğine, dillerin tam eşitliğine dayanan ve hak eşitliğinin bir sonucu olarak, ulusların geleceklerini belirleme hakkını elinde tuttuğu devlet yapısı sorunları çözecektir.

İkincisi, ulusal sınırlar ve ulusal devletle kendisini bağlı saymayan- ancak dünya gericiliğinin merkezinde yer alan emperyalistlere karşı mücadelede, emperyalizmden bağımsızlaşma hedefiyle yürütülen kavga içinde yer alan - sosyalistler yönünden, ulusal sınırları aşan, sosyalist bir bölgesel federasyon savunulabilir. Bölgemizde yaşayan, Araplar, Farslar, Türkler, Kürtler ve diğer etnik topluluklarla, Sünniler, Şiiler, Aleviler, Hıristiyanlar, Ateistler ile diğer din ve inanç grupları böyle bir sosyalist federasyon içinde birleşebilirler. Bölgesel bir devrimle kurulabilecek böyle bir devlet, anacak sınıf mücadelesi temelinde, işçi sınıfının yönetimi ve mücadeleye ağırlığını koymasıyla gerçekleşebilir.

İçinde bulunduğumuz koşullarda böyle bir oluşum hayal gibi görünüyor. Ancak, bu oluşumun nesnel zemininin var olduğu, yani buna imkan veren sosyal çelişkilerin olgunlaşmış olduğu, eksik olanın öznel etkenler, yani bilinç ve örgütlenme olduğu, bu sonuncusunun ve sınıf hareketinin geri düzeyinin egemen umutsuz ruh halini beslediği tespit edilebilir.

Günümüz koşullarında, ikide bir Irak'a sefer düzenleme hevesini dillendirenlerin karşısında yer alarak, Irak'a veya bölge ülkelerinden birisine uzanacak ellerini tutmaya çalışmamız; bir yandan sınıf mücadelesini geliştirmeye çalışırken, diğer yandan başta Kürt sorunu olmak üzere, ulusal-etnik ve din-inanç sorunlarının tümünün demokratik ve gerçekten laik bir devlet düzeniyle çözülebileceğini akıldan çıkartmamamız gerekiyor. Ezilen ulus, etnik topluluk, din ve inanç gruplarının eşitlik ve gerçek laiklik doğrultusundaki mücadelelerine destek olmalı, emperyalistlerin bu sorunlara burunlarını sokmalarına karşı durmalıyız.

Gerçekçi olup imkansızı istememiz ise, önümüzdeki mücadelelere ilgisiz kalmamız sonucunu doğurmamalıdır...

ALİ DEHRİ

Latin Amerika Bush'a karşı ayakta!

Geoge W. Bush'un, Latin Amerika gezisi, Yankiler için bir karabasan gibiydi. Tüm kıta ülkelerinde emekçiler emperyalizm karşıtı gösterilerle sokaklara döküldü. Biraz 'halkla ilişkiler' yapmak isteyen Bush, beklediğinin aksine, halkın tokadını yedi...

Emperyalistlere, patronlara ve patronların iktidarına karşı bizim de söyleyecek sözümüz var. RED, 1 MAYIS'ta İstanbul'da, işçilerin bulunduğu meydanda, kendi yerini alacak. Tüm okurlarımızı, dostlarımızı 1 MAYIS'ta bizimle omuz omuza yürümeye çağırıyoruz...

1 MAYIS'ta emperyalizme karşı alana!

Üç kadın vardı demir kapının ardında, işgal altındaki topraklarını kurtarmak için mücadele eden ve bir sükunet içinde ölümü bekleyen. Üç kadın vardı demir kapının ardında başı dik, alnı açık. Üç kadın vardı mahpushane kapısının ardında adı Wassan, Zeynab ve Liqa olan. Ve milyonlar vardı demir kapının önünde onlar için direnen...

Yağlı urgan ve kadınlar

Wassan, Zeynab ve Liqa adını ilk kez birkaç ay önce elektronik haberleşme gruplarının birinden gelen bir imza kampanyası çağrısında gördüm. Çağrıya göre Wassan ve Zeynab 2005'te Bağdat'ta Irak güvenlik güçlerinin öldürülmesi eylemine karışmış oldukları iddiasıyla, 'halkın refahına karşı suç' işlemekten, Liqa ise çocuk kaçırma suçlamasıyla idam cezasına çarptırılmıştı. Yeterli delil olmaksızın, adil bir şekilde yargılanmadan ceza alan üç kadının 3 Mart'ta infazları gerçekleşecek, Irak devlet başkanının isteği durumunda infazın uygulanması durdurulacaktı. Ancak bunun olabilmesi için geniş çapta uluslararası bir mücadele gerekiyor, en azından idamların durdurulması için hazırlanan metne imza atarak destek olabileceğimiz belirtiliyordu.

Geçerli deliller olmadan, sorgusuz sualsiz, alelacele alınan bu karar ve idamların durdurulmasında etkili olması umulan bu halk direnişi bana, 54 yıl önce ABD'de yaşanan bir olayı hatırlattı ister istemez. Nasıl hatırlatmasın, senaryo aynı. Sadece zaman, mekan ve kahramanlar farklı. Bir oyunun yıllar sonra yeniden sahneye koyulması, bir filmin başka aktörlerle yeniden yorumlanması gibi. 1950'lerin kahramanları Rosenbergler, 2007'nin kahramanları ise Wassan, Zeynab ve Liqa. Arayüzü farklı olsa da senaryonun diğer aktörü aynı: kahraman (!) ABD yönetimi.

Gelin Rosenberg çiftinin hazin öyküsü eşliğinde bu iki durum arasındaki politik benzerliklere tarihsel bir analizle bakalım. Anti-semitizmin ve anti-komünizmin tavan yaptığı yıllarda, Yahudi kökenli ve Amerikan Komünist Partisi üyesi olmak, kriz içinde çırpınan bir ülkede "günah keçisi" olarak seçilmek için yeterli bir sebepti. 1947'de yürürlüğe giren ve işçilerin grev hakkına büyük sınırlamalar getiren, memurların grev hakkını tümüyle kaldıran "Taft Hartley" yasasına muhalif olmak ise, "günah keçisini" sunağa taşıyan mücbir sebep olarak görülüyordu. Ne yazık ki Ethel ve Julius Rosenberg çifti bu ölçütlerin hepsini karşılıyordu. Çünkü II. Paylaşım Savaşı'ndan büyük bir güç gösterisiyle çıkan, SSCB'yi kendi kutsal sistemi için büyük bir tehlike olarak gören ve kendisini bu tehdide karşı yeniden yapılandıran bir ülkede komünist bir Yahudi olmak "modern çağın cadısı" olarak görülmeye yeterdi.

Şiddetin şehvetinden gözü dönmüş senatör McCarthy'nin anti-komünist kampanyasında ülke komünistlere karşı teyakkuza geçmiş, komünist parti üyesi pek çok kişi takibe alınmış, binlerce Amerikan vatandaşı ideolojileri yüzünden hapsedilmişti. Bu kapsamda önce elektrik mühendisi olan Julius "nükleer silah bilgilerini Sovyetler Birliği'ne sızdırmak" suçlamasıyla, ardında da karısı Ethel, Julius'a yardım ve yataklık yapmak suçlamasıyla haklarında yeterli delil olmaksızın mahpus edilmişti. Yeterli delil olmaksızın sözünün altını çiziyorum, çünkü hükümetin elindeki neredeyse tek delil Ethel'in kendi paçasını kurtarmaya çalışan erkek kardeşi David Greenglass'ın ifadeleriydi. Üç yıl süren yargılama sonunda Julius ve Ethel için idam cezası uygun görülürken, ablası ve eniştesi hakkında yalan beyanda bulunan-ki bunu 2001 yılında kendisi itiraf edecektir- David 15 yıla mahkûm edilmişti.

McCarthyci basın kararı destekler ve Rosenbergler için aşağılayıcı bir propaganda çalışması sürdürürken, ABD başta olmak üzere Dünya'nın pek çok yerinde idam karşıtı müthiş bir halk hareketi başlatılmış, eylemlerin dozu artmıştı. Rosenberglerin masum olduğuna inanan milyonlarca insan idamın kaldırılması için hükümet üzerinde baskı oluştururken, Sing Sing Cezaevinde son zamanlarını geçiren Rosenbergleri de mektup yağmuruna tutarak onların davalarına destek olduğunu göstermişti. Halkın baskısına dayanamayan hükümet, kararı belli bir süre uygulayamamış, bu süre zarfında Rus ajanı olduklarını kabul etmeleri halinde cezalarını hapis cezası olarak çekebileceklerini ve evde kendilerini bekleyen çocuklarına kavuşabileceklerini söylemiş, Ethel'in destanlaşan o sözüyle gereken cevabı almıştı: "Ey, yoldan çıkmış para yiyiciler, ey satılmışlar, ey bu güzel dünyamızı kirleten iğrenç, kötü insanlar işte size yanıt: sizin lanetlenmiş lütfunuza başım eğik yaşamaktansa kocamla birlikte ölmeyi tercih ederim."

Beklediği cevabı alamayan zamanın Amerikan hükümeti takvimdeki tarih 19 Haziran 1953'ü gösterdiğinde Rosenbergleri elektrikli sandalyeye oturtma kararı almış, ancak infaza saatler kala bile çocukları üzerinden yaptıkları iğrenç pazarlığı sürdürmeye devam etmişti. Davalarında tek umutları, hatta tek dayanakları olan halk bile bu cinayeti durdurmaya yetmemiş, ama Ethel ve Julius kendilerini yalnız bırakmayan halkı satmamış, tarihe geçen şu sözü söyleyerek sandalyeye oturmuştu: "Peki ya suçsuzluğumuza inanan onca insan, onlar da bizim çocuklarımız değil mi? Satar mıyız hiç onları?"

Ethel ve Julius Rosenberg kaypak bir zeminde yaşam için kendilerine inanan milyonları satmamış, direnişleriyle efsaneleşmiş iki onurlu insan. SSCB ve yanlısı olan ülkelere karşı ne pahasına olursa olsun mücadele edilmesi gerektiğine inanan Truman'a kendi ülkesi içinde kafa tutmayı başarmış iki güçlü insan.

Tarih tekerrür etmesin

Wassan, Zeynab ve Liqa, ABD ve saz arkadaşları tarafından sömürülen topraklarda düzmece iddialarla hapsedilip, 'adalet' tarafından idam cezasına çarptırılan üç onurlu kadın. "11 Eylül sonrasında Dünya ikiye ayrılmak zorundadır. Teröre karşı bizimle birlikte olanlar ya da teröristlerle birlikte olanlar" sözüyle Dünya'yı Hıristiyanlar ve diğerleri olarak da iki kutba ayıran ve 1950'lerdeki Komünist avını Müslümanlar üzerinden günümüze taşıyan nostalji prensi Bush'a ve onun evangelist değerlerine kafa tutmayı başaran üç onurlu kadın. Davalarının işgalden itibaren zaten namevcut olan "toplumun refahını" bozmak olmadığını biliyorlar, arkalarında kendilerine destek olan milyonlarca insanın varlığını bildikleri gibi.

2007'de Irak'lı üç kadının arkasındaki halk olarak tarihin bu sefer tekerrür etmemesini bekliyor yüreklerimiz, Rosenberglerin son mektuplarında yazdıklarını Wassan, Zeynab ve Liqa'ya ithaf ederek.

"Barış, emek ve gül için savaşta, celladı sakin bir onurla, güvenle ve geleceğe bakarak bekliyoruz. İnancımızı yitirmeyeceğiz her zaman olduğu gibi."

EZGİ DENİZEL

Hangi ülke, hangi bağımsızlık, hangi birlik, hangi güvenlik?!

Üç genç kadın tüm dayanağını, güç ve yetkisini işgal ve yağmadan alan, ne olduğu belirsiz kukla bir hükümet tarafından ölüm cezasına çarptırıldılar Irak'ta.

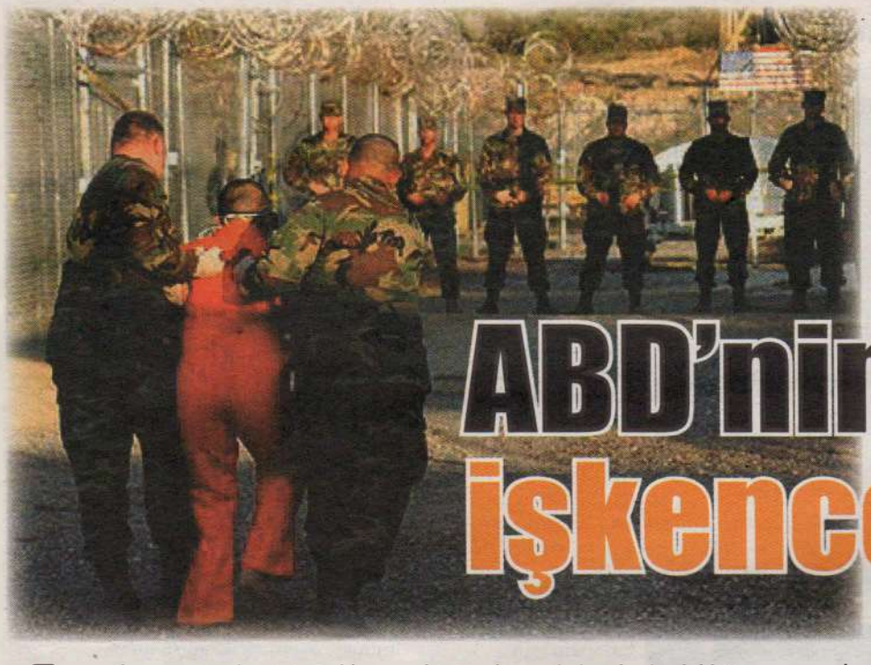
Ölümlerine hükmeden ilgili hukuki dayanak, Irak Ceza Kanunu 156. paragrafı şöyle diyor: "Ülkenin bağımsızlığına, birliğine veya ülke topraklarının güvenliğine halel getirmek kastıyla kendi iradesiyle eylemde bulunan herkes, bu eylem doğası gereği böyle bir ihlale yol açtığında, ölümle cezalandırılır"... Eylemlerinin doğası gereği bu üç genç kadını ölüm cezasına çarptıran söz konusu işgal ve yağmacıların, bu paragrafın doğası gereği yargılamaktan önce yargılanması gerekmiyor mu?

Haydi doğayı bir tarafa bırakalım, karar tamamıyla uluslararası hukuka aykırı. Mahkeme boyunca kadınlar bir kez bile bir avukat ile görüştürülmediler ve bir avukat tarafından temsil edilmediler. Avukatları olmadığı için kararı temyize götürme şansları da olmadı.

Her gün yüzlerce insanın bombalı saldırılarda öldüğü Irak'ta nasıl bir idari mekanizma, devlet aygıtı, hukuki sistem var? Ülkeyi kime karşı kimden koruyorsunuz? Ülkenin bağımsızlık, birlik ve güvenliğini Wassan, Zainab ve Liqa'dan korumaya karar vermişsiniz onları öldürerek; kendilerini savunma ya da temsil hakkı dahi vermeyerek... Dört yıldır sadece ve sadece ölüme yatırım yapan ülkenizde her gün ölen yüzlerce insanın hesabını da bu idamlarla verecekler her halde...

Uluslarası ve bölgesel kampanyaların etkisiyle 3 Mart'ta infaz edilmesine karar verilmiş olan idam kararı, Başbakan Nuri el Maliki'nin özel isteği ile durduruldu ve karar temyize gönderildi. Son kararın temyiz mahkemesinden çıkması beklenirken, üç kadın – Zainab 1 yaşındaki, Liqa ise 3 yaşındaki çocukları ile birlikte – hapiste kimlerden geleceği belli olmayan, hayatlarına dair kararı bekliyor...

EVRE KAYNAK

George W. Bush, Latin Amerika'da 'istenmeyen adam' ilan edildi. Ama daha anlamlısı, Mayaların 'uğursuz yabancı ruhtan kurtulmak için' ayin yaparak, Bush'un topraklarına getirdiği laneti kovma çabalarıydı. Ne yazık ki, Bush'un bütün dünya topraklarına getirdiği laneti defedecek kapasitede bir büyü henüz bulunabilmiş değil...

ABD'nin uluslararası işkence merkezi

MAYA ARAKON

Amerikan emperyalizminin Irak'a pençelerini geçirmesinden bu yana tam dört yıl geçmiş demek. 20 Mart günü Irak savaşının dördüncü yılını idrak ettik bütün dünya olarak. Kimileri bu 'yıldönümü'nü sıcak yuvalarında konforlu koltuklarına gömülüp televizyonlardan hatırlamayı tercih ederken, bizler, bu işgale başından beri direnen tüm dünya halklarıyla birlikte meydanlara döküldük. RED yazarları, okurları olarak 17 Mart günü diğer savaş karşıtlarıyla birlikte emperyalizme karşı alanlardaydık. Washington'dan Pentagon'a uzanan o karanlık yolun cellatlarına, "Hepimiz Iraklıyız!" dedik, "Emperyalizm Irak'ın çöllerine gömülecek" dedik, "İncirlik kapatılsın" dedik ve "George Bush teröristtir" diye bağırdık.

Bizim savaşı protesto etmemizden birkaç gün önce Bush da, Amerika'da tamamen erozyona uğramış popülaritesini artırabilmek ve her gün yeni bir isyanı yaşayan Latin Amerika'daki etkinliğini de kaybetmemek adına bir dizi ziyarete başlamıştı. Gelin görün ki, zavallı Bush'u isteyen hiç kimse kalmamış dünya üzerinde. Chavez'in kendisine meydan okumaları onu hiç yıldırmamış olacak ki, gayet tıynetsizce Bolivar'ın devrimci çocuklarının topraklarına gitme cesaretini gösterebildi. Ve de tabii aldı boyunun ölçüsünü. İstenmeyen adam ilan edilmesinin ötesinde, benim en çok hoşuma gideni, Mayaların 'uğursuz yabancı ruhtan kurtulmak için' ayin yaparak, Bush'un topraklarına getirdiği laneti kovmalarıydı. Ne yazık ki, Bush'un bütün dünya topraklarına getirdiği laneti defedecek kapasitede bir büyü henüz bulunabilmiş değil.

'İtiraf' etmiş!

Bush'un Latin Amerika hezimetini gevrek gevrek gülerek takip ederken, gene o civarlardan ilginç bir haber geldi: Guantanamo'da hapis tutulan Halit Şeyh Muhammed, 11 Eylül dahil olmak üzere, 30'dan fazla eylemin sorumluluğunu üstlenmişti!! Bunun nasıl olabildiği, böyle bir itirafın nasıl olup da alınabildiği konusunda sorular havada uçuşmaya başlamıştı ki, cevabı gazetelerde okuduk: Pentagon'un 'El Kaide'nin üç numarası' olarak kabul ettiği Şeyh Muhammed, Guantanamo'da kapalı duruşmada sorgulanmıştı!

Basında Halit Şeyh Muhammed'in Guantanamo'da çekilmiş resmini görünce neyin ne olduğunu daha iyi kavrıyorsunuz. Bu resimdeki işkenceden yüzü gözü kaymış adamın kapalı duruşmada sorgulandığını öğrenince, neden bu zamana kadar olmuş bütün önemli terör eylemlerini üstlenerek bülbül gibi şakıdığını anlamak hiç de zor olmuyor. Neler yapmamış ki kendisi: 11 Eylül olaylarının tamamını üstlendiği, Türkiye ve İngiltere'deki eylemleri gerçekleştirdiği ve de 2002'de kaçırılan Wall Street muhabiri Daniel Pearl'ü öldürttüğü gibi, eski Amerikan başkanlarından Jimmy Carter (nedense?), Clinton, Papa II. Jean Paul gibi önemli şahsiyetlere de suikast düzenlemeyi, Londra'daki Heathrow havaalanını, Big Ben saat kulesini vurmayı, İsrail havayolları ile elçiliklerini bombalamayı ve de NATO'nun Avrupa Karargâhına saldırmayı planlıyormuş!

İster istemez sorasım geliyor: Peki bu adamın yapmadığı, yapmayı planlamadığı bir şey kalıyor mu? Sizce de biraz abartılı değil mi 'itiraf' ettikleri? Belki Kennedy'yi de o vurmuştur, ne dersiniz?

Bitmedi... Şeyh Muhammed, Guantanamo'ya gelmeden önce CIA'nın elinde işkence gördüğü yönünde yazılı şikayette bulunduğu için, kendisini özel olarak düzenlenen gayri resmi bir askeri oturumda yargılayıp, uluslararası hukukta hiçbir şekilde yeri olmayan bir düzenlemeyle, Bush yönetiminin uydurduğu 'düşman savaşçı' statüsünü alıp alamayacağına karar vereceklermiş. (Düşman Savaşçı statüsü ancak savaş sırasında ele geçirilen esirler için kullanılan bir kavram.) Zaten bizzat varlığı uluslararası hukuka aykırı olan Guantanamo'da terör suçları için bu statünün uygulanması, şu demektir: 'Üst düzey' kabul edilen diğer 14 esirle birlikte Muhammed bu yaftayı yerse, hukuki hiçbir dayanağı bulunmayan özel bir askeri mahkemeye çıkarılacak. Diğer 14 esir de Şeyh Muhammed gibi, CIA tarafından işkence altında itiraf ettikleri suçları karşısında savunma hakkı kullanamıyor; avukatlarıyla görüştürülmüyorlar, tanık çağıramıyorlar ve haklarındaki suçlamalara dair bilgilendirilmiyorlar. Yani aslında sadece mahkum olup kurban ediliyorlar. Bu, bütün uluslararası sözleşmelere ve insan hakları hukukuna tamamen aykırı! Şaşırdınız mı? Elbette hayır!

Dünyanın dört bir yanında bunlar olup biterken, biz meydanlarda haykırıp Irak'taki direnişçilere desteğimizi yollarken, terörist George Bush da, 2008'de Irak'tan çekilmeyi öngören yasanın Amerikan Senato'sundan geçmesini engellemeye çalışıyordu. 15 Mart'ta demokrat çoğunluk tarafından teklif edilen ve Amerikan ordusunun kademeli olarak Irak'tan çekilmesini öngören bir yasa tasarısı, Senato'da 48'e karşı 50 oyla reddedildi. Yasa tasarısına göre Amerikan ordusu 120 gün içinde Irak'tan çekilmeye başlayacak, ordunun büyük kısmı da 31 Mart 2008 tarihine kadar tahliye edilmiş olacaktı. Tasarının kabul edilmesi için 60 oy alması gerekiyordu...

Beyaz Saray'ın, 'Irak'taki Amerikan birliklerine ihanet' anlamına geldiğini öne sürdüğü tasarının veto edilmesinden büyük mutluluk duyduğunu belirtmeye gerek yok sanırım. Hatta tasarının oylanmasından önce, Bush yaptığı açıklamada, kabul edilse bile ne pahasına olursa olsun bu yasanın uygulanmasının önüne geçeceğini belirtmişti. "Eğer Irak'tan görevimizi tamamlamadan ayrılırsak, düşman bizi ABD'ye, evimize kadar takip edecek, bu kaostan, yeni sığınaklar, yeni kaynaklar edinerek ve ABD'yi vurmak için yeni bir kararlılıkla daha da güçlenmiş olarak çıkacaktır," buyuran ve kendi vatandaşlarının bir kısmı tarafından mankafalığına gönderme olsun diye (aynı zamanda göbek adındaki 'W' harfinin de halk ağzında okunuşu olan) 'Dubya' ismi takılan oğul Bush için, Irak'ta ölen yüzbinlerce insanın hiçbir önemi olmadığını biliyoruz...

Halit Şeyh Muhammed, Guantanomo işkencehanelerine girmeden önce ve işkence sonrasında görülüyor. Dünyada ne kadar suikast ve bombalama ya da eylem teşebbüsü varsa hepsini üstlenmiş. Fotoğraflardan nasıl 'itiraf' ettiği gayet net anlaşılıyor...

Türkiye'den bir 'şehit anası' geçti

Gerçekten de bugün artık Irak'ta hayatını kaybeden Iraklıların sayısı neredeyse 1 milyona yaklaştı, Amerikan askerlerinin sayısı ise 3 bin 300'ü geçti; ama bu ne Pentagon'daki şahinlerin, ne de televizyon izlerken kraker yemeyi bile beceremeyecek kadar geri zekâlı olmasına rağmen, maalesef ABD gibi bir canavarın yönetim kademesinde bulunan Bush'un umurunda. Ve oğlunu Irak'ta kaybeden bir Amerikalı anne, Cindy Sheehan çıkıp hepsine meydan okuyor...

'Onların tuzu kuru elbette!'

Emperyalizmin Irak işgalinin doğurduğu kayıpları en derinden ve en büyük acılarla yaşayan insanlar da artık seslerini çıkarmaya, bu işgale dur demeye başladı. Bunlardan en ünlüsü hiç kuşkusuz şubat ayında Türkiye'ye gelerek savaş karşıtlarına destek veren, onlardan gönül birliği alan, ve Irak savaşının daha dördüncü gününde hayatını kaybeden asker Casey'nin annesi olan Cindy Sheehan.

Öncelikle şunu belirtmek isterim: Sanılanın aksine, Cindy Sheehan'ın savaş karşıtlığı oğlunu kaybettikten sonra başlamamış. Tam tersine, kendisi hiçbir zaman Bush'a oy vermediğini, bu savaşı asla desteklemediğini ve oğlu Casey'nin de sadece okuyabilmek için orduya katıldığını anlatıyor.

Casey gibi, sadece yüksek öğrenim görebilmek için orduya katılıp da savaşa yollanarak Irak'ta Amerikan emperyalizmi uğruna hayatını kaybeden çok sayıda genç asker var. Arkalarında gözü yaşlı analarını, bazen de Casey'nin durumunda olduğu gibi, ağabeyinin savaşta ölüm tazminatıyla yüksek öğrenim görme hakkı kazanan kardeşlerini bırakıyorlar.

Vatan uğruna ölmek

Ama hepsinin annesi Cindy Sheehan gibi yollara düşüp, bütün dünyaya bunun ne kadar haksız bir savaş olduğunu anlatma yolunu seçmiyor. Hatta gariptir ki, Türkiye'de 20 yıl boyunca evlatlarını bir kirli savaşa şehit vermiş Türk analarından hiçbiri bu yola başvurmuş değil. Daha da beteri, "Artık bu kan dursun, evlatlarımız ölmesin!" diyerek orduya söz söyleme cesareti gösterdiği için hakkında dava açılan Perihan Mağden'in duruşması öncesinde, bir takım 'şehit anaları' mahkeme kapısında toplanıp, kendisini 'vatan haini' ilan ederek yuhalamıştı hatırlarsanız. Ayrıca, Cindy Sheehan'ı ülkemize getiren Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun, kendisiyle birlikte büyük şehirleri dolaşıp da konuşmaları beraber gerçekleştirecek bir 'şehit annesi' arayıp ve kimseyi bulamadığı da söylentiler arasında. Çünkü şehitlik bu topraklarda kutsal bir post-mortem kimlik olarak taşınıyor. 'Vatan uğruna ölmek', ölümlerin en güzelidir. Miminnacık çocukların daha ilkokul sıralarında ağız dolusu öğrendiği methiyedir şehitlik mertebesi. Çanakkale içinde aynalı çarşıdır, anasına yakarır düşünce kara toprağa, "Beni ölmeden mezara koydular" diye. Ama bu türküdeki yakarış bile farklı okunamaz, kahramanlık ağıtı gibi algılanır. Oysa ölüm korkusunu, düşmanı ve savaşın dehşetini anlatır satır aralarında. Gene de resmi ideoloji başka türlüsüne geçit vermez; şehitlik en kutsal mertebedir...

Hep merak etmişimdir, ölen bu konuda ne düşünür acaba diye?

Casey Sheehan

Türkiye ziyaretinde Cindy Sheehan söze kendisini bir barış aktivisti olarak tanımlayıp, şiddetin her türlüsünün karşısında olduğunu söyleyerek başladı. Şiddetin sadece daha çok şiddet doğuracağını belirten Sheehan, Bush'un da Saddam'ın yanında yargılanması gerektiğini ifade ederek, "Iraklılardan ülkemin onlara yaptığı katliam için özür diliyorum; ama ne olur biz Amerikalılardan nefret etmeyin, biz de Bush'un yargılanması ve hapse girmesi için uğraşıyoruz," dedi. Alışılagelmişin tersine, oğlu Irak'ta savaşta ölen bir anne olarak Cindy Sheehan'ın oğlunu öldüren asıl gücün Amerikan emperyalizmi olduğunu anlamış olması kayda değer bir durum. Yani sonuçta, "Oğlumu Irak'lı direnişçiler öldürdü," diyerek de işin içinden çıkabilirdi ve bu da en kolayı olurdu ancak o gerçeklerle, ne kadar acı da olsa, yüzleşme yoluna girmiş yaralı bir yürek. Yaralı fakat asla yenik değil. Bu yüzden işte dünyayı dolaşarak insanlığı savaşa karşı örgütlemeye çalışıyor. Söyledikleri aslında bütün şehit analarının, bütün insanlığın söylemesi gerekenler: "Savaş, bütün insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur."

Cindy Sheehan, 25 yaşında Amerikan emperyalizmine kurban giden oğlu Casey için Amerika'da kurduğu 'Casey Kampı' ile mücadelesine devam ediyor.

İran'a gerçekleştirilmesi düşünülen Amerikan müdahalesi hakkında, Sheehan'ın bir Amerikalıdan beklediğimizden çok daha aydınlık düşündüğünü görüyoruz:

Irak direnişine destek

"İran'ın nükleer silahı olmasın diyoruz ama Amerika'nın ve İsrail'in yüzlerce nükleer silahı var. Eğer İran'a girilirse, ki bu konuda Demokratlar bile Cumhuriyetçilerle aynı çizgide düşünüyor, bu önceden planlanmış bir cinayet olacak. Ancak böyle bir felaketin gerçekleşmesi durumunda bunun bedelini bütün bölge ödeyecektir. Amerikan halkının yüzde 70'i Bush'la aynı fikirde değil ancak gene de bu onu durdurmuyor, çünkü Bush buzdağının sadece görünen tepesi, altında çok daha derin ilişkiler yatıyor ve ipler başkalarının elinde; George W. Bush sadece bir kukla! ABD'nin bir diktatörü var, ona doğruyu göstermek isteyenleri dinlemeyen, kafasının dikine giden bir terörist! Biz Amerikalılar dünyanın 'bizim gibi' değil, 'bizim' olmasını istiyoruz. 11 Eylül olaylarından sonra oturup düşünmeliydik, 'Bizden neden bu kadar nefret ediyorlar' diye. Ama bunu bahane ederek petrol için savaşa girdik. Irak'taki masum insanlar 11 Eylül'ün bedelini ödüyor. Bu yüzden Irak'taki direnişi destekliyorum..."

Oğlunu 'ülkesinin çıkarları uğruna' kaybetmiş bir anneden bu coğrafyada duymaya alışık olmadığımız türden cümleler bunlar. Maalesef benzer olaylar Türkiye'de yaşandığında şehit annelerinin 'vatan sağolsun'dan başka söyleyecek bir şeyleri olmadığını görüyoruz. Gerçi son zamanlarda, özellikle Tayip Erdoğan'ın, "Askerlik yan gelip yatma yeri değildir," sözünden sonra toplumda bir silkinme olur gibi olduysa da, yüce Türk ordusu gereken önlemleri almakta gecikmedi, çatlak sesler susturuldu ve böylece gene eski hamam eski tas, şehit haberleri gelmeye devam ederken tepkiler de klasik yolundan sapmadı! Kimse neden bu topraklarda yüzyıllardır bir arada yaşamakta olan bu 'vatan evlatları'nın birbirini öldürmeye devam ettiğini sorgulamadı. Tam istenildiği gibi yani...

Ancak Cindy Sheehan kendi coğrafyasına da son derece mesafeli ve nesnel bir şekilde bakabiliyor:

"Ben dünyanın pek çok ülkesini gezdim ve bunu yapan çok az Amerikalıdan biriyim. ABD güzel bir ülkedir ama dünyanın en güzel ülkesi değildir; Amerikalıların bunu anlaması ve dünyanın geri kalanını da düşünmesi lazım. Doğal afetler olduğunda zavallı afetzedelere yardıma koşuyoruz ama kimse Bush'un sebep olduğu felaket sonrasında Iraklılara yardım elini uzatmıyor. Gerçek barışı istiyorsak birleşmeliyiz. Benim oğlum Irak'ta öldürüldüğünde, aslında sizin de oğlunuz öldürülmüş oldu. Irak'ta her gün onlarca insan öldürüldüğünde aslında bizim kardeşlerimiz öldürülmüş oluyor. Vurulan aslında bizim kalbimiz, çünkü hepimizin kalbi bir..."

Ya 'bizim' savaşımız?

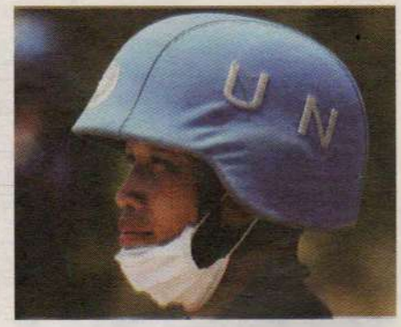
Cindy Sheehan haklı davasında şimdiye kadar Amerika'da da 3 bine yakın 'şehit annesi'nin desteğini almış. Bütün bir Amerikan yönetimini karşısına almaya cesaret eden sıradan bir insan için bu sayı oldukça önemli bir kazanım. Bu, sadece tek bir insanın bile neleri değiştirebileceğinin en iyi göstergesi, yüreği evlat acısıyla dağlanmış bir annenin zaferi.

Elbette ki niyetim farklı coğrafyalardaki acıları ve bunlara verilen tepkileri yarıştırmak değil. Ancak onyıllardır silah seslerinin susmadığı, Kürt ve Türk insanının kanıyla sulanmış bu coğrafyada da böyle analar çıkıp, neden kardeşin kardeşi öldürdüğünü sorgulamaya başlarsa belki, aslında vurulanın hepimizin kalbi olduğu da anlaşılır diye umuyorum...

MAYA ARAKON

'Milletler' mi birleşmiş?

Sierra Leone'de yoksulluktan kıvranan genç kızlar -hatta çocuklar- mavi bereli askerlerin 'şekerli' aldatmacalarına kanabiliyor. Ya da çatışma bölgelerinde türlü karaborsa faaliyetlerine BM'ce 'göz yumuluyor'. Bunlar bireysel denip geçilebilir ve tüm kurumu karalamak istemeyiz. Ama herhalde Srebrenitsa'da yaşananlar hâlâ belleğimizdedir...

Irak işgalinin dördüncü yılına girdiği bu günlerde artan direniş karşısında şaşıran emperyalist merkezler ve çevrelerindeki yardakçılarda tartışmalar kaçınılmaz hale geldi. Özellikle ABD'nin dünyada yerle bir olan imajını kurtarmak için türlü ülkelerde kamuoyunu aldatıcı çeşitli çalışmalar yapılıyor. Bush her gittiği ülkede ve kendi ülkesinde protestolarla karşılaşınca yardımına koşmak için birçok öneride bulunanlar oldu.

Pek çok kişi tarafından destek gören önerilerden en sık dile getirileni ise Irak'taki Amerikan işgalinin yerini Birleşmiş Milletler'in alması önerisidir. Bu öneri sahiplerinin Avrupa solunun önemli entelektüelleri olması ise olaya boyut atlatıyor. Bu öneriyle BM'ye milletlerin meclisi gözüyle bakıp, dünyadaki adaletsizliği ve savaşları engelleyecek yegâne kurum olarak tanımlanmaya çalışılıp, gerçekler tahrif ediliyor. Argüman şu: "Irak'ta yaşanması muhtemel iç savaşı önleyecek kuvvet ABD ve koalisyon güçleri değil, BM olmalıdır." Öncelikle şunu belirtmek bir zorunluluk: Irak'ta yaşanan bir iç savaş değil; ülkenin işgaline karşı geliştirilen bir direniştir. Her ne kadar mevcut direniş kendi içinde homojenleşmeyi sağlayamasa da, yakında bunun üstesinden gelme potansiyelini taşıyor.

Tabii açıklanan rakamlar ve olayların kaynağı ise bize hep bir iç savaşın olduğunu belletiyor. Bu rakamlarda nedense hep öldürülen sivillerden ve ABD'nin 3 bini aşan kayıplarından bahsedilmekte. Peki Amerika'nın Felluce'de, Bakuba'da ya da diğer direnişin yaygın olduğu bölgelerde gerçekleştirdiği katliamların rakamları hangi başlık altında toplanıyor? Yahut Iraklı direnişçilerin ABD işbirlikçilerine ya da ABD ordusunun taşeronluğunu yapan ordu ve polis gücüne karşı gerçekleştirdiği askeri eylemler iç savaşın doğal sonucu mudur, yoksa her işgal altındaki ülkenin direnişçilerinin işbirlikçilere yönelik meşru saldırı hakkının bir sonucu mu? Üç insandan ikisi üçüncü dünya ülkesinde yaşıyor olmasına rağmen, haber ajanslarının üç muhabirinden ikisi Avrupa ve ABD de görev yapıyor. Dünyanın aldığı haberlerin çoğu 'insanlığın azınlığı'ndan geliyor ve yine onlarca dayatılıyor. Böyle bir bilgi akışının yaşandığı bir dünyada tabii ki TV ekranlarından olayları anlamaya çalışan halkların birçoğu Bush'un 'özgürlük ve demokrasi projeleri'ne inanacak, yine bu ekranlar ve gazeteler Irak'ta yaşanan gelişmelerin iç savaş olduğunu belletecek ve bu duruma göre konumlanacağız. Bu haber akışıyla ilgili bir gerçek olaydan da bahsetmek isterim yeri geldiği için. Bir gün Belçika kralı işgal ettiği topraklarda sekizden fazla ineği olanları 'Tutsiler', daha az ineği olanları ise 'Hutular' olarak adlandırdı. Çoban olan Tutsilerle çiftçi olan Hutular yüzyıllar boyunca aynı topraklarda ortak tarihi paylaşmış, aynı dili konuşmuşlardı. Düşman olduklarından bile haberleri yoktu. Sonra düşman olduklarına öyle inandılar ki, 1994-95'te 1 milyon insan çatışmalarda öldü. Bu çatışmaları televizyonlarda duymamıza rağmen arkasındaki güçleri hiçbir zaman öğrenememiştik. Bugünkü Ruanda'da Almanya ve Belçikanın sömürgeci planlarını ya da Fransa'nın askeri destek sağlayarak birbirlerini yok etmelerine katkıda bulunmasını televizyonlarda hiç duymadık.

Tamam, kabul ettik ve Irak'taki işbirlikçi hükümet BM'yi Irak'a davet etti -BM'nin müdahalesi için o ülke tarafından ülke topraklarına davet edilmesi gerekmekte. Sonuç çok mu farklı olacak ya da BM neye çare olacak?

BM Güvenlik Konseyi'nde hala Çin, Rusya ve Fransa'nın veto hakkı var. Bu durum BM içinde bir kriz nedeni. ABD saldırganlığı henüz bu durumu aşmak için yeni kurumlar oluşturmuş değil. Yugoslavya'da yaşananlardan sonra bu müdahaleci gücü BM'den ziyade NATO'ya uygun görmüştü. Fakat 11 Eylül saldırılarının ardından Bush kendi hakim konumunu yansıtan bir stratejiyi uygulama kararı aldı. Kendi kararları desteklenmediği takdirde BM kararlarını takmayacağını ilan etti. İngiltere hariç, AB ülkelerinin Irak müdahalesine karşı yumuşak başlı muhalefetinin ardından, tüm kararları onaylamaları ve tüm inisiyatifi ABD'ye vermeleri, bu ülkelerin ABD karşısında BM'de ne kadar dirençli olduğunun da bir kanıtı değil mi? Bu arada Amerika için BM'den karar çıkarmak, NATO'dan karar çıkarmaktan daha kolay. NATO kararları oybirliği ile alınır ve her üye veto hakkına sahiptir; oysa BM'de sürekli veto hakkını kullanan tek ülke hep ABD olmuştur.

'Müdahale manyağı' olduk

1989'dan günümüze askeri müdahalelerin sıklığı, büyüklüğü, kapsamı ve süresi devamlı olarak arttı. 1989 öncesinde ABD ortalama olarak her on yılda sadece bir askeri müdahale yapmışken, bu oran 89'dan itibaren iki yılda bire çıktı. Yine bu oran BM'de dört yılda birden altı ayda bire yükseldi. Dikkat edilmesi gereken ise BM'nin bu müdahaleleri, hep barışı koruma misyonu olarak adlandırmasıdır. BM politikalarına göre silahlı kuvvetler, çatışmadan çıkan toplumların yeni bir çatışmaya girmelerini önlemek için, girişilen çokuluslu eylemlerin önemli bir unsurudur. Fakat BM hiçbir zaman çatışmaların neden çıktığını merak edip, çatışmaların sorumlularını açığa çıkarma derdinde olmamıştır.

BM bugün, dün Irak'ta yaptığı gibi, türlü dalavereyle İran'ın nükleer silah üretme teknolojisiyle kafaları meşgul ediyor. BM nükleer silahların artışını sınırlandırmak, bu silahlarla başa çıkmak gerektiğini dillendirirken, kat be kat fazla nükleer silaha sahip olan emperyalist ülkelerin – ayrıca Çin ve Rusya'nın- nükleer silahlarını ortadan kaldırma yönünde hiçbir niyet göstermiyor. Yine merkezi ABD'de bulunan BM, çok miktarda nükleer silaha sahip olan ve bunları bizzat yerleşim bölgelerine yönelik olarak kullanan ABD'ye karşı hiçbir şey yapmıyor. İran'ı tehdit eden BM'nin İsrail'in sahip olduğu nükleer silahları görmezden gelmesi, sözde tarafsızlığının göstergesidir. İsrail Nükleer Silahsızlanma Anlaşması'nı imzalamadı; böylece nükleer silaha sahip olmayan ülkelere karşı da silahlarını kullanabileceğini açıkça ortaya koydu. Yine aynı BM geçen yaz İsrail'in Lübnan'a karşı girişmiş olduğu savaşı izlemekle yetindi, ardından Hizbullah direniş hattını örünce İsrail'in arkasını korumak için Fransa ve Türkiye'nin sancaktarlığında olaya dahil oldu.

ABD'deki hâkim eğilim, BM'yi savaş ve doğal afet kurbanları için bir insani yardım örgütü olarak görüyor. Kendi işgal ettiği topraklardan çekilirken görevi bırakacağı sivil hükümete yardımcı bir kuruluş olarak bakıyor. ABD artık birkaç ülkede aynı anda kolayca operasyon yürütme becerisini kaybetti. Buna bir de 'zorla girdiği' ülkelerdeki 'konvansiyonel olmayan' çatışmalar eklenince, değişik müdahale araçları buldu. Afganistan'da işleri NATO'ya havale etti, Haiti'de işgal girişimi Haitililerce hoş karşılanmayınca, işi BM aracılığı ile sürdürdü. Haiti'de ABD'nin taşeronluğunu Lula komutasındaki Brezilya ordusu üstlendi.

BM askerlerinin çoğu ikinci ve üçüncü dünya ülkelerinden geliyor ve kişi başına düşen maliyetleri tüm Batılı ordulardakinden birkaç kat daha düşük. BM halen 17 ülkede 58 binden fazla asker konuşlandırıyor ve bunun toplam maliyeti yılda 4 milyar doların altında. Bu rakam ABD'nin Irak operasyonunda bir ayda harcadığı miktardan daha az. Bu nedenlerden dolayı BM Batı'nın ve ABD'nin başı dara düştüğünde ilk başvuracağı taşeron. BM daha ucuza geliyorr; BM önderliğindeki askeri operasyonların riskleri ve yükleri daha fazla sayıda ülke tarafından paylaşılıyor ve BM, ABD'ye kıyasla daha 'sempatik'.

Arada sırada haber bültenlerinde BM askerlerinin yaptıkları icraatlara tanık oluruyoruz. Sierra Leone'de yoksulluktan kıvranan genç kızlar -hatta çocuklar- mavi bereli askerlerin 'şekerli' aldatmacalarına kanabiliyor. Ya da çatışma bölgelerinde türlü karaborsa faaliyetlerine BM'ce 'göz yumuluyor'. Bunlar bireysel denip geçilebilir ve tüm kurumu karalamak istemeyiz. Ama herhalde Srebrenitsa'da yaşananlar hala belleğimizdedir. Hem tam da 'evrensel demokrasi' savunucuları tarafından soykırım olarak adlandırılmışken.

El ele katliam

Yıl 1993. Bosna-Hersek'teki BM Koruma Gücü'nün Fransız komutanı General Morillon, Sırp deryasında Müslüman bir ada olan Srebrenitsa ahalisine, "Silahlarınızı bırakın, sizi biz koruyacağız," diye seslenir. Ahali bu vaade kanarak silah bırakır. Bunun üzerine şehre yönelik Sırp taarruzu durur ve BM Srebrenitsa'yı 'Güvenli Bölge' ilan eder. Mücavir şehirlerden ve kasabalardan da binlerce Boşnak, silahlarını bırakarak o 'Güvenli Bölge'ye sığınır. Yıl 1995. General Ratko Mladic liderliğindeki Çetnik ordusu, Srebrenitsa'yı yeniden bombalamaya başlar. Şehri korumakla yükümlü olan Hollandalı BM askerleri bombardımana karşılık vermez. Sadece, Sırp bombaları kendi kışlalarının yakınlarına düşmeye başlayınca, Saraybosna'daki BM karargâhından hava desteği isterler. Bu istek önce karşılanmaz. Hollandalıların ısrarı üzerine sonradan birkaç uçak gönderilir. Bunun üzerine Sırp faşistler kışlayı bombalamaktan vazgeçer ve uçaklar geri döner. Birkaç gün sonra faşistler, ellerini kollarını sallayarak Srebrenitsa'ya girer. Boşnaklar dehşet içinde Hollandalı askerlere koşup, teslim ettikleri silahları geri ister. BM Koruma Gücü, ne Srebrenitsalılar için savaşır, ne de onların kendileri için savaşmalarına izin verir. Çaresiz kalan Boşnaklar BM kışlasına sığınır. Fakat Ratko Mladic'le kadeh tokuşturan Hollandalı komutan, onları Sırp faşistlere teslim eder. BM kışlasından çıkarılan 14 ile 70 yaş arasındaki bütün Srebrenitsalı erkekler, yaklaşık 10 bin kişi, üç gün boyunca katledilir ve toplu mezarlara gömülür... Hollandalı BM askerleri ve genel olarak Bosna-Hersek'teki BM Koruma Gücü bu katliama kayıtsız kalır. Tıpkı Haiti'de, Doğu Timor'da, Filistin'de, Somali'de olduğu gibi...

BM'nin eski Yugoslavya topraklarındaki faaliyetsizliklerinin ve bürokratik engellemelerinin anlatıldığı 2001'in en iyi yabancı film Oscar ödülü No Man's Land-Tarafsız Bölge'ye verildi. Belki de bu film, Bosna'daki suskunluklarına savaştan beş yıl sonra son vermelerine yönelik tepkiden dolayı Avrupalı ve ABD'li entelektüellerce 21 ödüle layık görülmüştür.

Danis Tanoviç'in bu filmini izleyin ve BM'nin ne olduğuna bir kez de siz karar verin...

ÖZGÜR ALTUN

Bu sayıya 'son söz'...

BİLGESU SÜMER

301. madde hakkında, ortasında 0 yokmuşçasına konuşmak gayet rahatlatıcı oluyor. Hâlbuki 301. maddeyi tamamen eleştirmek, maddenin kendisinin kaba ete saplanmasına kadar gidebiliyor. Makbul olmayan ikincisinden kaçmak için hep beraber, 301'den arındırılmış mekânlarda tartışmalar alevlendiriliyoruz; insanın Amerikan filmlerindeki gibi çubuğa sosis takıp bu ifade özgürlükçü, dünyayı değiştirici ateşte pişiresi geliyor. Kurduğumuz bu steril kampta ayı çıkabilir mi, bizi yiyebilir mi? Taş düşebilir, kafamızı yarabilir mi?

Her nereye gitsek, kimle ne konuşsak aramızda devlet var. Devlet ne demiş, ne yaratmış, ne buyurmuş, askercilik oyunuyla ne öngörmüş, milli çıkarları nasıl belirlemiş... hepsi insanların dillerinden çıkıp kafamıza çarpıyor. İnsan bir noktada, "Evet bu ideolojik bir savaştır," diyor; aramızdan devleti çıkarana kadar, dilimizde tüy bitene kadar işçisinden, orta sınıfından, burjuvazisine kadar, herkese ulusçuluğun/milliyetçiliğin ne biçim bir illet olduğunu anlatmaya devam edebiliriz. Bu ideolojinin hem işçiyi, hem köylüyü, toprağından ve emeğinden nasıl ettiğini ve bizleri nasıl kandırdığını savunuruz. Milliyetin sınıfsallığın üstünde bir kimlik olamayacağını, en çok Türk'e devletten zeval geldiğini de anlatırız. Belki bir noktada aramızdan devlet çıkar, tekrar insancıllıkla birbirimizi kucaklarız. Devletin dediklerini unutur, el ele daha iyi bir dünya yaratmak için kafa yorarız, başkalarıyla kucaklaşmak için yollara koyuluruz. Toprakları, üzerinde şehit verdiğimiz için değil, emeğimizle yoğrulup bizi beslediği için toprakları vatan toprağı sayarız, yeniçeri ocağına - OYAKçılara da oğullarımızı devşirmeleri için vermeyiz. Güzel düşünceler çıkıyor aslında, aradan devlet bir çıktı mı...

Ama şimdi devlete de, onu aradan çıkaranlara da haksızlık etmeyelim. Var öyle güzel mekânlar, konuşması çok rahat oluyor oralarda. İfade ediyorsun, 'özgürlük' diyorsun, başlıyorsun gayet güzel konuşmaya. Her ne kadar uzakta 301. maddesi olan bir devlet olsa da, ona karşı da duruyorsun baştan, o madde göğüs göğüse çarpışılacak ve kazanılacak DGM nişanı gibi duruyor.

Fakat arada devletin bittiği bir nokta vardı, o geldi geçti, vurdu gitti. Artık aramızda konuşurken, devletin varlığından çok, devleti özümsemiş, yalayıp yutmuş vatandaşların varlığını ensemizde hissediyoruz. Hissetmek ne kelime, kafamıza patlatılan bir tokat, sıkılan bir kurşun, falakada geçen saatler olarak geri dönüşlerine, karakol dışındaki çeşitli devlet 'ocak'larında rast geliyoruz.

İfadesi özgür diye öldürülenler hep en önde duran ve baktıkça kahreden durumlar. Ama ya ifadesi bile gelişmeden, özgürlükleri korku, baskı, şiddet, yıldırma ile ellerinden alınanlar? Bebekten katil yaratan bu durum öyle karanlıkta değil, apaçık ortada, üniversitelerde geziniyor. Farklı düşünceden, farklı yerden demeden, ellerinde sopalarla dolaşan it sürüleri, dişlerini gösterip korkuttukları yetmiyor, korkmayanları sürükleye sürükleye ocaklarına getirip, yollarını gösteriyorlar. Baskıdan ve dayaktan yılanlar, kurtlarla aynı ine sığınıyor.

Ülkü birliklerini kibrit çöpünü göstererek anlatıyorlar. Tek kibrit kolayca kırılıyor, ama birlikte biz kuvvetliyiz, kimse bizi kıramaz... Faşist işte adam, dibine kadar, kelime anlamını veriyor, adını vermiyor. Bu kendilerini yontulmuş da kibrit olmuş sanan gürgenler topluluğu, pekâlâ bir üniversitede, alelade bir bölümün asistanlığına başvurup, "Ben ocaklıyım, beni alacaksınız" diyebiliyorlar. Sonra akademilerde bilim üretilmiyor... Yok ya, sen karşısında durup, "Ne var ben de sendikalıyım" diyebilen biri misin? Devlet baba da 'Ocaklı' galiba, torpil geçiyor işçilerine...

Bu gibi olayları tecrübe eden nice üniversite öğrencisi ve hocası var. Çok uzakta da değiller, öyle Irak'ın kuzeyinin kuzeyine bakmaya da gerek yok, ifade özgürlüğünün yok edildiği yerleri görmek için. Afyon'da, Konya'da, Muğla'da, Antalya'da, Isparta'da okuyan öğrencilerden bu ülkü birlikçilerinin hikâyelerini dinlemek mümkündür. Üniversite hayatını eğitim görmekten çok, eğitim görebilmek ve ifade özgürlüğünü kazanmak için harcayan bir sürü öğrenci var. Ama öyle steril ve arada sadece devletin hukukun kaldığı bir durumdan söz edemiyor insan. Arada artık 'Devletli' mi, 'Ocaklı' mı desek, onun fiziksel sopasını yiyen ve daha en başından pusan insanlar... Karanlıkta değiller, apaçık ortalıkta yapıyorlar...

Karanlığa küfredip ışık yakmamak gibi liboşluk etmeden, adam akıllı diyorum: Komşusunda ifade özgürlüğü yokken, kendi car car konuşanlar bizden değildir! Öyle yasaların falan yasakladığı özgürlükten bahsetmiyorum, hâşâ! O yasanın yandan yemiş uygulayıcıları, Kerinçsiz takipçisi, 'ulusalcı', 'milliyetçi', 'ülkücü', 'Kemalist' yazarlar, çizerler, döverler, it sürülerinin olmadığı yerde car car konuşup, bunların oldukları yerde pusanlar bizden değildir! Faşizmin kitleleri karşısında, askerliğin dipçiği altında kalıp, başları boyunları kırılanlar varken, yerinde rahat durabilmek insanlık değildir. Faşizmle yapılan mücadele, faşizmden arındırılmış alanlarda 'bilinci yükselterek' devam edemez. Faşizmin örgütlendiği, beslendiği ve kitlelerini dayandırdığı yerlerde çıkıp bağıra bağıra konuşmak gerekir.

İşte bu mekanlarda biz eğer bağıramazsak, steril ve layt-ülkücü üniversitelerde, semtlerde vs. demokratlığımızı yapmaya devam edersek, ağır-ülkücülerin kafamıza sıkmaları, biat ettirmek için kurbanlarına saldırmaları bitmeyecek... Çünkü karanlıktan gelmiyor, bilinmezlikten gelmiyorlar... Oradalar da diyemeyeceğim çünkü buradalar. Belki Boğaziçi Üniversite'sinde ya da İletişim Yayınevi'nde yapılacak etkinlikleri basıp, Boğaz'a ve Haliç'e karşı uluyamıyorlar (henüz) ama Afyon Üniversitesi'nde yapılacak Sosyoloji Öğrencileri Kongresi'nde yapılacak sunumları gayet rahat önceden görmek ve onaylamak gibi şartlar koşabiliyorlar. Afyon'da öğrencilerin, Bilgi Üniversitesi'nde yapılan Ermeni Konferansı gibi dış dünyaya kapılarını kapatma lüksü, başka bir deyişle, sterilleştirme imkânları yok haliyle. Ama steril ortamlarda 'demokratlar' hâlâ konuşmaya devam ediyor...

Ben, steril ortamlarda kendini rahatlatıp, demokratlık yapanlarla yan yana durmayacağım. Bilmediğimden, karanlıktan olandan korkmuyorum, apaçık ortada olan ve üstüme kara bulutları çekenlerden korkuyorum. Bağıra bağıra savaşı, bu bulutları çağıranların arasında yapmalıyız. Meydanlarda döverek değil, karşı örgütlenerek. 'Ocaklı'nın karşında, 'sendikalı' olarak durabilerek... İdeolojik savaşı kendi kurtarılmış, domestosla tertemiz edilmiş Boğaziçilerde vb. akademilerde değil, doğrudan, it bokuna karışmış yerlerde yapmalıyız. Yüzüme çarpmış olan faşizm, bu satırları yazan ellerimi hâlâ titretmekte çünkü...

❍Sayı 7, Nisan 2007, Aylık süreli yayındır ❍Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd. Şti. ❍İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün ❍Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven ❍Ankara: K. Deniz Öğüt ❍Yayın Koordinatörü: Maya Arakon ❍Müessese Müdürü: Ali Yavuz ❍Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) ❍Faks: 0212 245 38 06 ❍Abonelik: 0212 292 95 65 ❍Baskı: LeMan Matbaası, Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadımkoy/İST. Tel: 0212 858 00 93 (Pbx) ❍Matbaa Sorumlusu: Ali Polat ❍Genel Dağıtım: BBD Merkez ❍Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

O bal tutan parmağınızı yalayacaksınız, üstünüze başınıza sinmiş olan kanlı ve terli dolarları yalayacaksınız... Yala babam yala... Kural bu...

HAKAN GÜLSEVEN

Devrimci ya, ne sandınız?

Geçtiğimiz ay, bir büyük burjuva daha öldü... Kadir Has... Çok hayırsevermiş... Devlet töreniyle gömüldü... O 'hayır' yaptığı paraları nasıl kazandığını soran yok. Okul yaptırmış! Hangi vergilerden düşüldüğünü bilen yok... Ama siz onu boş verin... Dikkat ediyor musunuz, milyar dolarlık serveti olan büyük patronlardan kim ölse, her birine bir devlet töreni yapılıyor. Sakıp Sabancı öldüğünde, ardından devlet töreni yapıldı. Ondan evvel Vehbi Koç devlet töreniyle gömüldü... Devlet bu, gömer!

Devlet! Ne muhteşem bir laf!..

Bu 'devlet' denen nesne, sanki bize ışık yıllarınca uzakta. Mesela, bir fabrikada, mesela Koç'un buzdolabı fabrikasında, o güne kadar hep çalışarak, namerde muhtaç olmadan, kaslarının ve sinirlerinin tüm sınırlarını zorlayarak, borç-harç aldığı ve müteahhit tarafından çalıp çırpılan malzeme yıkılmasın diye dua ederek içine yerleştiği evin taksitlerini ödemek için fazla mesaiye kalan bir işçi öldüğünde, neden devlet töreni yapılmaz? Herkesin rahmetle andığı, sırtında bir ceket ve hiç bağlamaya üşenmediği bir tek kravatla ölen bir emekli ilkokul öğretmeninin ardından neden bir devlet töreni yapılmaz? Neden bu devlet vicdanlara değil de, cüzdanlara göre ayarlanır? Bu devlet neden ayar tutmaz?

RED'in her bir sayısını berrak bir kafayla hatırlıyorum. İlk sayımızda, sizlere patronların, generallerin ve siyasetçilerin, hatta popçuların, topçuların... nasıl askerlikten yırttıklarını ama hepsinin nasıl vatan-millet nutukları attıklarını anlatmıştık. Hakikaten, neden yoksullar bu devletin 'bekâ'sı için durmadan ölürken, 'ecel'iyle ölen zenginler hak eder o devlet törenlerini?..

Dün gibi hatırlıyorum. İki sayı evvel yazmıştım... İlhan Cavcav, Gençlerbirliği Spor Kulübü'nün başkanı, Mercedes'iyle yoksulları ezip öldürdüğünde, neden bu devlet ona karakolunun bahçesinde çay içirip serbest bıraktı?.. "İçmedim ama içmeye gidebilirim şimdi," demişti

KKTC Başbakanı Ferdi Sabit Soyer'den komotana tepki:

Türklüğümüzden hiç kimse kuşku duyamaz

Vakit

Başbakan Erdoğan yaşıtları

ODTÜ'de 'devrimci' kalkışma

kameralara pişkin pişkin, değil mi? Niye, "İlhan Bey," diye dolaşıyordu ardında bu devletin polisleri?..

Bu devlet, patronların devleti çünkü. Patronlara hizmet ediyor. 'Devlet'e, onun herhangi bir kademesine bulaşanlar, 'bal tutan parmağını yalar' misali, o devleti yalamaya çalışıyor. Kızmayın Kemal Unakıtan'a. Kızmayın oğluna bilmem kaç milyon dolarlık mısır ithalatı avantası sağladığına. Gözünün önünden milyar dolarlık avantalar geçen bir adamın 'göz hakkı'dır o avanta...

Bir kez bu patron devletinin, patron medyasının, patron kârhanesinin parçası oldunuz mu, yalayacaksınız, başka yolu yok. O bal tutan parmağınızı yalayacaksınız, üstünüze başınıza sinmiş olan kanlı ve terli dolarları yalayacaksınız... Yala babam yala...

Bu devlet patron devletidir. Bu devletin 'demokrasi'si ise patron demokrasisidir. Evet, patronlar için ve onların izin verdiği kadar...

***

Geçtiğimiz ay, ODTÜ'deydim; 2. Yurt kantininde öğrencilere, orada toplaşabilmiş aslan gibi devrimci öğrencilere, yukarıda anlattıklarıma benzer şeyler anlattım. Bu devleti anlattım. Bu devletin 'burjuva demokratik' bir devlet olduğunu, burjuvaların 'demokrasisi'nin ise ancak 'bu kadar' olduğunu anlattım.

Bitmedi... Emperyalistlerin bizi milliyet ve mezhep çatışmasına sürüklemeye çalıştığını, oysa esas olanın emperyalistler, patronlar ve onların kuklalarıyla savaşmak olduğunu, o kuklaların bizim memleketin de başında olduğunu anlattım. Vehbi Koç'a 'felsefe doktoru' unvanı veren o üniversitenin, 'rahmetli' Manukyan'a işletme doktorası vermesi gerektiğini de anlattım.

Hani savcılar soruşturma açacaksa diye söylüyorum, 'derin devlet' olmadığını, ortada 'sığ bir devlet'imiz olduğunu, MİT'çilerin televizyon ekranlarından Alaattin Çakıcı'ya selam gönderdiklerini de anlattım.

***

Peki sonra ne oldu? Ülkü Ocakları'nın sitesinde ve Vakit gazetesinde haber oldum! Malumunuz, buralarda 'haber' değil, 'hedef' olunur. Ne gam!.. Yalnız duyduklarını doğru haber etseler... Bakın, az evvel ne anlattığımı fazlasıyla yazdım. Bu devletin 'faşist' olmadığını, basbayağı 'burjuva demokratik' olduğunu söylüyorum. Oysa onlar, 'faşist devlet'e karşı 'mücadele çağrısı' yaptığımı yazmışlar. Ben, "Patronların demokrasisi budur," diyorum; "Bu devlet patron devletidir, bu devlette patron demokrasisi var," diyorum...

Neyse, izah etmiş olalım...

Peki, sorayım, hedef gösterdiniz de, başınız göğe mi erdi? Hadi, Ülkü Ocakları muhatabımız değil, ey devletin şamar oğlanına dönmüş Vakit gazetesi, yazarın Abdurrahim Dilipak'a bir baksana... Amerika'da yaşıyor olsa, Ortadoğulu 'kötü karakter' tiplerini kimseye kaptırmazdı. Kafayı çekse, kendisine her gece yan masadan yanarlı-dönerli meyve yollanırdı. Toktamış Ateş'le oynadığı Hacivat-Karagöz oyununda Hacivat rolündeydi. 'Diyalog' diyor, Sivas katliamını mazur gösteriyor, sonra Körfez Depremi'ni 'kafirlere uyarı' olarak değerlendiriyordu.

Her daim tokat yediği Türk Silahlı Kuvvetleri çağırınca, koştura koştura gidip üniformayı giydi. Halbuki, son 'andıç'la ilgili yine mangalda kül bırakmıyordu. "Tam bir skandal!" diye feryat ediyordu. Sormazlar mı adama, niye koştura koştura giydin üniformayı diye?..

Her daim şamar yediğiniz devlete bu ispiyonculuk hevesi niye?

Yukarıda 'devlet'i yazdım işte. ODTÜ'ye gittiğimi, ne konuştuğumu da yazdım. Buyurun, ne ispiyonunuz varsa, manşetten yayımlayın. Ama efendi gibi, söylediklerimizi çarpıtmadan...

***

Bu memlekette ne ters gidiyorsa onu söylemek için meydana çıktık. Kurtçuklarla, çok mümin ispiyoncular bizi korkutamaz. Vasiyetimiz bile yok. Ürkek güvercin hiç değiliz.

Hodri meydan!..

1 MAYIS'ta İstanbul'dayız, alandayız...

Tüm RED okurlarını bizimle birlikte yürümeye çağırıyoruz...
Buluşma yeri ve saati internetten duyurulacak, haydi 1 Mayıs'a!..